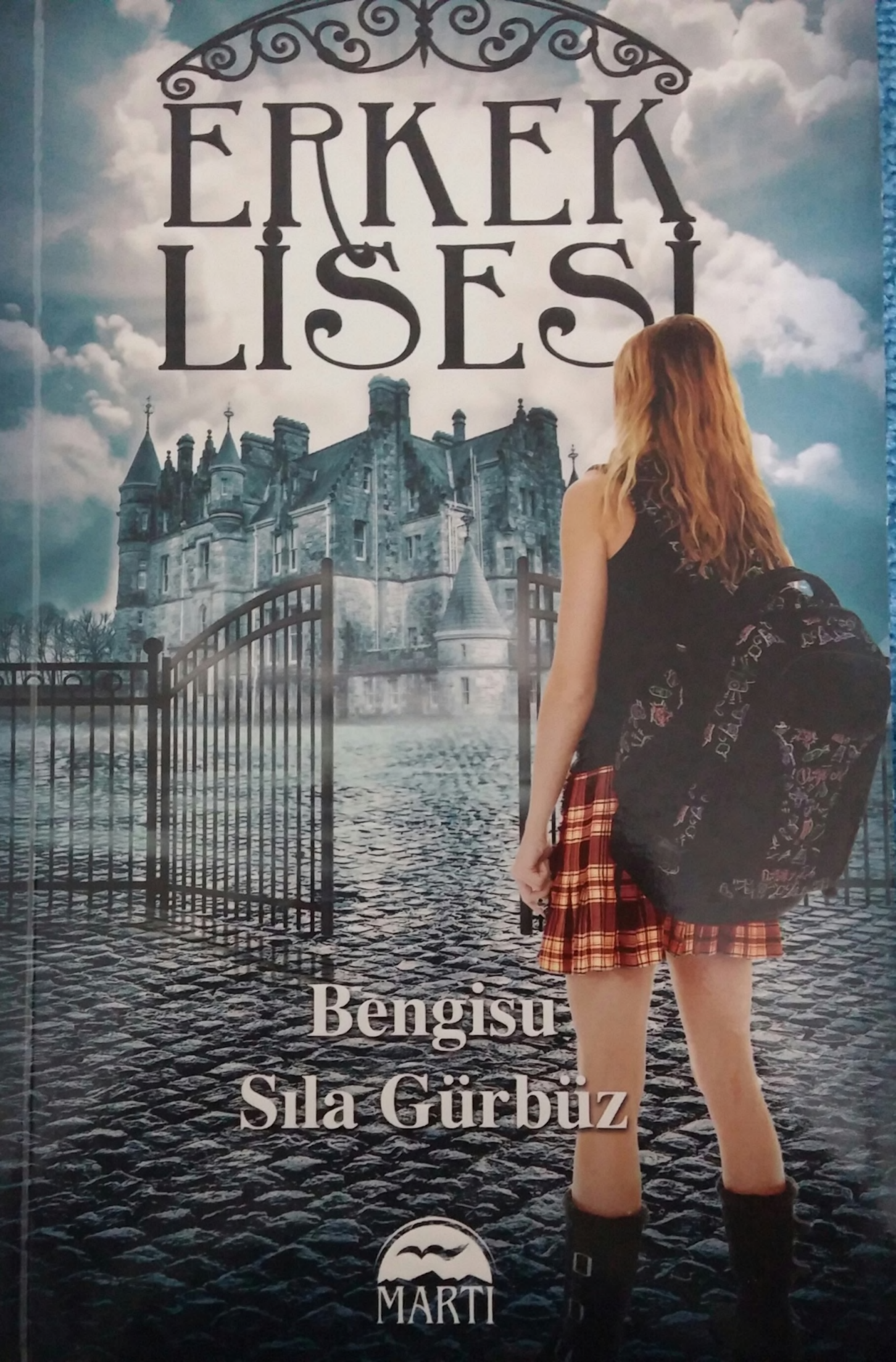
ERKEK LİSESİ

Bengisu Sıla Gürbüz

MARTI

ERKEK LİSESİ KURALLARI

Erkek Lisesi'nde tek kız olmak kolay sanıyorsanız yanılıyorsunuz!

KURAL 1: Asla ama asla kısa etek giyme, dekolteli kıyafetleri unut.

KURAL 2: Kadın hocalarla mesafeli ol.

KURAL 3: Sana gelecek yardımları düşünmeden kabul etme, kabul edeceksen de bir kez daha düşün.

KURAL 4: İçlerinden biri sana iltifat ederse dikkatli ol.

KURAL 5: Asla el kol şakalarına izin verme.

KURAL 6: Bir argo sözlüğü edin.

KURAL 7: Kâğıt oyunlarını iyi bil.

KURAL 8: Sabırlı ol, alınganlık yapma.

KURAL 9: Kimseye güvenme.

KURAL 10: İlgi manyağı olmak için hazır ol.

ERKEK LİSESİ

Bengisu Sıla Gürbüz

Yine uyuyakalmıştım, uyandığımdaysa hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Rüyamda bu dünyada, yerkürede, gerçek hayatta mümkün olmayan şeylerin yaşandığı bir dünyadaydım.

Çok katlı, büyük bir taş binanın önünde durmuş, öylece bakıyordum. Kendine özgü bir duruşu vardı, fantastik bir dünyadan düşmüş gibiydi. Bundan sonra burada okuyacakmışım. Okuldaki öğrencilerin de kendilerine has güçleri vardı. Burada insanlar kimi zaman sihirden, kimi zaman otlardan, kimi zamansa kadim bilgilerden yararlanıyordu.

Rüyamda sürekli yanıma gelen bir peri vardı; çift başlıydı ve sanırım dişiydi. Daha önce hiç peri görmediğim için dişi olup olmadığına dair bir bilgim yok. Mi diyordum bu periye. Ne zaman başım sıkışsa Mi hep yanı başımda oluyordu. Eğer ihtiyacım varsa, Mi rengârenk boyalarını çıkarıp üzerime dökerek beni baştan yaratıyordu, yani anlayacağınız nesneleri ve canlıları istediği şeye dönüştürme gücü vardı.

Kaya isimli biri de her şeyi taşa çevirebilme yeteneğine sahipti. Gözüne yerleştirdiği merceğinin ardından attığı tek bir bakışla yaşayan her canlıyı taşa dönüştürüyordu. Ediz denen çocuğunsa uçma yeteneği vardı. Böylesi güçlerim olmadığı için sadece benim görebildiğim ipeksi, açık mavi bir pelerini vardı. Batı'ysa zamanı yavaşlatabiliyordu, bunun için yapması gereken tek şey parmağındaki koyu lacivert taşlı yüzüğe dokunmaktı.

Karanlıklar Şatosu diye başka bir yer daha vardı, burada da Ayaz adında kötü biri yaşıyordu. Ne zaman iyi bir şeyler olsa bozmak için uğraşıyordu. Çok güçlü, yeryüzünü birbirine katacak kadar kuvvetli fırtınalar çıkarıyordu. Böylesi zamanlarda taş taş üstünde kalmıyordu. Yanından hiç ayırmadığı, sürekli kıyafetlerinin bir tarafına iliştirdiği kırmızı echium fidesine dokunması yetiyordu.

Bir de Kılara Şatosu'nda kalan Aras ile Akın vardı. Onlar arada kalanlardı; ne Işıklar Şatosu'nun ne de Karanlıklar Şatosu'nun tam olarak parçasıydılar. Her iki tarafla da ilişkileri vardı. Bir süre burada kaldıktan sonra da seçim yapacaklar, ya Karanlıklar Şatosu'na ya da Işıklar Şatosu'na geçeceklerdi. Akın'ın istediği anda bir sürü yaratık yaratma gücü vardı ve bu yaratıkları kimi zaman ailesini korumak için düşmanlarının üzerine salıyordu. Birilerine gözdağı vermek istese yeşil siyah çizgili kravatının düğüm yerine üç kez dokunması yeterliydi. Zamanla Karanlıklar Şatosu'na geçeceği belli olan Aras'ın her şeyi çamura dönüştürmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı. Çamura çevirmek istediği nesne ya da kişiye odaklanıp ayakka-

bısının deriye benzeyen o tuhaf bağcığının düğümünü çözüyor ve daha biz ne olduğunu anlayamadan karşımızda küçük, tuhaf bir bataklık varmış gibi hissediyorduk.

Ve Işıklar Şatosu'nun esas kahramanı Çakıl. Çakıl'ın hem parçalanmış şeyleri onarma hem de şifa verme gücü vardı. O benim kahramanımmış, olması gereken yerde ve zamanda karşıma çıkan kahramanım. Sürekli cebinde küçük bir küreyi andıran süt beyazı bir taş taşıyordu ki o taşa dokunup "reteyik loiyi" diyerek bana bile şifa vermişti rüyamda.

Uyandığımda gözlerimi kırpıştırıp bir daha fantastik bir film izledikten sonra uyumayacağım dedim kendi kendime. "Reteyik loiyi" mi? O da neydi Allah aşkına?

Bölüm 1

Ailemi on dört yaşındayken bir trafik kazasında kaybettim. O günden sonra da İzmir'de, hiç sevmediğim halamın yanında yaşamaya başladım. Ben kim miydim? Selam. Ben Kumsal. Bu anlatacaklarım tıpkı etrafımdaki insanlara olduğu gibi size de trajik gelebilir. Benim bu olayı kolayca atlattığımı düşündüler ki haksız da sayılmazlardı esasında. Oysa ben ölümden hiçbir zaman korkmamıştım, ölüm insanların düşündüğü gibi korkutucu gelmezdi bana, sadece bazen ölen insanları özlerdin ki bu da çok tabii bir şeydi. Dünyaya bakın bir, her gün birileri bir yakınını ya da yakınlarını kaybediyor, o kadar da trajik ya da üzüntü verici bir durum gibi gelmiyordu böyle düşününce. Bazılarınız böyle düşündüğüm için beni yadırgayabilir, ama ölüm dediğiniz şey her gün yüzlerce insanın yaşadığı bir gerçekti ve ben de bu gerçekten payıma düşeni almıştım sadece.

O günden sonra bana annemle babamı kaybetmemden

daha trajik gelen başka bir şey oldu: Halamın yanına taşınmak. Nedense yıllarca halamla annemin arasında bir türlü sebebini kavrayamadığım bir çekişme vardı; öyle ki bazen babamı her ikisi bir tarafından çekiştirir ve babam sanki iki parçaya bölünürdü. Sanırım anneme olan benzerliğimden sebep halam beni de kabul etmekte güçlük çekiyordu, durup durup, "Annesinin kızı" diyordu.

Trafik kazasından sonraysa işin rengi biraz daha değişti. Kardeşini kaybeden halam bir türlü bu durumla baş edemedi. Benim rahatlığımı görünce daha da sinirleniyordu bana. Sürekli "hayırsız evlat" deyip durur, ailemin ne için çalışıp çabaladığını görmediğimi söylüyordu. Daha sonraları benimle konuşmamaya, suratıma bile bakmamaya başladı. Bense bunu dert etmedim açıkçası, nasıl olsa gitmeme sadece iki sene kalmıştı. Buradan kurtulmama iki sene vardı. Bir gün yine buradan gidince nasıl bir yerde nasıl bir hayat yaşayacağımı düşünürken halamın sesini duydum.

"Kumsal, aşağıya gelir misin?" Hadi canım. Halam bana "Gelir misin?" mi dedi? Hani suratıma baktığı kısa zamanlarda bana emir yağdıran halam?

"Kumsaaal, hadi, halacığım!" Allah Allah, bir iş vardı bunda.

"Geldim hala," diyerek aşağı indim. Karşımda uzun boylu yakışıklı bir adam duruyordu. İçimden halam bir yakışıklı bulup beni şutlayacak diye düşünürken halam konuşmaya başladı.

"Kumsal, halacığım, bu beyfendi senin dayın Kılıç." NE? Dayım mı? Benim dayım mı vardı?

"Ne? Benim dayım mı var?" dedikten sonra adamı incelemeye başladım. Kahverengi saçlarıyla gözleri vardı. Aslında evet, anneme benziyordu. Adının Kılıç olduğunu yeni öğrendiğim dayım konuşmaya başladı.

"Evet Kumsal. Ben senin dayınım. Annenin babanla evlenmesini onaylamadım hiç ve o günden sonra da bir kardeşim olduğu gerçeğini göz ardı ettim. Ama şimdi bu olanlardan sonra... halan beni arayıp olanları anlattıktan sonra... sen bana kardeşimin yadigârısın. Seni almaya geldim."

Beni almaya mı gelmişti? O an bir mutluluk dalgası bütün bedenimi sardı. Bu kadından kurtuluyor muydum yani? Peki, ya Kılıç daha beter çıkarsa ne olacak diye düşündüm, ama hiç öyle birine benzemiyordu.

"Peki. Nereye gidiyoruz?" deyince dayım bana kocaman gözlerle bakmaya başladı. Neden bu kadar şaşırmıştı ki?

"Ne yani, halanı bırakacak mısın?"

Hah! Dayım altı üstü iki sevgi sözcüğü kullandı diye halamı melek sanmıştı galiba.

"Siz halamı tanımıyorsunuz Kılıç Bey. Halamı büyük bir zevkle bırakacağım," dedikten sonra iğreniyormuşçasına halama baktım. Halam benden gözlerini kaçırdı, fakat gözlerini kaçırmasının utanmakla yakından uzaktan alakası yoktu, biliyordum, bilakis, gözlerindeki mutluluğu göremeyelim diye uğraşıyordu.

"Halan sana iyi bakmıyor mu?" diye sordu dayım.

Yanıt vermedim, halamsa araya girip, "Evimi açtım, daha ne yapayım?" dedi.

Dayım önce halama, sonra bana bakıp, "Peki, o zaman

Kumsal. Bavulunu topla, gidelim. Ayrıca bana dayı de, korumalarımla çalışanlarım bana 'Kılıç Bey' der," dedi. O an sanırım hayattan koptum. Dayım zengin miydi? Dayı, seni yerim ben.

"Peki, dayı," diyerek yukarı çıktım. Biri normal, biri küçük boyutta iki bavul aldım. Büyük bir mutluluk içinde hızla eşyalarımı toplamaya başladım. Normal boyutta olanına kıyafetlerimi tıktım. Küçük olanına da bilgisayar, kitaplar, şarj aletlerini falan koyup aşağı indim. İner inmez dayım elimdeki bavulları aldı ve hiç vakit kaybetmeden hemen çıktık. Halama bakmadım bile. Biliyorum, belki fazla tepki veriyordum, ama yine de halamı sevmiyordum işte. Halam tıpkı ölümüyle annemden kurtulduğu gibi, artık "annesinin kızı" deyip sürekli iğnelediği, aşağıladığı benden de kurtuluyordu.

Dışarı çıktığımızda karşımızda bir Porsche duruyordu. Bu gerçek olamazdı, PORSCHE! Dayım benim tahmin ettiğimden çok daha zengindi anlaşılan. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, şaşkın şaşkın bakıp "Dayı sen para mı basıyorsun?" dememek için kendimi zor tutarken dayım bana dönüp, "Hayır, Kumsalcığım, para basmıyorum tabii ki. Beni hiç tanımadığın için bu kadar şaşırman normal, ama bugünden sonra daha güzel bir hayatın olacak," dedi gülümseyerek. Sesli mi konuşmuştum farkında olmadan!

"Sesli mi konuştum?" dememle dayımın kahkahayı patlatması bir oldu.

"Hayır, Kumsal, sesli konuşmadın. Hadi, artık, eve gidelim," dedi. Bence dayımla çok iyi anlaşacaktık.

Arabaya biner binmez araç hareket etti, ama yol çok uzun

sürmedi. Yaklaşık bir saat sonra dayım arabayı durdurdu. Kulağımdaki kulaklıkları çıkarıp etrafa göz atmaya başladım. Burası bir ev falan değildi, burası... bir havaalanıydı.

"Dayı?"

"Efendim hayatım?"

"Havaalanında ne işimiz var?"

"Ah! Çok üzgünüm sana söylemedim, biz Antalya'da yaşıyoruz canım."

"Antalya'da mı, bilmiyordum," dedim, ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama içimde kabaran bir öfke vardı.

"Bunu bana daha önce neden söylemedin? Belki bu şehirde kalmak istiyorum," dedim kızgınlığımı belli ederek.

Dayım elleriyle saçlarımı okşayarak, "Annenin sana benimle ilgili bir şey söylememesine, benden bahsetmemesine şaşırmadım. Dediğim gibi, annen o adamla evlenerek zaten beni silmişti. Şu an benim hakkımda bir fikrin yok, kabul ediyorum, şaşkınsın, ama zamanla daha iyi tanıyacaksın. Tanıdıkça da hem beni hem de yeni yaşamını seveceğini düşünüyorum," diyerek neredeyse beni teselli etmeye çalıştı.

"Halan beni arayınca sana benden bahsettiğini düşünmüştüm ki seni almaya geldiğimde benden hiç söz etmediğini anladım. Biliyorum, senin için çok büyük bir değişiklik, ama inan bana, zamanla alışacaksın," diye ekledi ardından.

Dayımın sözleriyle kızgınlığım az da olsa geçti. Sonuçta halamı da görmeyecektim. "Önemli değil," dedim. İçten içe sevindiğimi de inkâr edemem aslında, başka bir şehirde ol-

mak fikri o kadar da kötü gelmiyordu kulağa. Başka bir şehirde kim bilir neler yaşayacaktım? Belki buradakinden çok daha iyi bir hayatım olurdu, kim bilir!

Arabadan inip uçağa bindik ve Antalya'ya doğru yolculuğa başladık. Yol boyunca müzik dinledim hep, zaten yol o kadar kısa sürmüştü ki! Vardığımızda uçaktan inip tekrar bir Porsche'ye atladık. Arkadaşlar, dayım valla para basıyordu. Ben yeni bir şehir görmenin heyecanıyla etrafıma bakarken araba birden durdu. Bahçesinde ağaçların olduğu, etrafı yüksek demirliklerle çevrelenmiş, üç katlı, geniş, ortaçağa ait bir şatoyu andıran, siyah gri karışımı taşlarla örülü bir binanın önünde durduk. Dayıma burada ne yapıyoruz dercesine bir bakış atınca o da "Kumsal, burası Kılıç Erkek Lisesi. Belki adından anlamışsındır, ama burası benim lisem. Yani ben yaptırdım. Sahibi benim," dedi.

Şimdi anlaşılmıştı paranın nereden geldiği. Ardından girişteki yüksek demir parmaklıklı kapı açıldı. Araba yolunda ilerleyip lisenin bahçesine girdik. Bahçede kocaman bir süs havuzu vardı, etrafında da araçların rahatlıkla giriş çıkış yaptığı araba yolu bulunuyordu. Binanın önüne gelince araba durdu. İnince gözlerime inanamadım, gruplar halinde konuşan çocuklar vardı. Gözlerimi sağa kaydırınca binanın hemen bitiminde, bir basket sahasında bir sürü çocuğun basket oynadığını gördüm. Aman Allahım! Bunlar neydi böyle? Amma taştılar be! Biz okula doğru giderken dayımı görenler gülümseyerek

selam veriyorlar, ardından da gözler bana kaymaya başlıyordu. Çocukların gözlerinde şaşkınlık vardı genellikle. Yani erkek lisesinde bir kız ne arıyordu? İnanın, ben de bilmiyordum. Benim ne işim vardı burada? Sonunda dayımla içeri girdik ve kapının hemen yanında Kılıç Arslan yazan bir odaya girdik. Oda oldukça modern ve minimalist bir tarzda döşenmişti. Siyah ve beyaz kontrastı odaya girer girmez göze çarpıyordu. Siyah masa ve sandalyelerle beyaz, oldukça modern bir oturma grubu vardı. Gerçekten güzel döşenmişti.

Dayım bana dönüp, "Kumsal, burası benim ofisim gibi bir şey. Bu arada sen artık burada eğitim göreceksin. Biliyorum, burası bir erkek lisesi, ama burada olman çok daha iyi. Zor günler yaşadın ve bunları atlatırken en azından okulda zorlanmazsın diye düşündüm. Burada birbirimize de yakın oluruz hem. Ama burada kalmayacaksın, bizimle beraber bizim evde kalacaksın," dedi.

"Dayı, bizimle derken? Sen ve kimle?"

"Ah, doğru. Dayınım, ama beni tanımadığını unuttum. Ben evliyim Kumsal, karımla, yani Esila'yla yaşıyoruz," dedi.

"Evli olduğunu bilmiyordum," dedim biraz çekinerek. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu; acaba karısı beni sevecek miydi? O da dayım gibi miydi?

Dayım endişemi fark etmiş olacak ki "Endişelenme, senden bahsettim ona, her şeyi biliyor, seninle tanışacağı için heyecanlı. Birbirinizi seveceksiniz," dedi.

Ben de gülümseyerek başımı salladım. Aslını isterseniz bir anda aklım karışmıştı. Bir iki saat içinde resmen bütün

hayatım değişmişti. Önce daha önceden adını bile duymadığım dayım ortaya çıkmış, bir kahraman gibi halamın yanından alarak beni bambaşka bir şehre götürmüştü. Bir ev beklerken bir okulun önünde kendimi bulmuştum. Dayımın evli ve bir okulu olduğunu öğrenmiştim. Ama dayım kötü birine benzemiyordu, konuşurken kahverengi gözlerinin içi gülüyordu.

Dayımla yaptığımız bu kısa konuşmanın ardından ofisten çıkıp bir sınıfın önüne gittik: Kapıda 10/D yazıyordu. İçeri girdiğimizde bütün gözler bize döndü. Öğrencilerin çoğu birden ayaklanıp üzerimize doğru yürümeye başladılar ve aniden dayımın üstüne atladılar. Ben ne olduğunu anlamadan, bilinçsizce geri geri yürüdüm. Herkes bir ağızdan bağırıyordu. Bulunduğum yerde onları izliyordum. Dayım, "Yeter be, yeter, canımı çıkardınız burada!" diye bağırırken bir taraftan da kahkaha atıyordu. Sanırım dayımı bayağı seviyorlardı. Çocuklar dayımı rahat bırakıp tekrar yerlerine geçti.

Sınıfta sessizlik hâkim olunca dayım, öğretmene dönüp, "Bu Kumsal. Kendisi benim yeğenim. Bundan sonra bu okulda okuyacak. Hocam, size kolay gelsin," dedi. Ardından bana dönüp, "Öğretmeninle konuştum Kumsal, sana yardımcı olacak. Rahat ol, bir şeye ihtiyacın olursa öğretmenine söylersin," diyerek beni oracıkta bırakıp gitti. Sınıftaki herkes pürdikkat kesilmiş, beni izliyordu. Hoca bana dönerek, "Hoş geldin kızım, şöyle geç, Aras'ın yanına otur," deyince birden o sessizlik yerini bir yığın nida ve bağrışmaya bıraktı. "Oooo, şanslıyız ha!", "Oğlum şansa bak, kıza bak, kıza," dediklerini duydum.

Aras'ın kim olduğunu tahmin etmem çok zamanımı almadı, sınıftaki tek boş yer onun yanıydı. Bu çocukla mı oturacaktım ben şimdi? Bu çocukla otururken insan nasıl kendisini derslere verirdi ki? Uzun boylu, atletik vücutluydu. Esmer ve pürüzsüz bir teni, güzel yeşil gözleri vardı. Saçları siyah denilebilecek kadar koyu bir kahveydi. Hızlı adımlarla ilerleyerek taş gibi olan bu çocuğun yanına oturdum.

Ben oturduktan sonra sınıf yine eski sessiz rutin haline döndü. Ben de diğerleri gibi dersi dinlemeye başladım. Ders neydi, bilin bakalım! İNGİLİZCE! Bayılırım! Büyük bir hevesle dersi dinleyip katıldım. İngilizceden sonra matematik ve fizik dersine girdik ki o derslerde uyuduğumu itiraf etmeliyim. Son iki dersse beden eğitimiydi. Hoca benim bu derse katılmamın pek de uygun olmayacağını söyledi. Tek bir kız bile yoktu, erkeklerle birlikte oynarsam kafamın yarılacağına emindim. Bu yüzden ben de bir köşede oturup basket oynayanları izlemeye başladım. Aralarında Aras da vardı. Üzerinde ne bir tişört ne de başka bir şey vardı. Aman Allahım, o kaslar neydi oğlum öyle? Neyse odaklan, odaklan. Maça odaklan. Ulan nasıl odaklanacaktım? Neredeyse hepsi üstsüzdü. Ben de bir süre sonra maça odaklanmayı bırakıp beni çağıran kaslara dikkat kesildim.

Ben böyle onları izlerken çocuğun biri gelip yanıma oturdu. Elini uzatıp, "Merhaba, ben Kaya," dedi. Bu neydi ya böyle! Kesinlikle isminin hakkını veriyordu. Ne diyeyim, kaya gibi bir çocuktu yani. Açık ve pürüzsüz bir teni, deniz kadar berrak mavi gözleri ve hafif dalgalı sarı saçları vardı.

Vücuduysa basket oynayanlar kadar atletikti. Mavi gözlü bir sarışındı, oh, oh!

"Kumsal," diyerek uzattığı elini sıktım. Sonra sessizce oturduk, bir süre sonra da "Ben gideyim," diyerek kalktı. Gözlerimle nereye gittiğini takip ederken futbol sahasına girdiğini gördüm. Ben de kalkıp oraya doğru gittim, biraz değişiklik olurdu, futbol maçı izlemek. O an gözüme bir çocuk takıldı. Masmavi gözleri ve siyahı andıran koyu kahve saçları vardı. İşte, bu da meteor olmalıydı. Gerçekten iyi futbol oynuyordu. Yani pek anlamam, ama öyle görünüyordu işte. Bir süre daha izledikten sonra kalkıp hocanın yanına gittim ve zaten hiçbir şey yapmadığımı, bu yüzden çıkıp çıkamayacağımı sordum, o da direkt "Çık," dedi. Ben de dayımın yanına giderek hocadan izin aldığımı ve eve gidip gidemeyeceğimi sordum. O da "Tamam, gidelim," dedi.

Yola çıktık, yaklaşık beş dakika sonra güzel, ama çok gösterişli olmayan bir evin önünde durduk. Küçük bir bahçesi olan, iki katlı beyaz bir evdi. Bakımlı görünüyordu. Bahçeden geçip kapıya ulaştığımızda sevimli mi sevimli bir teyze kapıyı açtı. Beyaz saçlarını topuz yapmış, yüz ve elleri kırışıklarla doluydu. Kahverengi gözleri ve esmer bir teni vardı.

Dayım, "Merhaba Necla Sultan," dedikten sonra içeri geçtik. Salonda kitap okuyan biri vardı. Dayım arkasından sessizce yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurdu. Kadın bir an irkilerek bir çığlık atıp dayıma kitapla vururken bir yandan da söyleniyordu.

"Kılıç! Sana kaç kere söyledim şöyle yaklaşma diye? Kor-

kuttun yine beni! Zevk mi alıyorsun beni korkutmaktan?"

Dayımsa kahkahalarla gülüyordu, sanırım kitap dayımda pek bir etki yaratmıyordu.

Yengem olduğunu ve cennetten yeryüzüne düştüğünü tahmin ettiğim bu güzel kadın beni görünce dayıma vurmayı bıraktı. Yemyeşil gözleri ve bronz, pürüzsüz bir teni vardı. Siyah saçları dalgalar halinde omzundan aşağı dökülüyordu. Beni fark eder etmez yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. Gelip bana sarılarak, "Merhaba! Ben Esila, dayının eşiyim. Sen de Kumsal olmalısın," dedi.

Gülümseyerek başımı salladım.

Yengem sanırım utandığımı düşünüp beni konuşturmak için, "Yolculuk nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi geçti, kısa sürdü zaten," dedim.

Ardından, "Antalya'yı sevdin mi? Gerçi geleli kısa bir süre oldu, ama birlikte Antalya'yı keşfedebiliriz. Önce sen bir yerleş, daha sonra birlikte neler yapacağımıza bakarız," dedi.

"Pek bilmiyorum Antalya'yı. Tamam," deyip gülümsedim. Sonra yengem Necla Sultan'a bana odamı göstermesi için başıyla işaret etti. Ben de basamaklardan çıkan Necla Sultan'ı takip etmeye başladım. Ahşap merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra dikdörtgen şeklinde uzanan geniş bir hole vardık. Holdeki en son kapıya varınca Necla Sultan kapıyı açtı. Aman Allahım, bu da nesiydi? Burası adeta küçük bir saray yavrusuydu. Çalışma masasından bilgisayara, gardıroptan komodine, rengârenk nevresimlerle örtülü geniş bir yataktan makyaj masasına kadar her şey vardı. Kitaplıkta kitaplar sıralanmış, masanın

üzerinde de bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Necla Sultan çıktıktan sonra bavullarımı bir köşeye atıp hemen kendimi yatağa bıraktım. İlkin garip bir mutluluk dalgası sardı içimi, ardındansa kocaman bir burukluk hissettim. Bu şehirde aslında tamamen yalnızdım ve daha önceki yaşamıma ait, bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Eski yaşantım bir yana, buraya alışabilecek miydim acaba? Düşünürken gözüm masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara kaydı. Ben de hemen bilgisayarı alıp tekrar yatağa atladım. Facebook, Instagram, YouTube, artık ne varsa girdim. Birkaç bölüm yabancı dizi izledikten sonra aşağı indim. Hava çoktan kararmaya, her taraf sessizleşmeye başlamıştı. Bilgisayarda yeterince vakit geçirdikten sonra can sıkıntısıyla salona, dayımın yanına gittim.

Dayım siyah deri koltuğa oturmuş, elinde kumanda, televizyonda ekonomi haberlerini izliyordu.

"Dayı yemek yemediniz mi?" diye sordum.

"Yedik, hayatım. Bu daha buradaki ilk günün, belki dinlenmek istersin diye seni çağırmadık, ama acıktıysan Necla Sultan'a söyle, o sana bir şeyler hazırlar," dedi.

"Necla Sultan nerede peki?" diye sordum.

Dayım, "Mutfakta olması lazım, mutfağa in hadi," diye cevap verdi.

Ben de ağır adımlarla gördüğüm her şeyi ayrıntılı olarak inceleyerek mutfağa doğru yol aldım. Oldukça değişik bir evdi, holde çeşitli tablolarla çiniler asılıydı. Holün sağ tarafınaysa bir komodin yerleştirilmiş ve komodinin üstünde de çerçeve içinde dayımla yengemin hem beraber hem de ayrı ayrı çekil-

miş fotoğrafları duruyordu. Mutfağa girdiğimde Necla Sultan bulaşıkları topluyordu. "Necla Sultan?" diye seslendim.

Necla Sultan elindeki işe ara vermeden kafasını çevirip, "Efendim Kumsal?" dedi.

"Benim karnım acıktı," dedim.

Necla Sultan, "Sen şöyle otur, hemen bir şeyler hazırlayım ben de" derken geniş mutfak masasını işaret etti. Hemencecik bir şeyler hazırlayıp tekrar yarım bıraktığı işine döndü.

Yemekler inanılmaz lezzetliydi, masada resmen bir kuş sütü eksikti. Yerken Necla Sultan'la ailem, İzmir hakkında konuştuk. Bana sürekli soru soruyor, sanki beni tanımaya çalışıyordu.

Yemekten sonra Necla Sultan'a iyi geceler dileyip odama çıktım. Dayım haklıydı, gerçekten de yorucu bir gün olmuş, bir günde hayatım hayal edemeyeceğim bir biçimde değişmişti. Kafamı yastığa koyar koymaz uyuyakaldım.

Bölüm 2

Gözümü açtığımda nerede olduğumu anlamam birkaç saniyemi aldı. Artık o mendebur halamın evinde değil, dayımdaydım. Burası dayımın eviydi. Kendime gelince yataktan kalkıp tuvalete gittim. İşe, yüzünü yıka, dişini fırçala derken banyoda bir on dakika harcadım sanırım. Sonra yeni yaşamıma, yeni okuluma "merhaba" demek için hazırlanmaya başladım. Dolabın karşısına geçip ne giyeceğime karar vermek yaklaşık iki dakika kadar sürdü. Biraz karmaşık bir durumdu, tamamen erkeklerin olduğu bir okulda tek kız olarak ben ne yapacaktım ki? Okulun herhalde erkeklere göre hazırlanmış bir yığın kuralı vardı. Ya da o erkeklerle nasıl anlaşacaktım? Mesela okuldaki tüm öğrencilerin giymek zorunda olduğu bir üniforma vardı, ama erkek lisesi olduğu için maalesef bana uygun bir üniformanın varlığı söz konusu bile değildi. Müdür de bu şartlar altında benim günlük kıyafetlerle gelebileceğimi söyledi. İlk kural ihlali. Ben de dolaptan dizimin yarım karış üstünde biten bir etekle yarım kollu bir tişört seçerek onları giydim. Tişör-

tümü eteğin içine soktum. Hazır olunca saate baktım. Ne? Saat sabahın altı buçuğuydu. Nasıl yani? Uyanınca neden saate bakmamıştım ki? Niye, niye? Okula gitmeme daha bir saat vardı ve bense hazır ve nazırdım. Söylene söylene aşağı indiğimde, herkes uyanmış, mutfak masasında oturup gülüşüyordu. Masaya hiç el sürülmemişti, sanırım beni bekliyorlardı. Dayım beni fark ettiğinde, "Günaydın hayatım. Erkencisin?" dedi.

Ben de "Evet. Aslında geri yatardım, ama saate bakmadığım için bu pek mümkün olmadı," dediğimde dayım başını salladı.

"Peki. Gel kahvaltıya başlayalım," dedi. Ben de hemen masaya geçtim. Her ne kadar sabahları hiçbir şey yiyemesem de yine de dayım için yemeyi deneyecektim. Biraz yiyip bolca kaynattıktan sonra gitme vaktimiz gelmişti. Dayım, Esila Yengem'in yanağıyla dudağı arasında bir yere öpücük bıraktıktan sonra ben de gidip sarıldım. Evden çıktığımızda saat tam yedi buçuktu. Dayım dakik bir insandı sanırsam.

Okula geldiğimizde dayım bir işi olduğunu ve benimle gelmeyeceğini söyledi. Anlayışla başımı salladıktan sonra arabadan indim. Bahçeye girerken gözler üstümdeydi. E, hadi ama alışın artık. Sessiz sessiz okula doğru yürürken yanımda Kaya belirdi. Bana kocaman gülümseyerek, "Günaydın!" dedi.

Ben de en az onun kadar samimi bir şekilde, "Günaydın Kaya," dedim.

"Nasılsın fıstık?"

Fıstık demesi nedenini bilmesem de hoşuma gitmişti. "İyiyim, sen?"

"İyiyim ben de. Dün neden erkenden çıktın, kaslarım sana

fazla mı geldi?" dedi ukala, ama bir o kadar da şirin bir şekilde.

"Ne alakası var ya, ne kası?" Hiç kusura bakmayın, ama ben kekelemem. Kızarmam da.

"Hani şunlar?" diyerek gömleğini kaldırdı.

Kaslarına bakıp, "Ee, ne varmış onlarda?" dedim.

Bana bön bön bakmaya başladı. İki üç saniye sonra gömleğini indirip, "Hiç. Yok bir şey," dedi sessizce.

Ben seni göt mü ettim? Ay, kıyamam! Kahkaha atarak, "Tamam, tamam, güzel kasların var, asma suratını," deyince bu sefer kızarmaya başladı.

Ukala bir şekilde gülümseyerek, "Ha şunu bileydin," dedi.

Ukala!

"Benim gitmem gerek fıstık. Aynı sınıfta değiliz ne yazık ki! Benden Aras'a selam söyle!" dedi.

O gittikten sonra ben de sınıfıma gittim. Aras'ın yanına oturup, "Kaya'nın selamı var," dedim. O da "Aleykümselam," dedi ve konuşmamız son buldu.

Öğle arasında kantine inip kendime bir süperle ayran aldım. Masanın birine oturup afiyetle sandiviçimi yedim. Kaya hemen yanımda bitti. Yanağımdan makas alıp, "Selam fıstık," dedi.

"Oo, Kaya Bey, ne bu samimiyet? Hangi ara bu kadar samimi olduk?"

"Aa, aşk olsun, biricik fıstığımdan da mı makas alamayacağım?"

"Hayır, Kaya Bey, alamazsınız," deyince suratını astı. Birkaç saniye sonra sırıtıp tekrar makas aldı. Ne olmuştu bu çocuğa böyle? Başta hiç böyle sulu bir tipe benzemiyordu.

Evet, sanırım erkek lisesinin bir de dile gelmemiş yazılı olmayan kuralları vardı. Ben bunları düşünürken o ısrarla makas almak için uğraşıp duruyordu, tekrar ve tekrar, ta ki ben, "Yeter, yeter!" diye bağırana kadar.

Kaya durup, "Ya, makas almama izin vermezsen böyle olur," dedi.

Cevap vermek yerine yemeğimin geri kalanını bitirdim. Son lokmayı ağzıma atar atmaz Kaya, "Haydi, gel, seni bizim grupla tanıştırayım," dedi. Ben de olur anlamında başımı salladım. Beni kaldırıp dışarıya, kare şeklinde dizilmiş bankların yanına götürdü. Yanlış görmüyorsam beş erkek vardı. Kaya yanlarına iyice yaklaştığımızda, "Beyler, bu Kumsal. Kumsal, bunlar Ediz, Akın, Batı, Aras'ı biliyorsun ve Çakıl," diye tek tek tanıttı.

Nasıl tipler miydi? Hepsi birbirinden yakışıklıydı desem abartmış olmam herhalde. Ediz esmer bir çocuktu, atletik bir vücudu, kahverengi saçlarıyla aynı tonda gözleri vardı. Esmer teniyse pürüzsüz, erkeksi bir suratı vardı. Tam bir taştı. Akın ve Aras, yani ikizlerin ki ikiz olmalarına gerçekten şaşırdım, mavi gözleriyle kahverengi saçları vardı. Akın'ın saçları hafif önüne düşerken, Aras'ın saçları arkaya doğru jölelenmişti. Batı'nınsa Ediz'inki gibi kahverengi saçları vardı, ama gözleri saçlarından daha açık bir tondaydı ve Ediz'den daha uzundu. Ve Çakıl, ah, ah Çakıl ah! O futbolcu çocuğun, mavi gözlü çocuğun adı Çakıl'mış.

"Memnun oldum," dedim en şirin gülümsememle. Akın ve Aras bir bankta, Batı ve Çakıl diğer bir bankta, Ediz de bir

bankın tam ortasında oturuyordu. Hemen yana kayıp, "Gel, otur," dedi şirin mi şirin bir gülümsemeyle. Ben de gidip oturdum, ama hiçbirine bakmıyordum. Sanki bakarsam soru yağmuruna tutulacakmışım gibi hissediyordum. Aman boş ver diyerekten gözlerimi Kaya'ya kaydırdım. O da bana bakıyordu. Diğerleri de döndüğümün farkına varmış olmalılar ki aklıma gelen başıma geldi ve beni soru yağmuruna tutmaya başladılar. Ne yapıyormuşuz? Bundan sonra içgüdülerimize, içimizden gelen sese güveniyormuşuz. Batı, Akın ve Kaya sırasıyla sordular.

Gözleri üzerimde olan Batı, "Neden buradasın? Yani neden geldin?" diye sordu.

"Normalde İzmir'de halamla kalıyordum, iki gün önce bir adam çıkageldi ve bana dayım olduğunu söyledi, halam da bunu onayladı. Dayım beni almaya geldiğini belirtti, ben de bavulumu hazırladım ve çıktık. Yani artık dayımla kalıyorum, ama neden bir erkek lisesinde olduğum tartışılır."

Anlaşılan sıra Akın'daydı. "İki sorum var. Aras ile nereden tanışıyorsunuz? Halanın yanından neden ayrıldın?"

"Aras'la bir yerden tanışmıyoruz, sadece şu an aynı sınıftayız ve sıra arkadaşım. Halam konusuna gelirsek halamı sevmiyorum. O da beni sevmiyor. Ailem öldükten sonra beni ona zorla verdiler zaten."

Kaya birden araya girerek, "Fıstık, senin de amma tuhaf bir hikâyen varmış! Neyse, bıraktığın arkadaşların, sevgilin falan ne dedi?"

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Valla ne arkadaşım ne de sevgilim vardı," dedim.

Evet, sanırım erkek lisesinin bir de dile gelmemiş yazılı olmayan kuralları vardı. Ben bunları düşünürken o ısrarla makas almak için uğraşıp duruyordu, tekrar ve tekrar, ta ki ben, "Yeter, yeter!" diye bağırana kadar.

Kaya durup, "Ya, makas almama izin vermezsen böyle olur," dedi.

Cevap vermek yerine yemeğimin geri kalanını bitirdim. Son lokmayı ağzıma atar atmaz Kaya, "Haydi, gel, seni bizim grupla tanıştırayım," dedi. Ben de olur anlamında başımı salladım. Beni kaldırıp dışarıya, kare şeklinde dizilmiş bankların yanına götürdü. Yanlış görmüyorsam beş erkek vardı. Kaya yanlarına iyice yaklaştığımızda, "Beyler, bu Kumsal. Kumsal, bunlar Ediz, Akın, Batı, Aras'ı biliyorsun ve Çakıl," diye tek tek tanıttı.

Nasıl tipler miydi? Hepsi birbirinden yakışıklıydı desem abartmış olmam herhalde. Ediz esmer bir çocuktu, atletik bir vücudu, kahverengi saçlarıyla aynı tonda gözleri vardı. Esmer teniyse pürüzsüz, erkeksi bir suratı vardı. Tam bir taştı. Akın ve Aras, yani ikizlerin ki ikiz olmalarına gerçekten şaşırdım, mavi gözleriyle kahverengi saçları vardı. Akın'ın saçları hafif önüne düşerken, Aras'ın saçları arkaya doğru jölelenmişti. Batı'nınsa Ediz'inki gibi kahverengi saçları vardı, ama gözleri saçlarından daha açık bir tondaydı ve Ediz'den daha uzundu. Ve Çakıl, ah, ah Çakıl ah! O futbolcu çocuğun, mavi gözlü çocuğun adı Çakıl'mış.

"Memnun oldum," dedim en şirin gülümsememle. Akın ve Aras bir bankta, Batı ve Çakıl diğer bir bankta, Ediz de bir

bankın tam ortasında oturuyordu. Hemen yana kayıp, "Gel, otur," dedi şirin mi şirin bir gülümsemeyle. Ben de gidip oturdum, ama hiçbirine bakmıyordum. Sanki bakarsam soru yağmuruna tutulacakmışım gibi hissediyordum. Aman boş ver diyerekten gözlerimi Kaya'ya kaydırdım. O da bana bakıyordu. Diğerleri de döndüğümün farkına varmış olmalılar ki aklıma gelen başıma geldi ve beni soru yağmuruna tutmaya başladılar. Ne yapıyormuşuz? Bundan sonra içgüdülerimize, içimizden gelen sese güveniyormuşuz. Batı, Akın ve Kaya sırasıyla sordular.

Gözleri üzerimde olan Batı, "Neden buradasın? Yani neden geldin?" diye sordu.

"Normalde İzmir'de halamla kalıyordum, iki gün önce bir adam çıkageldi ve bana dayım olduğunu söyledi, halam da bunu onayladı. Dayım beni almaya geldiğini belirtti, ben de bavulumu hazırladım ve çıktık. Yani artık dayımla kalıyorum, ama neden bir erkek lisesinde olduğum tartışılır."

Anlaşılan sıra Akın'daydı. "İki sorum var. Aras ile nereden tanışıyorsunuz? Halanın yanından neden ayrıldın?"

"Aras'la bir yerden tanışmıyoruz, sadece şu an aynı sınıftayız ve sıra arkadaşım. Halam konusuna gelirsek halamı sevmiyorum. O da beni sevmiyor. Ailem öldükten sonra beni ona zorla verdiler zaten."

Kaya birden araya girerek, "Fıstık, senin de amma tuhaf bir hikâyen varmış! Neyse, bıraktığın arkadaşların, sevgilin falan ne dedi?"

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Valla ne arkadaşım ne de sevgilim vardı," dedim.

Kaya'nın birden gülerek, "Hadi, be! Oo, fıstık, bize kaldın!" demesiyle Akın'dan bir şaplak yemesi bir oldu. "Yavaş gel azgın şempanze!"

Kaya, "Acıdı!" diye bağırdı ters ters bakarak.

Çakıl'sa daha fazla dayanamayıp hemen olaya müdahale ederek, "Yeter ulan! Küçük çocuklar gibi didişmeyi bırakın!" diye resmen onları azarladı.

"Sus sen kauçuk," diye karşılık verince Kaya, Çakıl, "Kauçuk?" dedi ihtar edercesine.

Kaya terslenerek, "Kauçuk. Beğenemedin mi?" diye sordu.

Çakıl cevap veremeden zil çalınca ayaklanarak sınıflara girdik. Sıramda otururken Aras tarafından izleniyormuşum gibi bir his kapladı içimi. Ona döndüğümde kafasını sıraya koymuş, uyuyordu. Kendimi ne zannediyordum ki, medyum mu? Boynundaki bir şey dikkatimi çekti. Sanırım bu bir dövmeydi. Allahım, dövmeli erkeklere bayılırdım, yani böyle bir iki dövmesi olanlara, tüm vücudu dövmeyle kaplı olanlara değil. Ben dövmesine odaklanmış, dövmesinin ne olduğunu anlamaya çalışırken, sanki hissetmiş gibi gözlerini açıp bana bakmaya başladı. Utanıp kızarmadım, ama yine de yakalanmış olmanın verdiği suçlulukla önüme döndüm. Aras bana arkasını dönüp gömleğinin yakasını sıyırdı. İlk başta ne yaptığını anlayamadım, ama dövmesini tamamen ortaya çıkarınca ona baktığımı anladığını anladım. Bir şahindi. Görünce dayanamıyor, resmen dokunmak istiyordum. O kadar güzeldi ki! Acaba dokunsam Aras ne yapardı? Artık daha fazla kendimi tutamayarak elimi dövmeye götürüp üstünü okşayınca Aras irkildi.

Aras gıdıklanmıştı galiba. Bir süre sonra elimi çekip dövmesinin çok güzel olduğunu söyledim, o ise cevap olarak başını sallamayı tercih etti. Ben de önüme döndüm.

Kimi zaman çocukları izleyerek kimi zamansa dersi dinleyerek dersler birbirini kovaladı. Teneffüslerde de Çakılllarlaydım. Sürekli sorular soruyorlar, ben de elimden geldiğince kısa yanıtlarla geçiştirmeye çalışıyordum. Nihayet son ders de bitti ve derin bir oh çektim.

Eve gittiğimde ev boştu. Mutfakta Necla Sultan'ın izinli olduğu ve yengemin de alışverişte olduğuna dair bir not vardı. Notu okuduktan sonra çöpe attım. Dinlenmem gerekiyordu. Odama çıkıp üstümü değiştirdim. Tam yatacaktım ki kapı çaldı. Söylene söylene kapıya gittiğimde karşımda şirin iki kız duruyordu.

"Merhaba, ben karşıdaki binada oturuyorum, arkadaşım da çarprazınızda. Sanırım buraya yeni taşındınız. Biz de sizi görünce tanışmak istedik."

Ben de birkaç arkadaş edinmenin fena olmayacağını düşünüp, "İçeri girmez misiniz?" diyerek onları içeri davet ettim. Onları salona yönlendirdim ve her birimiz biraz tedirgin de olsak deri koltuklara oturduk. Bir sessizlik olunca söze girmenin uygun olacağını düşünüp, "Ee... şey... ben sizin isimlerinizi bilmiyorum," dedim, en azından isimlerini öğrensem iyi olurdu. Biraz daha uzun olanı, "Ah, doğru, pardon, kendimizi tanıtmayı unuttuk. Ben Miray, bu da İrem," dediğinde suratımda kocaman bir sırıtma belirdi. Her zaman İrem adında bir arkadaşım olsun istemişimdir.

İrem yüzümdeki ifadeyi görünce, "Neden böyle sırıtıyorsun?" diye sordu.

Ben de "Hep İrem diye bir arkadaşım olsun isterdim. Böylece telefonuma '*BilmİREM*' diye kaydedebileceğim," deyince küçük ama bayağı sesli bir kahkaha patlattılar.

İrem, "Sevdim bunu," diyerek sırıttı. Ben de sırıtarak cevap verdim. Bir süre hiç konuşmadık, sonra Miray bize dönüp, "Ben sıkıldım! Bir şeyler yapalım!" dedi. Hepimiz ne yapabileceğimize dair düşünmeye başladık. Doğru düzgün bir şey bulamayınca sahile gitmeye karar verdik. Sahil evimize çok yakındı, pek mesafesi yoktu. Sahile doğru yürürken bir yandan da konuşuyorduk, daha doğrusu dedikodu yapıyorduk. Kızlar bana kendi okullarındaki bir kızdan bahsediyordu. Biz böyle konuşurken sahile varmıştık bile. Hemen gördüğümüz ilk büfeden çekirdek alıp yemeye başladık. Bir yandan çekirdek yiyor, bir yandan da yürüyorduk. Kızlar öyle şeyler anlatıyordu ki resmen gülmekten yerlere yatacaktım, kahkaha atmaktan önümü göremeyip bir şeye çarptım. Hayır, hayır, bir taşa. Kafamı kaldırmamla onu görmem bir oldu.

Bölüm 3

Kafamı kaldırdığımda karşımda Ediz, sırıtarak bana bakıyordu. O anki şaşkınlıkla sadece, "Ediz?" diyebildim. O ise elini uzatıp, "Ooo, Kumsal, naber ya?" dedi.

"İyi. İyiyim. Senden naber?"

Başıyla arkadaşlarımı göstererek, "İyiyim ben de. Tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

"Ah, doğru. Ediz bunlar Miray ve İrem," dedim tek tek başımla işaret ederek. "Kızlar bu da Ediz." Miray ve İrem hayranlıkla çocuğa bakıyorlardı, e, tabii, taş.

Ediz, "Gelin, hadi, bizimkiler de burada," dediğinde nedensiz bir şekilde heyecanlandım. Ama kim için heyecanlandığımı bile bilmiyordum. "Tamam," diyerek Ediz'i takip etmeye başladık. Çok yürümeden bizimkileri görmüştüm. Akın ve Çakıl'ın gözleri bize sabitlenince diğerleri de doğal olarak döndüler. Kaya beni görünce kocaman sırıtarak yerinden kalktı. Bana doğru gelerek sarıldı. Hâlâ kolları boynumdayken, "Naber?" dedi fısıldayarak.

Neden fısıldadığını bilmiyordum. "Neden fısıldıyorsun?" dedim ben de fısıldayarak.

"Bilmiyorum," dedi bu sefer tok bir sesle yüzünü buruşturarak. Ben de gülerek başımı sallayıp diğerlerinin yanına geçtim. Çimenlerde oturduk ve aramızda hoş bir sohbet başladı. Ben gerçi ne çok dinliyor ne de çok konuşuyordum. Konular çok da ilgimi çekmeyince ben de Çakıl'ı incelemeye başladım. Yakışıklıydı ve yüz hatları çok keskin olmasına rağmen yumuşak bir ifade vardı yüzünde. Bir an donup kaldım. Ne o? Gülümsemiş miydi? Onu gülümserken hiç görmemiştim. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi rahatsızca yerinde kıpırdanınca ben de gözlerimi çektim. Ama çeker çekmez Batı'yla göz göze geldim. Gülümseyerek bana bakıyordu. Ben de hafifçe tebessüm ederek karşılık verdikten sonra gözlerimi çimenlere çevirdim. Artık saat geç olmuş, uykum da gelmeye başlamıştı. Gözlerim kapanıyordu, daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapadım. O sırada yanımda oturan Ediz kalkıp, "Eve gitmeliyim," dedi. Gözkapaklarım yarı açık bir halde, "Görüşürüz," dedim ve sonra tekrar kapadım. Ardından bir hışırtı duydum ve yanıma biri oturdu. O kadar yorgundum ki gözlerimi açamadım, ancak yine de başımı yanımda oturan kişiye yasladım.

Ben omzuna başımı yaslarken gülüyordu, bunu sarsılan omuzlarından anlamıştım. Başımı hiç kıpırdatmayınca gülmesi kesildi. Kim olduğu önemli değildi, merak etmiyordum, rahattı, güzel mi güzel bir uykuya daldım. Biri beni sarsıp uyandırınca gözlerimi açtım. Aman Allahım! Kaya'nın omzundaydı başım. Göz göze geldiğimizde kötü kötü bana baktığını fark ettim. Uykulu bir şekilde, "Ne oldu?" dedim.

Kaya yüzünü buruşturarak, "Tişörtümü ıslatıyorsun. Her ne kadar fazla şikâyetçi olmasam da yine de salyalı bir tişört pek istemiyorum," deyince kafamı çekip kalkmaya çalıştım. Hayır, alınmamıştım, ama eğer istemiyorsa, kalkardım işte. Her ne kadar kafamı kaldırmaya çalışsam da ısrarla omzuna düşüp duruyordu. Dik tutamıyordum bir türlü başımı. En sonunda pes edip, "Tamam, salyalı bir tişört istiyorsun," diyerek yeniden uykuya dalmaya çalıştım. Güldüğünü hissettim.

Çok kısa bir süreliğine uykuya dalmıştım, neredeyse beş dakika da olsa uyuyakalmıştım işte. Sonra birden kafam boşta kalınca hemen gözlerimi açtım, fakat uyku o kadar tatlıydı ki beni esir alması çok uzun sürmedi. Bir süre sonra tekrar uyandığımda karşımda Kaya'yı gördüm. Ama bir saniye? Kaya'nın omzu değil miydi yaslandığım? Kaya karşımdaysa benim kafam kimin omzundaydı? Aras! Hangi ara yer değiştirmişlerdi, bilmiyordum, ama anlaşılan omuz sırası Aras'taydı. Kısık ve uykulu çıkan sesimle, "Aras?" dedim.

Bana bakarak gülümseyip, "Günaydın melek," dedi.

"Melek?" diye yineledim şaşkınlıkla.

"Evet. Aynı bir meleğe benziyorsun," dedi. Bu çocuğu sevmiştim. Çok kibar ve iyi davranıyordu.

"Neredeyiz?" dediğimde biraz etrafına bakıp, "Bilmiyorum," dedi.

"Ne? Nasıl bilmiyorum?" Dalga geçiyordu herhalde. Rüya mı görüyordum yoksa? Benimle kafa mı buluyordu şimdi? "Benimle kafa mı buluyorsun?" deyince bana bir süre bakıp kaşlarını çatarak, "Boşver," dedi.

Ben de dediğini yapıp boşverdim. Kalkıp yürümeye başladık. Kafam Aras'ın göğsünde, öylece etrafıma bile bakmadan yürüyordum. Bir süre yürüdükten sonra gözüme vuran ışıkla kafamı Aras'ın gömdüğüm göğsünden kaldırıp karşıya baktım. Bir KFC'nin önündeydik. Büyük bir sevinçle önce Aras'a sıkı sıkı sarıldım, daha sonra da kollarından kurtulup resmen koşarak doğruca restorana doğru gittim. Kapıya üç adım kalmıştı ki durup yavaş yavaş içeri girdim. İçerisi mis gibi tavuk kokuyordu. Ben hayran hayran dikilirken Aras yanıma gelip bize iki mönü aldı. Yemeklerimizi yiyerek kalktık. Tekrar nerede olduğumuzu sorduğumda, eve yakın olduğumuzu söyledi. Ben de "Daha az önce öyle demiyordun, ne ayak?" demek yerine kendimi tutup sadece kafamı salladım.

Yemeklerimizi yerken İzmir'deki okulumdan, halamdan, ölen ailemden bahsettim. Aras ise erkek lisesinden, arkadaşlarından söz etti. Yemeklerimiz bitince çok oyalanmadan restorandan çıkarak yürümeye başladık. Biraz ilerleyip sağa döndüğümüzde gerçekten eve yakın olduğumuzu anladım, çünkü neredeyse yüz metre ötede bizim ev vardı. Aras'a teşekkür edip sarıldım.

Aras şaşırarak, "Hayırdır?" dedi. Sarılmamı beklemiyordu anlaşılan.

"Bir anlam arama, KFC'ye borçlusun bu sarılmayı," dedim gülümseyerek.

Aras da muzipçe gülümseyip, "İyi bari, yarın görüşürüz," diyerek uzaklaşmaya başladı.

Ben de "Görüşürüz," dedikten sonra eve doğru yürüdüm ve içeri girdim.

* * *

Eve girdiğimde dayım tek başına salonda televizyon izliyor, yengemse odasında kitap okuyordu. Dayıma geldiğimi haber vermek için hızlıdan ona görünüp, "Merhaba, ben geldim," dedim. Her ne kadar daha önceden arayıp haber vermiş olsam da eve döndüğümü bilsin istedim. Dayım ekrandan kafasını kaldırmadan yarı uyuklayarak, "Günün nasıl geçti? Yeni arkadaşlarınla iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. Ben de daha fazla rahatsızlık vermemek adına, "İyiydi," deyip iyi geceler diledikten sonra direkt odama geçtim.

Üstümü değiştirip bilgisayarımla yatağa atladım. İlk olarak Facebook'a girip ne var ne yok diye baktım. O da nesi? Bizimkiler beni eklemişlerdi, yani Ediz, Akın, Kaya, Batı, Miray ve İrem. Ardından aklıma Aras ve Çakıl geldi. Onlar beni eklememişlerdi. Neden beni eklemediklerini merak ettim. Belki de Facebook kullanmıyorlardı, ya da son günlerde hiç girmemişlerdi. Üzerinde bu kadar düşünecek ne varsa! Daha sonra sıkılıp YouTube'a girerek Markiplier ve CaptainSparklez videolarını izledim. Bayılıyordum şu adamlara. Videoları izledikten sonra biraz da Vine'da takıldıktan sonra uyuyakalmışım.

Sabah kalktığımda üstümde bir battaniye, bilgisayarımsa masamın üstündeydi. Ben cinler geldi herhalde diye düşünürken yataktan kalkınca bir not fark ettim.

Kumsal, bilgisayarın düşmek üzereydi, bu yüzden ben de kaldırdım. Dün gece ailemden ani bir telefon aldım. Böyle bir zamanda seni yalnız bırakmak istemezdim, ama babam

rahatsızlanmış ve bugün acilen ameliyata alınacakmış. Babamın durumuna göre bir süre onlarla kalmam gerekebilir. Dayın sana emanet. Yaramazlık yapmayın. Öptüm.

Esila

Yengem de evde durmak nedir bilmiyordu. Önce banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra salona indim. Manzara karşısında resmen şok oldum. Dayım bir koltukta, başka bir adam diğer koltukta ve geri kalan üç adam da yerde yatıyordu. Hemen odama koşup telefonumu alarak birkaç fotoğraf çektim. Yengemin bunu görmesi gerekiyordu. Yengem gider gitmez dayım ergenler gibi eve arkadaşlarını toplamıştı anlaşılan. Dayımlara bakarken bir süre sonra dayanamayıp kahkaha atmaya başlayınca dayımla arkadaşları sesime uyanarak sorgulayan gözlerle bana bakmaya başladılar.

"Artık yengem yok diye ne kadar saldınız, bilmiyorum, ama o kadar komik görünüyordunuz ki!" derken arada hâlâ gülüyordum.

Dayım hemen atılıp, "Ne salması! Gayet güzel bir maç izledik ve uyuyakalmışız işte!" diye hemen sanki kendisini savunurcasına konuşmaya başladı.

Aklımdan, "Evet, dayıcığım. Sen salyalarınla bir koltukta sevişiyordun. Zaten yerdeki üç adam birbirine dünyadaki son insanlarmış gibi sarılmıştı. Diğer koltuktaki adam da artık rüyasında ne görüyordu, bilmiyorum, ama eli ayağı

durmuyordu," diye cümleler geçerken ben sadece, "Tabii dayıcığım," deyip gülerek kafamı salladım.

Dayım iç çekip ayağa kalkarak etrafa göz attı. Yaklaşık on saniye kadar etrafı kolaçan ettikten sonra kocaman gözlerle bana bakıp, "Etrafı biraz fazla dağıtmışız galiba," dedi elini kafasına götürüp.

Haksız sayılmazdı. Eğer burada titiz bir kadın olsaydı bu görüntü karşısında bayılacağından emindim. Dayım bana muzip bir şekilde bir bakış atınca içgüdülerim koşmam gerektiğinin sinyalini veriyordu. İçgüdülerime güvenmeyi öğreniyordum, hızlı adımlarla oradan kaçmaya yeltenince dayım arkamdan, "Kumsal, kaçma, hadi, bana yardım et," diye bağırdı.

Biliyordum benden yardım isteyeceğini, ama hayır! Bu dağınıklığın nedeni kendisiydi, dolayısıyla toplayacak olan da o diye düşünürken birden olduğum yerde donakaldım. Tam bahçeye çıkmıştım ki anahtarımı almadığımı fark ettim. Evet, hâlâ üzerimde pijamalarım vardı! Bir daha üzerimdekilere bakınca çok da tuhaf görünmediklerini düşündüm. Neyse ki hemcinslerim gibi ayıcıklı şeyler giyenlerden değildim; bir şortla tişört yeterliydi benim için. O yüzden dışarıda kimse bana gülemezdi bu halde. Gece bunlarla yattığımı anlamalarınaysa imkân yoktu.

Yine de anahtarımı almadığım için kendime sövmeye devam ederek az ilerideki parka gittim. Salıncaklardan birine oturup kulaklıklarımı takarak müzik dinlemeye başladım. Bir

yandan şarkıyla ritim tutarken bir yandan da hafif hafif sallanıyordum. Birden ben daha ne olduğunu anlayamadan salıncakta hızla sallanmaya başladım. Kulaklığımı çıkardığımda arkamda iki kızın kahkaha attığını duydum. Bir saniyeliğine arkamı dönünce Miray'ın beni gülerek salladığını, İrem'inse sadece bakıp güldüğünü fark ettim. Ben de bu anın tadını çıkarmaya karar verip kulaklığımı taktım yeniden. Karşıda dikilen birkaç çocuk bizi izleyerek gülüyordu. Ama çok da umurumda değildi. Keyif içinde sallanırken gözlerimi kapatmıştım ki salıncak birden duruverdi. Hop, o da nesiydi? Neye uğradığımı şaşırdım, az kalsın düşecektim. Belimi saran eller son anda beni düşmekten kurtarırken ben hâlâ şoktaydım. Kulaklığım da kulağımdan çıkıvermişti. Biri kulağıma fısıltıyla sesleniyordu. "Hey. Heey!"

"Ha? Ne? Pardon," diyerek belimi kavrayan ellerden kurtulmaya çalıştım. Ama her kimse, nedense bırakmaya pek gönüllü değildi. Ben de daha fazla dayanamayıp, "Bırakır mısınız? İnmek istiyorum," dedim. Ama hâlâ bırakmamakta ısrarcıydı, hatta bırakmak bir tarafa, daha da sıkı bir şekilde tuttu.

Sinirlenmeye başlamıştım. "Ya, oğlum, sen sapık mısın, nesin be? Bırak diyorsam bırak!" diyerek sonunda kurtulmuştum. Sanırım bağırmam karşısında şaşırarak bir an için boş bulunmuştu, yoksa diğer türlü kurtulmam neredeyse imkânsızdı. Dışarıdan biri bizi görse tecavüze uğradığımı düşünürdü herhalde. Çocuğun kollarından kurtulana kadar bizim kızların gittiğini fark etmemiştim bile. Her ne kadar

çocukla konuşmak istemesem de çocuğa onların nereye gittiğini sormanın en mantıklı karar olacağını düşünerek çocuğa dönüp, "Beni sallayan iki kız nerede?" diye sordum.

Çocuk cevap vermek yerine bana birkaç saniye gözlerini dikerek baktıktan sonra yanımdan uzaklaştı. Atar falan mıydı şimdi bu?

Bölüm 4

Çocuk uzaklaşırken arkasından bir süre şaşkın şaşkın bakakaldıktan uzunca bir süre sonra, aklıma salıncaktan inip eve gitmek geldi. Tam yürümeye başlamıştım ki telefonumun elimde olmadığı gerçeği dikkatimi çekti ve ben de etrafa bakındım. Telefonum hemen yanımda, yerde duruyordu. Ben de onu alarak eve doğru yol aldım. Yolda yürürken hâlâ aklımda parktaki olaylar vardı. O çocuk kimdi? Neden beni düşmekten kurtarmıştı? Ve en önemlisi kızlar neredeydi? Son soruyla birlikte içimi bir endişe kapladı. Ya kızlara bir şey olduysa? Saçmalama, ne olabilir diyerek kendimi rahatlatmaya çalışırken, bir yandan da rehberimden "bilmİREM"i bulmaya çalışıyordum. İsme gelir gelmez hemen arama tuşuna dokundum. Telefon açılınca içim o kadar rahatlamıştı ki!

"Alo," dedim hemen biraz da heyecan ve sevinçle.

"Kumsal? Neden aradın? Ne oldu?" derken İrem daha da bir rahatladım.

"Nereye kayboldunuz diyecektim."

"Aaa, doğru. Sen müzik dinlediğin için duymadın galiba. Karşıda bizi izleyip gülüşen çocuklardan biri geldi. Seni sallayıp sallayamayacağını sordu. Aslında hayır diyecektik, ama gözleri sözlerinin aksine fazlasıyla tersti. Bu yüzden biz de seni onun sallamasına müsaade ettik. Oradan ayrılmayacaktık, ama annem arayıp gelmem gerektiğini söyledi. Ben de gitmek zorunda kaldım. Kusura bakma gerçekten. Bir şey mi oldu?"

"Sayılır. Ben tam düşecekken beni tuttu ve ben teşekkür ederek kollarından çıkmaya çalıştım, ama bırakmadı. Ben de en sonunda onu sapık olmakla suçlayıp bağırırken sanırım boşluğuna gelmiş olacak ki beni bıraktı. Birkaç saniye sonra da sizin olmadığınızı fark edip ona sordum. Tek cevabı birkaç saniye öylece bana baktıktan sonra çekip gitmek oldu," derken evin önüne gelmiştim.

Eve girerken İrem'le olan konuşmamızı çoktan bitirmiştik. Zili çalıp içeri girdiğimde kapının önünde kollarını çiçek çocuklar gibi bağlamış, karşımda dikilen bir dayı beklemiyordum tabii. Biraz şaşkınlıkla, "Dayı?" dedim.

"Evet, küçük hanım, sonunda temizlemekten kaçtığınız evinize geri dönebildiniz," dedi fazlasıyla iğneleyici bir tonda. Ben ona şirince gülümseyerek, "Aa, dayıcığım, ne kaçması!" dedim. Demez olsaydım keşke.

"Tabii ya, yoksa çok işin vardı küçük hanım, değil mi?" diyen dayıma şaşkınlıkla baktım.

Dayımdan açıkçası böyle bir tepki beklemediğimden hafif de şaşırarak, "Tamam, dayıcığım. Anlıyorum. Bir da-

hakine söz veriyorum yardım edeceğim. Şimdilik konuşmamız bittiyse odama çıkabilir miyim?" dedikten sonra dayımın yanağından öpüp resmen odama kaçtım.

Nihayet üstümdekileri değiştirdikten sonra, hemen dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma geçtim. Birkaç şeyi kontrol ettikten sonra bilgisayarı bırakıp kendimi müziğin ritmine bıraktım. Bugün ne kadar da güzel bir gündü. Hayır, şaka yapmıyordum, bugün gerçekten güzel bir gündü. Bugün cumartesiydi! Yaşasın.

Saate bakayım derken telefonumun müzik yüzünden şarjının bittiğini fark ettim. Kafamı duvardaki saate çevirdiğimde saat on bire geliyordu. Vay be, yatakta amma da oyalanmıştım demek.

Dayım anlaşılan evi topladıktan sonra çıkmıştı. Evde kimse yoktu. Hiç şaşırmamıştım doğrusu. Yengem zaten şehir dışındaydı, dayım da tek başına evde benimle ne yapacaktı ki? Muhtemelen ya halletmesi gereken işler ya da görüşmesi gereken insanlar vardı. Mutfağa gidip atıştıracak bir şeyler bulmak için dolaba baktım. Dolapta yok yoktu, ama gözüm sosislere kaydı, çıkarıp doğradıktan sonra iyice kızartıp afiyetle yedim.

Evde vakit geçirecek bir şeyler bulamayınca dolaşmak en iyisi diye düşünerek üstüme şortumla tişörtümü geçirip dışarı çıktım. Tabii, bende uzağa gidecek cesaret nerede, bir de hiç bilmediğim bir şehirde kaybolmakla uğraşamayacaktım, en azından şimdilik. En iyisi çok uzaklaşmamaktı, dolayısıyla ben de yine parka gittim. Bu sefer park çocuk doluy-

du. Ee, tabii, okullar tatildi. Boş olmasını beklemek aptallıktı. O sırada gözüm bir çocuğa takıldı. Kendi kendine sallanmaya çalışıyor, ama beceremiyordu. Hafif bir deli cesaretiyle oturduğum banktan kalkıp çocuğun yanına giderek, "Seni sallamamı ister misin?" diye sordum. Çocuğun gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. "Evet, lütfen," dedi şirin mi şirin bir gülümsemeyle. Ben de sallamaya başladım. Ben onu sallarken o da gülüp eğleniyordu. O güldükçe ben de gülüp mutlu oluyordum. "Eğleniyor musun?" diye sordum.

Çocuk salladığı kafasıyla, "Evet, daha hızlı ama," diye bağırıyordu. Bir süre sonra çocuk, "Geç oldu sanırım, eve gitmem gerek," deyince sallamayı bırakıp salıncağın yavaşlamasını bekledim.

Salıncak durunca çocuk yanıma gelip yanağıma kocaman bir öpücük kondurduktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi hafif bir utangaçlıkla.

"Ne demek?" dedim ellerimi iki yana açarak. "Ben her zaman buralardayım, ihtiyacın olursa," diyerek saçını okşadım. Ardından ara sıra arkasını dönüp bana bakarak yanımdan uzaklaştı.

Daha sonra yine bir banka oturup etrafta koşuşturup bağrışan çocukları izlemeye başladım. Neredeyse iki saattir parkta oturduğumdan sıkılmaya başlayıp eve doğru yürümeye karar verdim. Evin biraz ilerisindeki bakkalı görünce bir şeyler almaya karar verdim. Tezgâhın arkasında tonton, gözlüklü, şirin bir amca duruyordu. Şirin Baba ne istediğimi sorunca etrafıma bakınıp birkaç çikolata, cips, ice tea gibi

abur cuburla doldurdum poşetleri. Ardından Şirin Baba'ya parasını ödeyip "hoşça kalın" diyerekten ayrıldım. Adını öğrenene kadar bu amcanın adı Şirin Baba kalacaktı. Bakkaldan çıkınca doğruca eve gittim. O kadar abur cubur alınca aklıma kızlarla pijama partisi yapmak geldi. Bugün pijama partisi yapmamız zordu, Miray'la İrem'in kursları vardı ve muhtemelen zaten geç döneceklerdi eve, ama ertesi gün için fena bir fikir sayılmazdı.

Eve döndüğümde dayımın hâlâ gelmediğini fark ettim. Öncelikle elimdeki poşetlerden kurtulmam lazımdı. Mutfağa gidip tek tek hepsini düzenli bir şekilde yerleştirdim. Ardından elime kumandayı alıp televizyonda zapping yaparak oturduğum koltukta dinlenmeye başladım. O kanaldan o kanala derken bir baktım ki akşam oluvermişti. Ardından mutfağa gidip kendime bir salata hazırladım ve koca kâseyi yanıma alarak televizyon izlemeye devam ettim. Takıldığım film bittiğinde saat çoktan on bir olmuştu, nasıl zaman bu kadar çabuk geçmişti, bilmiyordum, ama geçmişti işte. Ben de televizyonu kapatıp odama gittim. Direkt üstümü değiştirerek yatağıma attım kendimi. Kafamı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Sabah yine yatağımı toplamak, kahvaltı yapmak gibi rutin işleri tamamladıktan sonra bilgisayardan dizi izlemeye karar verdim. *Supernatural*, *HIMYM*, *TAAHM*, *2BG* derken saati çoktan dört yapmıştım.

Ben de dizilerin dünyasından çıkıp dayımı aramaya karar verdim. Dünden beri ortalıklarda yoktu. Dün gece eve gelmiş miydi, haberim bile yoktu ki bugün de akşam olmak üzereydi. Nerdeyse tam bir gündür görmüyordum ve merak etmiştim.

"Alo?"

"Dayı merhaba. Neredesin? Dünden beri seni göremedim."

"Notumu almadın mı? Dün gece çok geç geldim, geldiğimde uyuyordun. Ben de uyandırmak istemedim. İşten Çetin'le bir proje üzerinde çalışıyoruz. Son dakikada bir aksaklık çıktı. Sabah da erkenden kalkıp çıktım. Sana not bırakmıştım, görmedin mi?"

"Hayır, dayıcığım. Nereye bırakmıştın ki?"

"Kapının yanındaki portmantonun üzerine."

"Bakarım şimdi. Bugün de mi geç geleceksin peki?"

"Evet, Kumsal. Kendi başına idare edebilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, dayıcığım, merak etme sen," derken kocaman bir gülümseme belirdi yüzümde. "Merak ettim, ondan aradım, seni daha fazla meşgul etmeyeyim, kolay gelsin," diyerek telefonu kapatıp bir çığlık attım. Telefonu elimden bırakmaya pek niyetim yoktu. Hemen kızları arayıp akşamki pijama partisine davet ettim. Sanırım dünden razıydılar, "Evet," diyerek onlar da çığlık attılar.

Kızların geleceği kesinleşince onlar gelene kadar evi biraz toplayayım dedim. Evin düzenli olduğuna karar verdikten sonra oturup televizyon izlemek için koltuğa kuruldum. Oturduktan yarım saat sonra zil çaldı. Gelmişlerdi. Kapıyı açınca kızlar tulumlarıyla birlikte, ellerinde abur cubur poşetleri karşımdaydı.

"Kızım abur cubura ne gerek vardı? Ben dün almıştım," dedim bir taraftan da ellerindeki poşetleri alarak.

"Aman, kızım, bunların hepsi biter bu gece," dediler bir taraftan içeri geçerken.

"Niye, depresyonda mıyız?"

"Sussana kızım sen! Bir kere de bizi dinle!" diye çemkirdi Miray. Ben de bir yavru kedi misali resmen olduğum yerde sindim.

Kızlarla birlikte yerimizi aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladık. Tabii ki de konu erkeklerdi. Miray hemen, "Biri var mı?" diye sordu bana bakarak.

"Hayır," dedim gayet kendimden emin bir ifadeyle. Hemen ben de ona sordum. "Senin peki?"

Miray, "Şu sıralar boştayım, ama bugüne kadar dört kişiyle çıktım," dedi gülümseyerek. Ardından İrem de yarı sıkkın bir ifadeyle, "Ben de boştayım, ama bugüne kadar altı kişiyle şansımı denedim," dedi.

Onlarla kendimi karşılaştırdığımda benim için bu bir sorun değildi; bekârlık benim için sultanlıktı. Kızlar çıktıkları çocuklarla ilgili kimisi biraz da müstehcen olan detaylar dahil birçok hikaye anlattı. Ardından konuşmaktan sıkılıp film izlemeye karar verdik. Oybirliğiyle korku filminde karar kıldık. Son zamanlarda vizyona giren bir film bulmuştuk. Film izlerken İrem, "Şimdi düşünün, şu yaratık kapıdan içeri giriyormuş," diyerek tuhaf bir ses tonuyla ayağa kalkıyormuş gibi yapınca Miray hemen, "İrem, kes şunu, bizi korkutma, filmden korktun diye bizi korkutmaya hakkın yok," diye cırladı resmen.

İrem canı sıkılmış bir halde, "Tamam ya," deyip memnuniyetsiz bir şekilde kollarını kenetleyip gözlerini ekrana dikti yeniden.

Miray, "Korktun mu Kumsal?" diye sordu.

Bense oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanıp, "Korkarım aslında böyle şeylerden, ama dayanamayıp oturur, mal gibi izlerim. Sonra da yok yatağın altında bir şey var, yok arkamdan bir şeyler geliyor diye tetikte gezerim. Yine de seyrederim ama," dedim.

Sonra hepimiz sesimizi kesip yeniden filme odaklandık. Biz tam filme dalmışken birden kapı çaldı. Cidden ödümüz koptu. Tabii biz çığlık çığlığa. Miray fısıldayarak, "Kumsal, birini bekliyor muydun?" diye sordu, bir taraftan da elindeki yastığı sıkıyordu.

Şaşkın gözlerle, "Hayır," dedim. "Birlikte baksak kimin geldiğine?" diye sorunca her ikisi de suspus olmuş, pörtlettikleri gözleriyle bana bakıyordu. "Hadi canım," dedim onların bu halini görünce ve pes edip kalkıp kapıya gittim. Delikten baktığımda hiçbir şey görünmüyordu. Ben de kaderime razı gelip kapıyı açtım. Kapıyı açtığımda karşımda üzerinde bir notun olduğu kocaman bir ayıcık duruyordu. Üstündeki notta aldığımda aynen şunlar yazıyordu:

"Merhaba. Merhaba hayat, merhaba. Merhaba, her baktığımda gözlerimin parladığı kadın, merhaba. Merhaba her gördüğümde tekrar tekrar âşık olduğum güzellik, merhaba. Merhaba hayatımın aşkı. Bugün sana tüm cesaretimle geliyorum güzelim. Sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın. Seni Seviyorum..."

Notu okurken ağzım şaşkınlıktan bir karış açık haldeydi sanırım. Gözleriminse yuvalarından fırlaması an meselesi. Kafamı kaldırıp etrafa bakındım, ama kimseyi göremedim. Birkaç saniye sonra tam içeriye girecektim ki bir ses duydum.

"Merhaba sevgilim. Seni seviyorum."

Kafamı kaldırdığımda sesin sahibini de gördüm. Ama… ama bu...

Bölüm 5

Ama... ama bu... bu kimdi lan? Ben bu çocuğu tanımıyordum ki? Ben çocuğa bakarken o da gözlerini sabitlemiş, bana bakıyordu. Karanlıkta seçebildiğim kadarıyla kumral bir çocuktu. Uzun boyluydu, kaslı bir vücudu vardı. Üzerindeki seçemesem de kahverengi dalgalı saçlarını ve ela gözlerini görebiliyordum yansıyan ışıkta. Boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Pa... pardon ya. Yanlış adres oldu sanırım. Bu saatte rahatsızlık verdiğim için çok, ama çok özür dilerim!" derken çocuğun utandığı her halinden belli oluyordu.

Bu durum karşısında gülümseyerek, "Önemli değil. Ama bunu kime yapmayı planladıysan gerçekten güzel olmuş. O kız çok şanslı," dedim az da olsa imrenerek.

"Teş... teşekkür ederim. Eh, ben gideyim artık," diyerek ayıcığı hızla alarak uzaklaştı. Kapıyı kapatıp kızların yanına döndüğümde kızlar meraklı gözlerle bana bakıyordu. Miray benden ses çıkmayınca daha fazla dayanmayıp, "Kimdi gelen?" diye sordu.

"Buralarda bir romantik var sanırım. Biri aşkını ilan etti, ama bana değil. Adres yanlışmış ne yazık ki!" dedim gülümseyerek.

"Nasıl yani?" dedi İrem merak içinde.

"Biri bir ayıcık ve not bıraktı, ama beni görünce yanlış kişi olduğumu anladı," dedim hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

Kızlar bu halim karşısında o kadar güldüler ki sonunda gerçekten yerde yatıyorlardı. Sonunda gülmeyi kestiklerinde kötü kötü onlara baktım, ne olmuştu yani, basit bir karışıklıktı, bu kadar gülecek ne vardı ki?

Bozulduğumu belli ederek, "Ne vardı da bu kadar güldünüz, çok merak ediyorum," dedim.

Hâlâ kıkırdamakta olan Miray cevap verdi. "Surat ifadene güldük biz. Resmen üzüldün."

Üzülmüş müydüm? Şaka! Buna mı üzülecektim? Hadi canım. "Üzülmemin sebebi ayıcığı alamamam," dedim üzgünce.

Kızlar ben böyle söyleyince cevap vermediler. Ben de konuyu daha fazla uzatmayıp filmi kaldığı yerden devam ettirerek yerime geçtim. Filmi izlerken korkudan ödümüz kopmuş, olduğumuz yere çivilenmiştik adeta. Film bittiğinde odama gitmek için ayaklandık, ama kimsenin gözü bu zorlu mesafeyi kat etmeyi yemiyordu. Ben de İrem'i dirseğimle dürtmeye başladım. Sanırım en sonunda pes etmiş olacak ki korka korka ağır ağır da olsa ilerlemeye başladı. Tam ışığı açıyordu ki… işte, ne olduysa o an oldu. Işığı açar açmaz, açık olduğunu fark etmediğimiz pencere birden kapanıverdi. Üçü-

müzün çığlıkları birbirine karıştı. Çığlıklar atarak birbirimize bakıyorduk. Sonra bir şey olmadığını anlayınca dakikalarca bu halimize güldük. Korku filminin arkasından bu kadar gülmek iyi gelmişti doğrusu. Filmin etkisi o halimizden sonra geçse de odama girince riske girmeyip ışık açık uyuduk. Ne olur ne olmazdı yani.

Ertesi sabah erkenden kalkıp hepimiz okula gitmek için hazırlanmaya başladık. Kızlar benden çok önce çıkmışlardı. Hazırlanıp alelacele evden çıktım. Okulun bahçesine girdiğimde gözüm hemen bizimkileri aradı. Yine aynı banklara yayılmışlardı. Yanlarına yaklaşırken beni fark ettiler. Kaya hemen beni yanına çekip oturttuktan sonra kolunu omzuma attı.

"Oo, fıstığım, hoş geldin," dedi.

"Hoş bulduk Kaya Varlık," dedim ben de. Ben öyle deyince kahkaha attı.

"Vay, Kaya Varlık, ha? Bak, bu hoşuma gitti işte," dedi. Ben de içten bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Ediz, "Hafta sonun iyi geçmişe benziyor," dedi gülerek.

"Fena sayılmazdı," dedim dün geceyi düşünerek.

"Sizin nasıldı?" diye sordum. Teker teker hafta sonu ne yaptıklarını anlatmaya başlamışlardı ki zil çaldı. Biz de sohbete ara verip sınıflarımıza dağıldık.

Sınıfa gider gitmez Aras'ın yanındaki yerimi aldım. Ders fizikti. Hiç sevmiyordum şu hocayı, yapmadığını bırakmıyordu. Geleli çok olmamıştı, ama kadının suratına bakmak

yeterdi. Yine her zamanki gibi birine sayı söyletip listeden çağırıyordu. Allah'tan bana denk gelmemişti. Bu derste bitince matematik dersine girdik. Açtım müziği, koydum kafamı, uyudum ben de. Uyandığımda biri beni hafifçe sarsıyordu. Kafamı kaldırdığımda karşımda Batı duruyordu. Batı'ya, "Senin ne işin var burada ya?" diye sordum şaşkınlıkla. Batı da gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Kalksana kızım, iki saattir dürtüyorum, kolun çıkacak!" dedi. Yalana bak, çok nazikti.

"Tamam, tamam. Kalktım işte," derken doğruldum bir taraftan da. Batı da memnun olmuşçasına gülümseyerek bir kolunu omzuma attı ve kantine indik. Kantine mi? Öğle arası oldu mu? Telefonumdan saate baktım. Evet olmuştu. Ne yani, koca iki ders boyu uyumuş muydum? Hay, maşallah! Ben bunları düşünürken çoktan sırada yerimizi almıştık. Bir karışık tost ve ayran aldım. Sıradan çıkıp bizimkilerin yanına gidip masadaki yerimize oturduk. Erkekler kendi aralarında konuşuyordu.

"O hatunun göğüslerine ne demeli?" dedi Batı.

Ediz, "O göğüslerle neler yapılmaz oğlum, var ya!" diyerek adeta kendinden geçti. Neler oluyordu ya? Resmen benim orada olduğumu unutmuş, koca memeler hakkında mı konuşuyorlardı? Meme düşkünleri sizi!

Tostumu bitirdikten sonra atar yaparak masadan kalkıp elimde kalanları çöpe atarak sınıfa geçtim. Arkadan, "Has siktir abi, bizim yanımızda o vardı, değil mi?" dediğini duydum Kaya'nın. Defolun gidin, ulan konuşmuyorum sizinle diye içimden geçirdim. Sırama geçip trip atmaya başladım, sanki dep-

resyondaymışım gibi. Yani müziği açıyorsun ve kendini dünyadan soyutluyorsun. Tek farkı acı verici şarkılar dinlemek yerine en sevdiğin şarkıları dinleyerek zaman geçiriyorsun.

Ben böyle mal mal kendi halimde trip atarken gözucuyla Batı'nın yanıma geldiğini fark ettim. Dibime oturup bana bakmaya başladı. Nasıl baktığını göremiyordum, çünkü kafam ona dönük değildi. Eliyle çenemden tutup başımı kendine çevirince bir an heyecanlanmadım desem yalan olurdu.

"Ne oldu prenses?" diye sordu nazikçe. Ya bu çocuk ne yapıyordu böyle? O böyle yaptıkça çocuğun içine düşmem an meselesiydi.

"Bi... bir şey yok. Ne olacak ki?" diye mal gibi kekelemeyen ben kekelemeye başladım.

Batı'ysa bu halim karşısında gülümseyerek biraz daha yaklaştı bana. "Ne olsun prenses? Sen bize küs müsün şimdi?" diye sordu ilgiyle. Ben böyle heyecan içinde ne olduğumu anlamaz haldeyken bu soruyla yine sinirlendim. "Tabii ki küsüm. Beni unutup meme konusunu açtınız siz!" diye çemkirdim. Batı şaşırıp biraz geri çekildi. Vay, piç, vay, başından beri kızmayayım diye böyle rol kesiyormuş.

"Özür dileriz prenses. Ama bak, benim hiç o konu hakkında yorum yaptığımı gördün mü? Ağzımı bıçak açmadı!" diye doğruyu söyleyen Batı'ya baktım.

"İyi, tamam, seni affediyorum, senin suçun yok," deyince derin bir nefes alan Batı bana sarıldı.

"Kızma bize prenses, biz seni sevdik, kendimiz gördük, iyi anlaşabiliriz sanırım," dedi beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi.

"Belki de" diyerek daha sıkı sarıldım Batı'ya.

Onlar benim buradaki ilk arkadaşlarımdı, hiçbirini çok iyi tanımıyordum, ama kötü çocuklara benzemiyorlardı. Hepsini ayrı bir seviyordum. Çakıl'ı bile. Hiç konuşmamıştık, ama onu da seviyordum. Ben Batı'nın kollarından kurtulmaya çalışırken o hâlâ inatla sarılmaya devam ediyordu.

"Oğlum, bıraksana, ders başlayacak birazdan," deyince kollarını çekti. Yanağımdan bir makas alıp sınıftan çıktı.

Batı, adam gibi adam dediğim bir sen varsın zaten diye düşündüm. Ders başladığında Aras gözlerini bana dikmişti, bakışlarından yaptığından dolayı hiç pişmanlık duymadığı belliydi. Ben de sinirlenip, "Ne bakıp duruyorsun? Dön önüne!" diye sessizce çemkirdim. O da kafasını eğip bana bakmayı kesti.

Sonra sessizce, "Özür dilerim. Konu açılınca öyle dalıp gittik," dedi.

Bana neydi bundan? Beş yaşında yemek yemek istemeyen çocuklar gibiydim resmen. "İyi, tamam," diyerek kısa bir yanıt verip kestirip attım. Neden bu kadar büyütmüştüm, bilmiyordum, ama rahatsız olmuştum işte.

Okul çıkışında Batı dışarı çıkmayı önerdi. Ben de çok yorgun olduğumu, eve gitmek istediğimi söyledim. O da mecburen kabul etti. Hepsiyle sıcak bir şekilde vedalaşıp evin yolunu tuttum. Evet, hepsini affetmiştim. Çünkü yaklaşık beş dakika önce hepsi bana aynı anda sıkı sıkı sarılmış ve eğer affetmezsem daha da sıkmakla tehdit etmişti. Ölebilirdim! Kaldı ki bir yanım affetmek istiyordu zaten. Ben çoktan bağlanmıştım bu altılıya.

Eve vardığımda Esila Yengem hariç herkes evdeydi. Önce dayımın yanına giderek, "Ben geldim," dedim.

Dayım elindeki dosyalardan kafasını kaldırıp, "Hoş geldin küçük hanım. Günün nasıldı?" diye sordu.

Gülümseyerek, "İyiydi," dedim.

Dayım, "Okuluna alışabildin mi? Zorluk çıkaran var mı sana?" diye sordu.

İçimden fizik hocasını geçirdiysem de "Hayır," dedim, "Her şey yolunda."

Dayım, "Sevindim, seni böyle görmek mutlu ediyor beni. Acıktıysan Necla Sultan mutfakta, istersen önce bir şeyler ye," dedi.

"Tamam, kolay gelsin," deyip mutfağa, Necla Sultan'ın yanına gittim. Mutfakta yemek yapıyordu. Gidip yanaklarından bir öpücük aldım. "Sululuk yapma!" dedi kızar gibi yaparak Necla Sultan.

"Tamam, gidiyorum zaten, sana kolay gelsin," diyerek odama çıktım. Manyak hocalar yine bir yığın ödev vermişti. Yemeğe kadar elimden geldiği kadarını yapmaya karar verdim. Yemek vakti geldiğinde aşağı indim ve dayımla birlikte o enfes yemekleri bir güzel midemize indirdik. Ardından dayım televizyonda Disney'i açtı ve birlikte birkaç dizi izledikten sonra yengemi merak ederek dayıma, "Dayı, yengem ne zaman gelecek?" diye sordum.

Dayım yarı uykulu gözlerle bana bakıp, "Belli değil. Sıkılıyor musun yoksa?" diye sordu hafif endişelenerek.

"Hayır," dedim, "sadece babasını merak ettim, çok mu ciddi durumu diye," ekledim.

Dayım, "Durumu iyi, ama yalnız bırakmak istemiyor bu süreçte ailesini, sonuçta yaşlı insanlar," dedi kafasını sallayarak.

"Doğru. Uykum geldi dayı, ben yatıyorum. İyi geceler," deyip el sallayarak odama çıktım. Direkt yatağıma yatıp uyudum.

Sabah kalkıp okula gitmek üzere hazırlanmaya başladım. Dolaptan kotumla uzun kollu hırkamı çıkarıp hızla giyindim. Havalar soğumaya başlamıştı. Evden çıkıp dolmuşa bindim. Bugün yürümek istemiyordum nedense. Tekli koltuklardan birine geçip müzik dinlemeye koyuldum. Biri kulaklarımı çekene kadar tatlı tatlı müzik dinliyordum. Kulaklıklarımı çeken caniye bakınca karşımda şirin bir Batı duruyordu.

"Batı?" dedim.

"Günaydın prenses. Sen yürümüyor muydun?" diye sordu merakla.

"Yürümek istemedi canım bugün," deyince başını sallayıp yanımdaki ikili koltuklardan birine geçti. Ben de kulaklıklarımı takıp keyifle müzik dinlemeye devam ettim.

Okula geldiğimizde inip sınıflarımıza dağıldık. Bugün Aras olmadığı için sınıfta yanım boştu. Yanıma birinin oturduğunu gördüm, ama sıraya koyduğum kafamı kaldırmaya üşendiğim için kim olduğuna bakma gereği bile duymadım. Yanımdaki çocuksa bir şarkı mırıldanıyordu:

I stared up at the sun,
Thought of all of the people, places and things I've loved
I stared up just to see
With all of the faces, you were the one next to me.

You can feel the light start to tremble
Washing what you know out to sea
You can see your life out of the window tonight.

If I lose myself tonight,
It'll be by your side.
I lose myself tonight...
(oh) yeah, yeah, yeah.

If I lose myself tonight,
It'll be you and I.
Lose myself tonight...

Kimdi bu çocuk Allah aşkına? Sesi gerçekten güzeldi. Kafamı kim olduğunu görmek için kaldırdığımda öylece kalakaldım. İyi de bu çocuğun burada ne işi vardı?

Bölüm 6

Bu, o parktaki çocuktu. Ben ona bön bön bakarken o kafasını kaldırmıyordu bile. Ben de bunu fırsat bilerek çocuğu incelemeye başladım. Deniz mavisi gözleri vardı. Saçlarıysa sarı ve uzundu. Yüz hatları inanılmaz bebeksi, çenesi sivriydi. Bir yıldız gibi parlıyordu. Yalnız bu çocuk çok taştı be! O an salyalarımın aktığından emindim yani. Ben böyle mal gibi çocuktan gözlerimi alamazken Aras'ın sesini duydum. "Kumsal! Gel, buraya!" diye kükredi.

Evet, bağırmamış, kükremişti gerçekten. Harbiden korkmuştum. Ayağa kalkıp sıradan çıkmaya çalıştım, ama yanımdaki çocuk kıpırdamıyordu bile. Çocuğa dönüp sinirle, "Çekilir misin, çıkacağım da!" dedim.

Çocuksa hiçbir şey olmamış gibi bana bakıp sırıttı. Sen sırıtmasaydın da olurdu, neredeyse bayılacaktım. Sırıtmaya devam ederek, "Parkta da böyleydin sen. İnatçı keçi," dedi istifini hiç bozmadan.

Doğruydu valla. İnatçıydım, keçi inadı vardı bende.

"Ay, aferin sana, iyi tespit yapmışsın, şimdi çekilir misin?" dedim biraz sinirlenerek. O da sanırım artık daha fazla uzatmak istememiş olacaktı ki çekildi. Çekilir çekilmez bir Usain Bolt'a dönüşerek Aras'ın yanına gittim hızla. Beni kolumdan sürükleyip tuvalete soktu.

1. Kolum acıyordu.

2. Erkekler tuvaletindeydim.

Hayırlısı! Ben Aras'a "sen neyin peşindesin" der gibi bir bakış atarken o konuşmaya başladı. "Bana bak Kumsal, eğer o çocuğa bir kez daha yaklaşırsan yakarım seni!" derken gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu.

Ne diyordu bu ya? "Aras, sen ne diyorsun ya? Çocuk gelmiş, benim yanıma oturmuş, ben ne yapayım?" diye bağırdım. Sanki çocuğu ben çağırmıştım gel otur diye.

"Ya, tabii, çocuğa salya akıtmayı biliyorsun ama!" diye kükredi.

Ne yapsaydım çocuk taşsa? "Ne istiyorsun Aras, ne?"

"Konuşma onunla!"

"O yüzden mi gelip beni tuvalete getirerek bana bağırıyorsun? Düzgünce söyleseydin konuşmazdım Aras. Defol git ya!" diyerek tuvaletten çıktım. Hızlı hızlı yürürken bir yandan da ağlıyordum. Hayır, yani ne gerek vardı bağırmasına? Ben koşar adımlarla yürürken Aras da arkamdan geliyordu. O an kedi fare gibiydik. Aras'tan kaçayım derken Batı'ya çarptım. Gözlerimden akan yaşları görünce kaşlarını çattı. Sonra arkamdan koşan Aras'ı fark edince kaşlarını daha da

çok çatmaya başladı. Hızla ellerini yüzüme götürüp gözyaşlarımı silerek beni arkasına aldı. Aras yanımıza gelince, "Ne yaptın oğlum bu kıza böyle?" diye bağırdı ona. Onlar konuşurken ben Batı'ya sarılmıştım.

Aras, "Ne yapayım oğlum, Ayaz yanına oturmuş, bu da çocuğa salya akıtıyordu!" diye yanıt verdi.

"Ulan geri zekâlı, nereden bilsin bu kız Ayaz'ın kim olduğunu? Sordun mu bir kere tanıyor musun o çocuğu diye? Mal herif!" dedikten sonra bana dönerek sarıldı. Ben de hemen yapıştım can simidime. Sonra kulağına doğru, "O çocuk kim? Aras neden bu kadar sinirlendi? Babam niye pasta yapmayı bilmiyordu?" diye fısıldayarak sorularımı sıraladım.

Pardon? Ne demiştim? Sonuncuyu aslında içimden söylemem gerekiyordu. Batı kocaman bir kahkaha atarak daha da sıkı bir şekilde kavradı beni.

"Bak şimdi prenses, o bizim azılı düşmanımız. Geçmişte yaşadığımız bir olaydan dolayı pek iyi anlaşamayız. Ona yaklaşmaman gerek. Seni kullanır. Senin bizim yanımızda olduğunu biliyor, dolayısıyla sana zarar vermek isteyebilir. Bu yüzden senin için daha fazla endişeleniyoruz. Tamam, daha yabancısın, ama bize güven şimdilik. Aras'a kızma, olur mu? Gözü dönüyor o çocuğu görünce," diye nazik ve sakin bir tonda bana açıklama yapan Batı'ya baktım. Ulan Batı, hakiki çocuktun valla!

Ben Batı'yla bakışırken birden biri beni çekti ve şimdi de başka birinin kollarındaydım. Bunun Aras olduğunu parfümünden söyleyebilirdim. Ben de ona sıkıca sarıldım.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sana patlamamam gerekirdi," diye yalvaran bir ses tonuyla mırıldanıyordu.

"Önemli değil. Oldu bitti," dedim ben de. Bunu dedikten sonra bir ses duydum. "Aaa! Kıskanırım ama!" diye dudak büzen Kaya'yı gördüm. Ay, yerim seni!

"Defol git, benim meleğim o!" diyen Aras'a baktım. Pepee'nin küsmüş hali gibi suratını bir yana çevirip kaşlarını kaldırdı.

Ben de Aras'ın yanından ayrılıp sınıfa doğru yöneldim. Apışıp kalsınlar, ne yapacaktım ki? Sırama geçip oturdum. Ayaz gitmişti. Aras da gelip yanıma oturunca ders başladı. Dersi dinlemek yerine Aras'la konuştum. O kadar çok gülüyorduk ki bütün sınıf bize bakıyordu. Bu hocamız çok takılmıyordu öyle şeylere neyse ki.

Okul çıkışında Aras'ın odasına gitmeye karar verdik. Aras okulda kalıyordu. Odasına geldiğimizde kapısını açarak geri çekilip, "Önden bayanlar," dedi.

Odaya girdiğimde şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Buraya kimse yatılı okuldaki bir oda diyemezdi. İnanılmaz güzel döşenmişti. Eşyalardan tek kişilik olduğunu anladım. Genellikle odada siyah, gri ve lacivert renkleri hâkimdi. Burada bir evin salonunda olması gereken her şey vardı neredeyse. Rahat pufuduk koltuklar, sehpa, masa ve sandalyeler. Koltuklardan birine geçip oturdum.

"Aras, bu oda çok güzel, yurttaki tüm odalar böyle mi?" dedim şaşkın bir şekilde.

"Evet. Dayının zevki. Beğendin mi?"

"Evet, a, bir dakika, dayımı arayıp burada olduğumu söyleyeyim," dedim hızla. Merak etmesini istemezdim.

Dayımla konuşmam bittikten sonra, "Film izleyelim mi?" diye sordu Aras ben rahat bir nefes alırken. Dayımın izin vermeyeceğini düşünmüştüm, ama o hiç sesini çıkarmadan kabul etmiş ve sorun olursa aramamı söylemişti sadece.

Gülümseyerek, "Olur," dedim.

"Bir dakika sonra geliyorum," dedi ve geri geldiğinde elinde patlamış mısırlar vardı. O anki sevincimi bir ben bir Allah, bir de Aras biliyordu. Mısırı aldığım gibi yemeye başladım.

Aras halimi görünce, "Kızım, yavaş, daha filmi başlatmadım!" dediğinde hiç takmayıp yemeye devam ettim. O da gülmekle yetindi. Filmi başlattığında üç buçuk atıyordum. Korku filmiydi lan bu! Hayır, yani şimdi Aras bir İrem veya Miray değildi ki ona sarılayım.

"Aras senin belanı ben," derken Aras muzipçe sırıtmaya başladı.

ARAS

Bilerek korku filmi açmıştım. Bana sarılsın diye. Ah, Kumsal, ah! Geldiği günden beri gözlerimi ayıramıyordum lan kızdan. Bugün ona çok sert çıkıştığımın farkındaydım, ama ne yapacaktım yani, hoşlandığınız kızı nefret ettiğiniz çocuğu keserken bulsaydınız siz ne yapardınız? Ayaz'dan gerçekten de nefret ediyordum. Bu yetmezmiş gibi anlaşılan şimdi bir de Kumsal'a olta atıyordu. Kumsal'la arama girmesine izin veremezdim. Mutlaka sabah yaptığım hatayı telafi etmeliydim.

O filmi izlerken, bense onu izliyordum. Korkuyorum demesine rağmen inatla izliyordu. Sanki kapat dese kapatmayacaktım. Suratının aldığı ifadeyle ekrana baktım. Korkunç bir surat vardı. Sanırım bundan pek hoşlanmıyordu. Tam ona kafamı çevireceğim sırada bana sarılınca donup kal-

dım. Hayır, yani daha önce de sarılmıştık, ama bu seferki farklıydı, yalnızdık. Gerginliğimi atıp gülmeye başladım. Eğer onu sevdiğimi belli edersem her şey mahvolabilirdi. Çünkü daha çok erkendi. Kumsal yeni taşınmıştı ve hayatında birçok şey değişmişti. Kumsal bana kötü kötü bakarken ona sıkıca sarıldım. Hayır, yani bir fırsat varsa değerlendirmek lazımdı, değil mi?

"Korkma, melek, sadece bir surat," dedim sırıtırken.

Bana ters ters bakıp önüne geri döndü. "Tabii bu gece evde üç buçuk atacak olan sen değilsin," dedi.

Onu eve yollayacağımı kim söylemişti ki? "Burada kalırsın, melek, korkma," dediğimde donup kaldı.

"O… olur," diye kekelediğinde niye kekelediğini anlamamıştım. Sanırım fazla korkmuştu. Ben de korku filmini kapatıp yerine komedi filmi açtım. Bu sefer filmi seyrediyordum, ama yine de arada bir ona bakmayı ihmal etmiyordum. O kadar güzel gülüyordu ki! Kafamı çevirdiğimde saatin epey geç olduğunu görmüşdüm.

Kumsal'a döndüğümde uyuyordu. Ee, nasıl yani? Daha iki dakika önce baktığımda gülüyordu, şimdi nasıl uyumuştu hemen? Düşüncelerimden sıyrılıp Kumsal'ı kucağıma aldım. Biraz kıpırdansa da uyanmamıştı. Onu alıp yatağıma yatırdım. Ben de yanına kıvrıldım. Arkasından beline sarılıp kafamı boynuna gömdüm. Sabah kalktığımda yapacağım açıklama da belliydi: "Gece uyanıp su içtim, sonra da uyku sersemi fark etmeden buraya gelmişim." Evet, evet, bu iyiydi.

KUMSAL

Sabah kalktığımda belimdeki kolu fark ettim. Arkamı döndüğümde Aras'ı gördüm. Çocuk bana melek diyordu, ama kendisinin bir melekten farkı yoktu. Onu izlerken istemsizce elim yanağına gitti. Ben yanağını okşarken Aras birden gözlerini açıp elimi tuttu. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o da şaşkın bir halde bana bakmaya başladı.

"Me… melek?" dedi kekeleyerek.

"Ee… efendim?"

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda elim hâlâ onun yanağındaydı, onun eliyse benim elimin üstünde. Kızararak elimi çekmeye çalıştım, ama bırakmadı. Hem ne yapıyorsun diyordu hem de bırakmıyordu arkadaş! Bana biraz daha yaklaşarak, "Ne yapıyorsun meleğim bana?" diye fısıldadı.

Gerçekten ben ne yapıyordum? Ne oluyordu bana

böyle? Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Aras birden elimi bırakıp ayağa kalkarak, "Okula geç kalacağız, melek, kaldır kıçını, kalk hadi," deyince şaşkınlığım daha da arttı, ama hiç ses çıkarmadan hızla kalktım.

"Benim kıyafetlerim yok ve çantamda dünkü dersin malzemeleri var," dedim hayıflanarak.

"Bugün aynı kıyafetlerle git. Çantadakileri de boş ver, salla, buluruz sana bir şeyler," dedi.

Ben de başımı sallayıp hazırlanmak için banyoya gittim.

Çıktığımda Aras hazırdı. Biz de odadan çıkıp okula doğru ilerlemeye başladık. Az önceki olay her ne kadar aklımdan çıkmasa da Aras benim sadece arkadaşımdı, değil mi? Aman Allahım, neler düşünüyordum? Öyleydi, yani değil mi, başka bir şey yoktu? Off, Kumsal, düşünme diye kendimi telkin etmeye çalışırken durduğunu bile fark etmediğim Aras'a çarptım. Neden durduğumuza bakmak için kafamı kaldırdığımda sınıfın önüne geldiğimizi gördüm. İçeri girip sıramıza yerleştik.

Bugün herhalde yaşadıklarımın da etkisiyle fazlasıyla hızlı geçmişti. Aras her defasında beni güldürmüştü. Teneffüslerde çocuklarla bahçede buluşuyorduk. Aras yetmezmiş gibi onlar da beni gülme krizine sokuyordu. Batı'nın espri-sine o kadar çok gülmüştüm ki! Hocanın tekinin poposuyla ilgili yaptığı bu espriyi unutmam mümkün değildi! Umarım bundan sonra o hocanın yüzüne gülmeden bakabilirdim.

Dersler bitince buluşup hep birlikte çıkışa yöneldik. Hepsi birbirine bakıp gülümsüyordu. Ben daha ne olduğunu anlamadan birden sırılsıklam olmuştum. Salaklardı bunlar, harbiden.

bu havada adam ıslatılır mıydı? Hasta edeceklerdi beni.

"Hasta olacağım lan sizin yüzünüzden!" diye çemkirdim.

Gülmekle o kadar meşguldüler ki beni hiç takmadılar. Ben de hepsine birer tane geçirip sırılsıklam bir halde eve doğru yürümeye başladım. Donuyordum resmen, titremeye başlamıştım. Bir de erkek olacaklardı, yaptıkları iş miydi yani şimdi bu havada? Düşününce kızgınlığım daha da artıyordu. Tam o sırada çocuklar gelip hep bir ağızdan, "Şaka yaptık, özür dileriz," demeye başladı. Somurtarak yürümeye devam ediyordum, ama sonra yaptıkları türlü şaklabanlığa dayanamayıp hepsini affettim. Bir daha böyle bir şaka yapmamaları konusunda onları uyarıp eve götürme tekliflerini kabul ettim.

Eve geldiğimde Necla Sultan neredeyse dövecekti beni ıslak geldim diye. Eh, be kadın, bana kızacağına onlara kızsaydın ya! Sultan'ın söylediklerini dinlemeyip odama geçtim, hemen oradan da dolaptan çıkardığım yeni kıyafetlerimi de yanıma alarak banyoya, yoksa iyice hasta olacaktım. Güzel, sıcak bir banyodan sonra üstümü giyinip kendimi biricik yatağıma bıraktım.

Bölüm 7

Sabah uyandığımda daha yatağımdan kalkamadan üç kere hapşırdım. Adam değillerdi gerçekten, bu havada insan mı ıslatılırdı? Aklıma geldikçe kızıyordum. Her ne kadar affetmiş olsam da onlara kızgınlığım geçmiyordu bir türlü.

Aşağı indiğimde yengemi görünce şaşırdım. Dönmüştü demek ki! Yengem de beni görünce, "Merhaba Kumsal," dedi.

"Günaydın yenge. Ne zaman döndün?" diye sordum.

"Dün gece geç bir saatte geldim, seni uyandırmak istemedim. Nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu.

Dayım araya girerek, "Esali, Kumsal tahmin ettiğimizden daha çabuk alıştı buraya bence. Bir sürü yeni arkadaş edindi. Değil mi Kumsal?" diye sorup başını bana doğru çevirdi.

"Evet, dayı. Yenge, gerçekten sevmeye başladım burayı. Bu arada sen nasılsın? Baban nasıl oldu?" diye sordum.

"Durumu iyi şimdilik, kontrolleri olacak, ama aksatmazsa ve kendisine dikkat ederse bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Sen boş ver bunları, hadi, kahvaltımızı edelim," dedi.

Ben de başımı sallayıp tabağımdakileri bitirmeye koyuldum. Kahvaltıda da üç dört kez hapşırınca dayım, "Sanırım hasta oluyorsun, bugün dinlen, okula gitme istersen," dedi.

"Hayır, dayı, merak etme iyiyim," dedim aklımda dönüp duran tilkileri düşünerek. Her ne olursa olsun okula gidecek ve onlara duygu sömürüsü yapacaktım. Kararlıydım, yaptıklarının bir bedeli olmalıydı. Beni ıslatmak neymiş, göreceklerdi.

Kahvaltıdan sonra odama çıkıp mavi kotumla siyah kazağımı geçirdim üzerime. Aşağı inip botlarımı giydikten sonra dışarı çıktım. Okula giderken bilerek yavaş yavaş yürüyordum ki üşüyeyim. Okula vardığımda dudaklarımın mor olduğundan emindim. Bunları süründüreyim derken kendimi yakacaktım, ama hayırlısı işte.

Bahçeden içeri girdiğimde bizimkilere doğru yürümeye başladım. Sıra sıra hepsinin kafası bana döndü ve yine sıra sıra kaşları çatıldı. Yanlarına vardığımda Batı'nın yanına oturdum. Daha tam yerleşememiştim ki hemen üst üste hapşırmaya başladım. Sonra da soğuğun etkisiyle yüksek sesle burnumu çektim. Gerçekten de burnum akmaya başlamıştı. Boğazımda gıcık var gibiydi. Batı beni bu halde görünce hemen üstündeki kabanı çıkarıp bana sardı ve sonra da kendisi sarıldı. Hâlâ çok üşüyormuşum gibi görünmeye çalışsam da gülmemek için direniyordum. Aras bana o kadar büyük bir pişmanlıkla bakıyordu ki bir an hastaymışım gibi rol yapmaktan vazgeçmeyi düşündüm. Ama, hayır! Onlardı beni ıslatan, bana ne, cezalarını çekeceklerdi.

Sınıfa geçtiğimizde Aras sürekli bana bakıyordu, bense

bezgin bir halde etrafı izliyordum. Aras'a baktığımda hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Biz böyle bakışırken birden kolumdan tutup kaldırarak tabiricaizse beni sürüklemeye başladı.

Ben numara yaptığımı düşünürken, birden gerçekten de hasta olduğumu fark ettim. Kolumu oynatacak gücüm yoktu. Boğazım yanmaya başlamıştı. Aras yeterince hızlı yürümediğimi fark etmiş olacak ki birden beni kucağına aldı. Bir an için, "Bırak beni," demek istedim, ama bunu söylemeye bile hiç halim yoktu. Zonklayan başımı daha fazla dik tutamayarak Aras'ın sıcak göğsüne koydum. Parfümü çok güzel kokuyordu. Ben çocuğu sapık gibi koklarken, arabasının yanına gelmiştik bile. Aras beni arka koltuğa yatırdıktan sonra sürücü koltuğuna geçip sürmeye başladı.

Hızlı bir şekilde sürdüğü arabasıyla kısa sürede eve geldiğimizde, yine beni kucağına alıp odama kadar taşıdı. Necla Sultan'ın gözleri yumurta kadar olmuştu, gözümden kaçmamıştı bu kısım.

Telaşla, "Kumsal Hanım'a ne oldu?" dediğini duydum. Gözümü açacak halim yoktu.

Aras, "Üşütmüş. Odası nerede? Yatağında yatıp dinlenmesi lazım," dedi.

Necla Sultan başıyla işaret ederek, "Yukarıda odası. Holdeki en son oda, sen onu yatırırken ben de haber vereyim," deyip hızla uzaklaştı.

Aras beni odama çıkardıktan sonra yatağıma yatırıp banyoya gitti. Tam dalmak üzereyken geldi ve bu kez beni

de banyoya götürdü. Ben daha ne olduğunu anlayamadan üş-
tümdeki kazağı çıkarmıştı bile. Şaşkınlıkla Aras'a bakarken
o gözlerini göğsüme dikmişti. On saniye sonra, evet, hasta
olmama rağmen saymıştım, ilk kez böyle bir şey geliyordu
başıma, pantolonumu da çıkardı ve beni küvete soktu.

Oh, rahatlamıştım, su gerçekten de iyi gelmişti. Ama
hâlâ boğazım acıyordu. Ben gözlerimi kapatmış yatarken ka-
pının kapandığını işittim. Sanırım Aras gitmişti. Ben öylece
yatmaya devam ederken biri saçıma su tutmaya başladı. Su
kapanıp gözlerimi açtığımda Aras'ı gördüm. Anlaşılan sa-
dece kapıyı kapatmış, gitmemişti. Daha sonra saçıma şam-
puan döküp yavaş yavaş ovmaya başladı. Masaj yapıyor
gibiydi. Uyuyacaktım neredeyse küvetin içinde. Saçımı duru-
ladıktan sonra lifin üstüne duş jeli döktü ve başladı kollarımı
ovmaya. Yavaş yavaş yapıyordu. Omuzlarımı da ovduktan
sonra göğüslerimi teğet geçerek karnıma geçti. Karnımla ba-
caklarımda da lifi dolaştırdıktan sonra beni duruladı. Bebek gi-
biydim resmen. Giyindikten sonra gidip yatağıma yattım.

İki dakika sonra Aras elinde çorbayla geldi. Aras'a,
"Çorbayı Necla Sultan mı yaptı?" diye sordum.

Aras sakince, "Evet," dedi, "Şimdi biraz kalkmaya çalış,
çorbayı içmen lazım," diyerek kâseyi bırakarak beni kaldır-
mayı denedi.

Zar zor kalktıktan sonra, "Ben kendim içerim," dedim
sinirli bir şekilde.

Aras gülümseyerek, "Ben yedirirsem daha lezzetli olur,"
dedi.

Ağır bir şekilde çorbayı içirdikten sonra kâseyi mutfağa bırakmak için bir dakikalığına gitti.

Ardından dönüp, "Neyse melek, bu kadar ilgi yeterli sanırım, ha? Hadi, dinlen sen. Necla Sultan da aşağıda zaten," diyerek alnımdan öptü.

Ne yani, gidiyor muydu? Ben öylece arkasından bakakaldım. Neden, bilmiyordum, ama üzülmüş, terk edilmiş gibi hissetmiştim ya da hastalık beni fazlaca duygusallaştırmıştı. Üzüntü içinde kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Yarım saat kadar sonra yatağımda bir hareketlenme hissettim. İki saniye sonra da belime bir el dolandı. Boynuma da biri kafasını mı gömmüştü ne? Birden bu koku çok tanıdık geldi. Bu kokuyu çok iyi tanıyordum. Aras'ın parfümü olduğuna yemin edebilirdim. Uyumamı mı beklemişti yani?

"Özür dilerim melek. Seni hasta etmek istemedim. Düşünemedim bile. Ama o çorba seni sabaha iyi yapar. Yani yengen öyle söyledi. Uyumadığını biliyorum. Aslında sen uyuyor olursun sanmıştım, ama işe bak ki hasta olduğun zaman uyuman iki saat alıyormuş," deyince hızla arkamı dönüp, "Nereden biliyorsun uyumadığımı?" diye sordum.

"Bilmiyordum melek. Seni denemiştim," dedikten sonra gözlerini kapatıp uyumaya başladı.

Ben de onu izlemeye başladım. O kadar yakışıklıydı ki! Tam elimi yüzüne götürecektim ki konuşmaya başladı. "Beni izlemek yerine uyumalısın meleğim. Uyandığın zaman çirkin olursun bak," dedi muzipçe.

"Bana ne?" dedim dudaklarımı büzerek. Bunu deyince

gözlerini açıp bana gülümsedi. Daha sonra kollarıyla beni daha da sıkı bir şekilde sarıp beni iyice kendine çekti. Burunlarımız birbirine sürterken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu.

"Meleğim. Uyumalısın bence. Hastasın zaten, bir an önce iyileşmen gerek," dedi sessizce.

"Uyumak istemiyorum," diye inatlaştım bebek gibi ben de. Resmen bebeklere benzediğimi fark eden Aras gülümsemeye başladı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi suratıma vuruyordu.

"Kumsal. Uyu," dediğini zar zor duydum. Ben de artık bebekleşmeyeyim diyerek uykuya daldım. Ama dudaklarımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi aniden açıverdim.

ARAS

Ah, be saf kız! Öpeceğim seni şuracıkta, olan olacak!

"Kumsal. Uyu." Bu. Bunu diyebilmiştim sadece. Dudaklarımdan çıkabilen sadece iki kelimeydi. Beni dinleyerek gözlerini kapatıp uyumaya çalışırken dudaklarını büzmüştü. Kalbimi dinleyip o an Kumsal'ın dudaklarına yapışacaktım ki mantığım son anda devreye girince elimi dudaklarımızın arasına koydum. Kumsal gözlerini açtığında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ve benim bir açıklamam yoktu.

"Sen uyumadın mı daha melek?" dediğimde hemen gözlerini kapattı. Ben de ondan biraz uzaklaşarak sırtüstü yattım. Uyumaya çalışırken bir ağırlık hissettim. Gözlerimi açtığımda göğsümde uyuyan meleğimi gördüm. Kollarımı belinde birleştirip en güzel uykularımdan birine daha daldım.

KUMSAL

Uyandığımda Aras yanımda yoktu. Hava kararmıştı, sanırım artık gitmişti. Uyandıktan sonra yatağımdan hiç çıkmadım. Baş ağrım geçmişti, ama hâlâ boğazım yanıyordu.

Gelen mesaj sesiyle telefonu elime aldım. Mesaj bilinmeyen bir numaradandı. Mesajı açıp okuduğumda şok geçirdim.

Bana bak kızım! Aras'ın seni sevdiğini sanıp boş boş hayaller kurma. O eski sevgilisini unutamadı. Onu istiyor, seni değil! Sen sadece kuklasın. Ay, bir de sen şimdi önemli olduğunu sanmışsındır. Boşuna ümitlenme derim.

Bu neydi lan? Şaka mıydı? Ne eskisi ne yenisi? Kimdi bu kız Allah aşkına? Aras'la aramızda olanları nereden biliyordu? Aras benden bir şey mi saklıyordu? İnanmayarak bir

kez daha okudum mesajı, evet, gördüklerim doğruydu. Peki, ama telefonumu nereden bulmuştu? Ben şaşkın bir şekilde mesaja bakarken, odamın kapısı açıldı. İçeri giren Mİ'yi görünce, yani Miray&İremli, bir an için mesajı unutup sevinçle doğruldum iyice.

Miray, "Yeni duydum, iyisin şimdi değil mi?" diye sordu. İrem de ardından ekledi, "Geçmiş olsun, bizden istediğin bir şey olursa buradayız bak."

Ben ağzımı açmayıp şaşkın gözlerle onlara bakmaya devam edince Mİ bir terslik olduğunu anladı. İrem hemen, "Bir sorun yok, değil mi? Hayalet görmüş gibisin," dedi.

"Bilmiyorum," diyerek hemen kızlara mesajı gösterdim.

Kızlar gelen mesajdan daha çok Aras'a odaklandı. "Sen Aras'la ne zaman yakınlaştın?" dediler şaşkınca.

"Ya, işte, beraber zaman geçirdik sadece. Bir de beraber uyuduk iki kere."

"NEEEE!" diye çığlık attı ikisi de aynı anda. Sanırım sağır olmuştum.

Miray heyecanla, "Nasıl oldu, hemen anlat," dedi.

Ben de kısaca son birkaç gün içinde olanları anlatırken içeri Aras girdi. Kızlar bana ve Aras'a manalı bakışlar atarak, "Biz daha sonra yine geliriz," dedikten sonra odadan çıktılar.

Aras yatağa, yanıma gelip oturdu. Ona bakmıyordum. Mesajda yazanların gerçek olduğuna her ne kadar pek inanmasam da rahatsız olmuştum. Fazlasıyla. Tamam, hadi, itiraf ediyorum: Aras'tan hoşlanıyordum.

Aras'a bakmayıp ondan uzak durunca Aras, "Ne var?"

diye sordu. Bu tavrımdan rahatsız olduğu aşikârdı.

"Bir şey yok," dedim tersleyerek.

Aras, "Yalan söyleme Kumsal, ne oldu? Kızlar mı bir şey söyledi?" diye sorunca dayanamayıp mesajdan bahsettim.

Aras hemen telefonumu alıp bir şeyler yaptıktan sonra telefonu yerine bırakarak bana yaklaştı. Elimden nazikçe tutarak ayağa kaldırdıktan sonra beni belimden tutarak kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Meleğim, sen saf mısın? Öyle bilinmeyen numaradan gelen bir mesaja inanılır mı? Ne eski sevgilisi lan? O kızı özlüyorsam ne olayım. Hem ben başkasını… neyse, onu boşver. Meleğim, sen takma o mesajı, tamam mı?" dedikten sonra alnıma bir öpücük kondurdu. Gözlerimin içine cevap istermişçesine bakıyordu.

"Tamam, tamam, inanmıyorum, sen git hadi," dedim onu ikna etmeye çalışarak, ama söylediğime kendimin bile inandığından emin değildim. O mesaja fena takılmıştım. Bu kız da kim oluyordu? Hem Aras ile aramızda adı konulmamış bir şeyler vardı, ama tam anlamıyla sevgili değildik ki! O çıktıktan sonra ben de yatağıma yattım.

Ardından bir iki saat geçmişti ki dayımla yengem odaya girince gözlerimi yeniden açtım. Yengem ellerini alnıma koymuş, "Kumsal, iyi misin biraz daha? Necla Sultan haber vermek için aramış, ama duymadım telefonu. Biraz önce öğrendim. Doktor çağıralım mı? Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dayım da yengemin söylediklerini onaylayarak, "Doktor çağıralım mı Kumsal?" diye sordu. Doğrulmaya çalışa-

rak, "İyiyim, geçer yakında," dedim.

Yengem, o sırada elinde bir tepsiyle gelen Necla Sultan'ın elindeki tepsiyi alıp bana yemek yedirdi. Dayım da o sırada bir sandalyeye oturmuş, bizi izliyordu. Yemeğim bittikten sonra dayımla yengem alnımdan öpüp, "Biraz daha dinlen, bir şey olursa buradayız," deyip çıktılar.

Onlar çıktıktan sonra hemen yeniden uykuya dalmıştım. Birden kulağımda çınlayan bir sesle uyandım: Telefonum çalıyordu. Hem de gecenin bu saatinde.

"Alo?" dedim uykulu uykulu.

"Merhaba biricik. Sadece sana şunu söyleyeceğim. Bundan sonra her gün sana mektup bırakacağım. Okuluna veya evine, neresi denk gelirse. Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Aslında kim olduğumu bilsen belki beni seversin, ama bunu söylemek için erken. Mektuplarda görüşürüz biriciğim biz de" diyerek benim tek kelime etmeme bile fırsat vermeden telefonu kapattı. Kafam o kadar karışmıştı ki! Bu da kimdi böyle? Antalya'ya taşındığımdan beri başıma tuhaf şeyler geliyordu. Önce Aras'la olanlar, sonra o mesaj ve şimdi de beni rahatsız eden bu kişi!

Bölüm 8

Sabah kalktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Vücudumdaki kırgınlık ve ağrılar geçmişti, ama burnum hafiften tıkalıydı. Aklıma birden mektup olayı geldi. Gerçekten her gün mektup mu alacaktım yani? Şaka herhalde deyip bu konuyu düşünmeyi bırakarak yatağımdan kalktım. Her zamanki hazırlanıp dışarı çıktım. Dışarı çıktığımda buz gibi hava yüzüme vurdu resmen. Kulaklıklarımı kulağıma takıp müzik dinlemeye başladım soğuğa aldırmadan. Müziğin ritmine kendimi kaptırmış bir halde dalgın dalgın yürürken bir taşa takılıp yere düştüm. Hızla etrafıma bakıp kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra hiç bozuntuya vermeden kalkıp yürümeye devam ettim.

Okula geldiğimde bahçe boştu. Hava soğuk olduğu için dışarı çıkmamıza genelde izin vermiyorlardı. Ben de direkt sınıfa yöneldim. Merdivenleri çıkması ölüm gibi gelmişti. Sınıfa girdiğimde sadece Aras vardı. Uyuduğu için rahatsız

etmeyeyim dedim, ama koridor tarafında o oturduğundan girebilmem için onun kalkması lazımdı. Ben de yavaşça dürtmeye başladım.

"Araas. Aaraaas!"

"He? Ne? Efendim?" Bunu o kadar şapşal bir şekilde söylemişti ki gülmeye başladım.

Gülerek, "Şu halini görmen lazımdı!" dedim.

"Öyle mi melek? Gel bakalım, o halim o kadar komik gelecek mi şimdi sana, görelim!"

Ne dediğini pek umursamadan gülmeye devam ettim. Nereden bilebilirdim ki bunun olacağını? Aras beni tuttuğu gibi öndeki sıraya oturtup başladı gıdıklamaya. Gülmekten sesim bile çıkmıyordu ki Aras'a dur diyeyim. O beni gıdıkladıkça ben de arkaya doğru gidiyordum. En sonunda sıraya bildiğiniz uzanmıştım ve Aras da beni gıdıklamak için üstüme eğilmişti. Sanırım gülmekten pancara dönmüş olmalıydım ki Aras beni gıdıklamayı bıraktı, fakat hâlâ aynı pozisyondaydık. Biraz soluklandıktan sonra üstümden çekilip kalkmama yardım etti. Birden ciddileşerek, "Daha iyi görünüyorsun, iyisin değil mi?" diye sordu merakla.

"Sence?" dedim gülerek.

"Evet, iyileşmişe benziyorsun. Bu arada geldiğimde bunu sıranın üzerinde buldum, senin için gelmiş. Açardım, ama ayıp olmasın dedim," dedi.

Elinde tuttuğu zarfı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dünkü telefon konuşmasını hatırlamıştım. Nasıl yani, gerçekten mektup mu yazıyordu? Sırama oturup büyük bir merakla mektubu açtım.

Merhaba Kumsal,

Sana yazacağıma dair söz verdiğim için bu mektubu yazıyorum. Ama bir şey fark ettim, ben duygularımı, sana olan duygularımı anlatmak konusunda pek iyi değilim sanırım. İfade etmekte zorlanıyorum yazarak dahi olsa. Mektup yazmaktan bu nedenden ötürü vazgeçip daha farklı bir şekilde kendimi sana ifade etmek istiyorum. Seni seviyorum BİRİCİK.

Mektuptan kafamı kaldırdığımda Aras gözlerini kısmış, dikkatle beni inceliyordu, sanki bir yanıt bekliyor gibiydi.

Ben de rahat davranmaya çalışarak, "Önemli bir şey değil," diyerek kestirip attım.

"Peki okurken neden renkten renge girdin?" diye sordu merakla.

"Önemli bir şey değil dedim ya, sadece tam anlamıyla iyileşemedim, biliyorsun, bir an için başım ağrır gibi oldu sadece."

"Peki, şimdilik senin dediğin gibi olsun," dedi, inanmadığı ses tonundan belliydi.

Bugün bayağı hızlı geçmişti. Eve giderken çocuğun biri yanıma gelip bana bir buket çiçek verip hemen uzaklaştı. Arkasından baktığımda en fazla on yaşında olduğunu düşündüm. Çiçeklere baktığımda her türden var gibi görünüyordu. Ve üstünde de bir kart vardı.

Sana söylemiştim biricik. Farklı şeyler yapacağım. Bazen çiçek, bazen çikolata. Unutma. SENİ SEVİYORUM.

Aslında bu durum gerçekten hoşuma gitmeye başlıyordu. Birinin beni sevdiğini bilmek, birinin bana böylesine hayran olduğunu bilmek. Fakat kimdi bu? Daha önceden gördüğüm biri miydi, yoksa çok mu yakınımdaydı da böylesi şeylerle anlatmaya çalışıyordu? Tek tek isimler geçmeye başladı zihnimden, ama sonunda elimde tek bir isim bile yoktu. Aklımdaki herkesi elemiştim. Kimdi bu esrarengiz hayranım?

Eve vardığımda kartı cebime atıp Necla Sultan'dan çiçekleri vazoya koymasını istedim. Ardından odama çıkıp telefon ve bilgisayarımla oyalandım biraz. Yaklaşık iki saat sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Çiçeklerimi koruyorsun, ha? Bu benimle ilgili olumsuz düşünmediğine dair bir işaret sanırım biricik.

Ne yani odamdaki vazoyu da mı görüyordu? Pencereden baktığımda kimsecikler yoktu ortalıkta. Ben görürüm umuduyla aşağı bakarken Necla Sultan kapıyı tıklattıktan sonra açıp, "Yemek hazır Kumsal, hadi, hemen aşağı gel," dedi. "Tamam," diyerek pencereden uzaklaşsam da aklımdaki soruları savamıyordum bir türlü.

Yemek yerken telefonum çaldı, kızlar dışarı çıkmayı önerdiler. Ben de dayımla yengeme bakıp, "Çıkabilir miyim?" diye

sordum. Dayım başıyla onaylayınca tamam deyip telefonu kapattım. Ardından yengem, "Arkadaşlarını tanıdığımız sürece dışarı çıkarken bizden izin almana gerek yok," dedi gülümseyerek.

Başımı sallayıp yemeğime döndüm gülümseyerek.

Yemeğimi yedikten sonra hızla hazırlanıp kızlarla buluştuk. Sahile gitmeye karar verdik. Etrafta çok kimse yoktu. Hava soğuktu. Biz de bulduğumuz boş banklara uzanıp gökyüzünü izlemeye başladık. Hava soğuk olmasına rağmen gökyüzü açıktı. Yattığımız yerden yıldızlara bakıp dilek tutmaya başladık, tipik şeyler işte. Tam o esnada tekrar bir mesaj geldi.

Yıldızlar çok güzel, değil mi melek?

Bu mesaj Aras'tandı. Anlamayan gözlerle mesaja bakarken telefonumun ekranında bir siluet belirdi. Gözlerimi çevirdiğimde karşımda kanlı canlı Aras duruyordu.

"Merhaba melek. Yürüyelim mi?" diye sordu Aras kibarca.

Kızlara izin istercesine bakınca kafalarını o kadar hızlı salladılar ki sanırsınız oyuncak bebeklerdi.

Aras'ın uzattığı elini tutup ayağa kalktım ve yürümeye başladık.

"Eee, nasılsın melek?"

"İyiyim, sen?"

"İyiyim ben de. Neden çıktınız bu soğukta?"

"Canımız sıkılmıştı. Hem sen neden çıktın bu soğukta?"

"Canım sıkılmıştı," dedi gülümseyerek. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Biraz yürümüştük ki ben üşümeye başladım. Isınmak için ellerimi kollarıma sürtüyordum. Aras fark etmiş olacak ki "Gel, baş belası meleğim, gel," diyerek bana sarıldı.

Dışarıdan biri bizi görse çift sanırdı. Acaba nasıl olurdu? Aras'la çıkmak? Rüya gibi geliyordu kulağa. Ben bunu düşünürken Aras denize doğru ilerlemeye başladı. Kayalardan birine oturdu. Ben de yanına geçtim, ama taşlar popoma batarak rahatsız ediyordu beni.

"Rahat edemedin mi melek?"

"Popoma batıyor!" dedim isyan edercesine. Bir kahkaha atarak beni belimden tuttu. Daha sonra kaldırıp kucağına oturttu.

"Daha rahat mı meleğim?"

"Çok rahat." Bunu aslında biraz bilinçsizce söylemiştim. Kollarımı Aras'ın beline sarıp kafamı göğsüne koydum. Şu an fazlasıyla huzurluydum. Biz böyle dururken bir flaş patladı. Kafamı kaldırdığımda on iki on üç yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim biri esmer, biri kumral iki tane küçük kız bir bize, bir çektikleri fotoğrafa bakıyordu.

Kumral olanı, "Şey, pardon, yani siz çok şirin görünüyordunuz. Biz de fotoğrafınızı çekelim dedik. Sorun olur mu?" diye sordu mahcup bir ifadeyle.

"Hayır, hayır. Olmaz kızlar. İltifatınız için teşekkür ederiz," diyen Aras'a çevirdim başımı. Ne diyordu?

"Gerçekten çok yakışıyorsunuz. İnşallah hiç ayrılmazsınız."

"İnşallah."

Kızlar gittikten sonra Aras'a bu söylediklerinin ne anlama geldiğini sorabilirdim, ama bu durum o kadar hoşuma gitmişti ki o anı hiç bozmak istemedim.

"Kızmadın mı melek?"

"Hayır, hoşuma gitti," dediğimde beni kendinden biraz uzaklaştırıp çenemden tuttu.

"Hoşuna mı gitti?"

Utançla kafamı eğdim. Hangi akla hizmet dedim ki böyle?

"Şe... şey yani..."

"Şişt," diye beni susturduktan sonra beni kendine iyice çekerek yanağımdan öptü.

"Hoşuna gitmesi hoşuma gitti meleğim."

Ben de tekrar göğsüne başımı koyup gözlerimi kapatarak hayaller kurmaya başladım.

ARAS

Hoşuma gitti demişti, değil mi? Yanlış duymamıştım. Ve şu an kollarımın arasındaydı. Aslında kızlara söylediklerimden dolayı vereceği cevaptan korkuyordum. Ama o korkularımın aksine hoşuna gittiğini söylemişti. Sanırım ben bu meleğe âşık oluyordum. Şu mesaj işini çözmüştüm, bir daha rahatsız edemezdi onu. Nasıl cesaret etmişti, bilmiyordum, ama Kumsal konusunda ne yapması gerektiğini artık o da biliyordu. Şu an bir rüyada gibiydim, her şey büyülüydü. Göğsümde yatan Kumsal... daha ne isterdim ki? Birden Kumsal'ın titrediğini fark ettim. Hemen yüzünü okşayarak o daldığı dünyasından çıkararak gitmemiz gerektiğini söyledim. Ben de bu anın bitmesini istemiyordum onun gibi... yalvaran gözlerle bana bakarken... ama bu gecelik bu kadar yeterdi. Zaten yeni iyileşmeye başlıyordu. Elinden tutarak kalkmasına yardım ettim, sonra elini tuttum. Birlikte sessizce yürüyorduk. Evine yak-

laştığımızda bana döndü. "Teşekkür ederim," dedi. Ne için teşekkür ettiğini bilmiyordum. "Ben teşekkür ederim. İyi geceler," deyip evin girişinde onu bıraktım.

Bölüm 9

Sabah uyanır uyanmaz yatağımdan çıkmamıştım. Biraz yatakta keyif yapmanın nesi kötü olabilirdi ki? Oh, be, bugün cumartesiydi. Yatağımdan kalkıp aşağıya indim. Mutfak boştu, ama masa hazırdı. Salona geçtiğimde herkes oturmuş, televizyon izliyordu. Hepsine günaydın diyerek koltuklardan birine oturdum.

"Günaydın hayatım. Masayı kaldırmadık, istersen otur ye," dedi dayım. Ben de kafamı sallayarak onaylamakla yetindim. Mutfağa geçip küçük bir kahvaltı yaptıktan sonra odama geçtim. Telefonumu elime aldığımda WhatsApp'tan mesajlar vardı. Açıp baktığımda bizim kızlarla Aras'tan olduğunu gördüm mesajların.

Üç Silahşörler

BilmİREM: *Ooo, Kumsal Hanım, sizi Aras'ın kucağında gördük!*

Miray: *Aynen lan, ne ayaksınız siz?*

BilmİREM: *Bak, bence seviyor bu kız Aras'ı!*

Miray: *Eğer seviyorsan ve şimdiye kadar söylemediysen doğduğuna pişman ederim seni!*

Ben: *Yok ya, ne gerek var pişman etmeye?*

Miray: *Bekle sen.*

Gruptan çıkıp Aras'ın mesajını açtım.

Günaydın melek. Akşam nasıl uyudun? Üşüdün diye endişelendim. İyi misin?

Cevap vermeyerek oradan da çıktım. Wattpad'e girip bir hikâye okudum. Daha yaklaşık yedi bölüm okumuştum ki telefonum çalmaya başladı.

"Efendim?" dedim.

"Merhaba biricik!" diyen sesi duyunca birden irkildim, aynı zamanda da heyecanlanmıştım aslında.

"Ne istiyorsun?" diye sordum heyecanımı bastırmaya çalışarak.

"Seni desem çok mu klişe olur?" diye sordu kibirli bir ses tonuyla. Bu da nesiydi?

"Evet," dedim sinirlenerek. Bu ne cüretti!

"Bana kısa cevaplar vermeyi keser misin biricik, beni üzüyorsun," deyince zıvanadan çıkmama ramak kaldı. Kim olduğunu sanıyordu böyle?

"Hayır," diyerek yüzüne kapattım telefonu.

Aslında bu kadar sert olmak istemezdim, ama yine de bu yaptığı hoşuma gitmiyordu. Sevmesi hoşuma gidiyordu, ama böyle gizemli olması rahatsız ediyordu. Seviyorsa karşıma çıkardı. Ben kara kara düşünürken zil çaldı. Ben de aşağıya inip Necla Sultan açmadan kapıyı açtım. Ve sanırım açtığım salisede biri saçımı çekmeye başladı.

"Seni sinsi seni! İnsan söylemez mi hiç en yakın arkadaşlarına kimi sevdiğini?" diye bas bas bağırıyordu Miray.

"Miray, bırak saçımı, sinsi falan değilim," dediğimde saçımı bırakıp bu sefer şakadan dürtmeye başladı. En sonunda kendimi elinden kurtardığımda bana bakıp gülmeye başladı. Ben de söylene söylene odama çıktım ve aynanın karşısına geçtim. 300 Spartalıyla savaştan çıkmış gibi görünüyordum. Yine söylene söylene kendime çekidüzen verdim. Aşağı indiğimde Miray salonda oturmuş, İrem'le sohbet ediyordu. İrem ne ara gelmişti, hiçbir fikrim yoktu. Üçlü koltukta yan yana oturuyorlardı. Beni görünce İrem sağa kayıp ortalarına eliyle vurdu.

"Gel ciğerim, gel, alalım senin hesabı," dedi. Kendini mafya babası sanan bir İrem hiç çekilmiyordu doğrusu.

"Gelelim bakalım 'CİĞERİM,'" dedikten sonra ortalarına geçip oturdum.

Miray, "Tam olarak aranızda ne var?" diye sordu.

"Bilmiyorum ben de" dedim.

İrem, "Peki onu seviyor musun?" diye sordu heyecanla.

"Evet, seviyorum galiba, tam emin değilim. Diğer taraftan..." derken birden gizemli hayranımdan da bahsetmediğimi fark ettim.

"Diğer taraftan?" derken Miray gözlerini kısmış, şüp-heyle bana bakıyordu.

"Bir de gizemli bir hayranım var, çok romantik şeyler yapıyor, çiçek, mektup gibi, bunlar hoşuma gidiyor, ama kim olduğunu bilmiyorum."

İrem gözlerini açarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Öyle işte dedim. Ama sanırım ben Aras'ı seviyorum," dedikten sonra kızlar aralarında kıkırdadılar.

Nerdeyse bir saat süren sorgudan sonra kızlar dışarı çı-kalım diye teklif ettiler. Pencereden baktığımda havanın ka-rardığını gördüm. "Hava kararmış bile. Sahil de soğuktur. Nereye gideceğiz ki?" dedim isteksizliğimi belli ederek.

Miray hemen atılıp, "İlla sahile gitmemize gerek yok. Yakınlarda çok hoş bir bar biliyorum," deyip İrem'e dönerek, "Geçenlerde gitmiştik, hatırlıyor musun?" diye sordu.

İrem birden gözleri parlayarak, "Evet, nasıl unutabilirim ki! Bence çok iyi bir fikir," diyerek beni çekiştirmeye başladı.

"Dayımdan izin almalıyım önce," diyerek çalışma oda-sına doğru yöneldim. Dayım çalışma masasının başında, san-dalyesine oturmuş, kitap okuyordu. Korkutmamaya çalışa-rak, "Dayıcığım?" dedim.

"Efendim Kumsal?" dedi başını kitaptan kaldırıp.

Biraz çekinerek, "Miray'la İrem yakınlarda çok hoş bir bar olduğunu söylediler. Birazdan oraya gidecekler, beni de davet ettiler. Ben de gidebilir miyim?" diye sordum.

Dayım gülümseyerek, "Tabii ki," dedikten sonra, "Yal-nız kendine dikkat et ve yapmaman gereken şeyleri de bili-yorsun zaten," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

"Tamam, dayıcığım," dedim heyecanla ve hemen kızların yanına gidip "Tamamdır," dedim.

Miray, "Yarım saat sonra dışarıda buluşuruz, biz hazırlanmaya gidiyoruz," dedi.

Yarım saat sonra üçümüz de dışarıdaydık. Kızları görünce gözlerime inanamadım. Miray uzun bacakları gözler önüne seren, vücudunu saran kısacık kırmızı bir elbise giymişti. Gözlerini makyajıyla belirginleştirmiş, dudaklarını resmen dolgunlaştırmıştı. Diğer taraftan İrem'se sade beyaz bir büstiyerle siyah şık bir pantolon giymişti. Her ikisinin de ayağında ince topuklu ayakkabı vardı. Ellerinde de üzerlerine giymek için hazır tuttukları şık montları duruyordu. Ben sanırım aralarında sönük kalıyordum. Sade bir pantolonla basit bir büstiyer giymiştim. Saçımı açık bırakıp sıkı bir makyaj yapmıştım. Soğukta daha fazla zaman kaybetmeden bir taksi çevirdik. Neredeyse on on beş dakika sonra barın önündeydik.

Bar ahşap dekoruyla oldukça şık görünüyordu. Ahşapla neon ışıkların uyumu göz kamaştırıcıydı. İçeriden müzik sesi geliyordu. İçeriye girdiğimizde parlak karo zemin temizlikten parlıyordu resmen. Loş bir ortam vardı. Kalabalığa göz atınca ipsiz sapsız görünen insanlar olmadığını fark ettim. Bu durum memnun ediciydi. O da nesiydi? Canlı müzik mi vardı burada? Ama kalabalığa rağmen etrafımı tarasam da sahneyi göremiyordum.

Kızlarla beraber yuvarlak yüksek masalardan birine geç-

tik. Kafamı kızların döndüğü tarafa çevirmemle sahneyi görmem bir oldu. Ağızları açık bir halde sahneye bakıyorlardı. Ben de yakışıklı birileri var herhalde diyerek tam olarak arkamı dönünce şaşkınlıktan öleceğimi sandım. Sahnedekiler Aras, Akın, Çakıl, Kaya, Ediz ve Batı'ydı. Anlayacağınız bizim gruptu sahnede olanlar.

Ben hâlâ onlara şaşkınlıkla bakarken Çakıl'la göz göze geldik. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Akın ve Çakıl gitar çalarken Ediz klavyedeydi. Kaya'ysa hem kafasını sallayıp hem bateri çalıyordu kendinden geçmiş gibi. Batı'ysa elinde elektro gitarıyla bir yıldız gibi duruyordu. Solist mi? Aras'tı tabii ki. Aras gözlerini kapatmış, şarkıyla birlikte uzaklara gitmişti sanki.

Yaklaşık iki dakika sonra şarkı bittip de gözlerini açınca Aras'la saniyesinde göz göze geldik. Hepsi sahneden indiğinde diğerleri arkaya doğru ilerledi, Aras da bize doğru geliyordu. Yanımıza gelince beni baştan aşağıya süzdü. Gözlerinin koyulaşıp gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Önce bir süre öylece hayranlıkla bana baktı. Ardından birden silkinerek, "Melek? Ne işin var senin burada?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Kızlarla değişiklik yapalım dedik," deyince kafasını salladı.

"Tamam. Ben bizimkilerin yanına gideyim, birazdan geliriz."

"Tamam," diyerek onayladım.

Aras gider gitmez masamıza genç bir adam yaklaşarak, "Merhaba hanımlar," dedi bir taraftan bizi keserken gözleriyle.

Miray'ın, "Merhaba ve güle güle," deyip adamı kibarca terslemesine rağmen adam ona göz kırpıp, "Bir içkiye ne dersiniz?" diye sordu ısrarcı bir tavırla.

Miray yine tam ağzını açacaktı ki "Şişt! Oğlum, nereye bakıyorsun sen? Çek o gözlerini oradan, kafana indirmeyeyim bir tane!" diye bağırdım adama.

Adam o dakika biraz tedirgin olarak hızla yanımızdan uzaklaştı. Blöf yapmıştım, ama işe yaramıştı. Biz de rahat bir nefes almıştık, hem insanları izliyor hem konuşuyor hem de içeceklerimizi yudumluyorduk. Yaklaşık on dakika kadar sonra bizimkiler geldi yanımıza. Kaya beni süzerken bir yandan da ıslık çalıyordu.

"Vay, vay, vay! Fıstığım, nedir bu güzellik?" deyince sadece gülümsemekle yetindim. Kafamı Ediz ve Batı'ya çevirdiğimde bizim kızlarla konuşuyorlardı. Bakışlarımı onlardan alıp Çakıl'a yönelttiğimde bana yiyecekmiş gibi baktığını fark ettim. Neden bakıyordu ki bana böyle? Benden çok daha güzel, gösterişli bir sürü kız vardı burada. Biraz daha onlarla takıldıktan sonra evlerimize dağıldık.

Beni bırakma sırası bu sefer Akın'daydı sanırım. Sohbet muhabbet derken göz açıp kapayıncaya kadar evin önüne gelmiştik. Evin önüne geldiğimizde tam inmek üzere hareketlenmiştim ki Akın bileğimden tuttu. Ona döndüğümde, "Bir dakika Kumsal, bir şey söylemem gerekiyor. Konu Aras," deyince birden kalbim güm güm atmaya başladı.

"Bak Kumsal, Aras seni seviyor. Bu fazla belli. Eğer aynı duyguları paylaşmıyorsan, lütfen ona ümit verme," deyince apışıp kaldım.

Ne yani, Aras beni mi seviyordu? Ne diyeceğimi bilemedim. Duyduklarıma inanamıyordum. "Ama… ama iyi de… ben de... yani..." derken daha sözümü tamamlayamadan Akın'ın gözleri parlayarak, "Ne yani, sen de onu mu seviyorsun?" diye sordu. Sadece başımı sallayabilmiştim. Elini çektiğinde arabadan inip bıraktığı için teşekkür ederek eve girdim. Ne garip bir gündü. Sevdiğim çocuğun ikizine kardeşini sevdiğimi söylemiştim.

ARAS

Bu gece bu konu açıklık kazanacaktı. Akın, Kumsal'ı eve bırakacak ve o arada benden hoşlanıyor mu diye ağzını yoklayacaktı. Merak ve telaştan yerimde duramıyorken, telefonum çaldı.

"Alo?"

"Aras. Benim kardeşim."

"Efendim Akın?" dedim, kalbim ağzımdaydı.

"Bugün Kumsal'a senin onu sevdiğini söyledim."

"Aa, ne iyi… bir dakika, ne? Ne yaptım dedin? Akın, sana şimdi düz gideceğim!"

"Sakin ol ikiz. Ne öğrendim, biliyor musun?" dedi.

"Benden nefret mi ediyormuş?" diye sordum sinirle.

"Seni seviyormuş."

Hı? Ne dedi? İnanamayarak tekrar, "Ki… kim? Kumsal

mı? Beni mi? Seviyormuş?" diye sordum.

"Yok Aras, Kaya'yı seviyormuş da dili sürçtüğü için senin ismini deyivermiş."

"Tamam lan dalga geçme," dedikten sonra telefonu suratına kapatıp evden çıktım.

Direkt Kumsal'ın evine gittim. Bahçeyi kolaçan ettim, etraf sessizdi, kimsecikler yoktu. Bu saatte kapıyı çalamazdım, hemen Kumsal'ın penceresinin önüne gidip çıkıp çıkamayacağımı düşündüm. Neyse ki cam açıktı en azından. Pencereye yakın bir ağaç vardı, hemen tırmanarak pencereye ulaşmaya çalıştım.

Camdan içeri gireyim derken popomun üstüne düşüverdim. Ne kadar erkeksi görünüyordum, kim bilir! Tabii düşerken ses çıkmayı da ihmal etmemiştim. Işığın açılmasıyla gözlerimi bana merakla bakan Kumsal'a çevirdim.

"Aras?" dedi şaşkınlıkla. Beni beklemediği açıktı.

"Merhaba meleğim."

"Biraz önce düştün mü sen, bana mı öyle geldi? Hem de camdan girerken?" dedikten sonra kahkaha atmaya başladı. Kızabilirdim, ama çok güzel gülüyordu.

"Evet, melek, evet. Sus şimdi," dediğimde gülmeye devam ediyordu. Ben de yerden kalkarak onu kucağıma aldım. Kucağıma alınca gülmeyi kesti. Yatağa oturur şekilde bıraktıktan sonra karşısında, yerde dizlerimin üstüne çöktüm. Kollarımı iki tarafına yatağa koyduktan sonra konuşmaya başladım.

"Sen beni mi seviyorsun meleğim?"

"Ne, ne alakası var ya?" dediğinde sırıtıyordum.

"Ama Akın öyle söyledi bana?"

"Ben o Akın'ı var ya…" diye fısıldadı, ama duymuştum. Yavaş yavaş yaklaşmaya başladım. "Yalan mı peki?"

"Yalan tabii," dediğinde olduğum yerde kalakaldım. Yalan mı?

"Ya… yalan mı?" diye kekelediğimde gülmeye başladı. Ne çok gülüyordu bugün.

"Hayır, değil." İçime serpilen suyla hızla meleğimin beline sarıldım. "Beni ne kadar korkuttun, biliyor musun?"

"Biliyorum. Apışıp kaldın resmen."

"Romantikliğin içine sıçtın, sus biraz melek," diyerek kollarımla daha da sıkı sardım.

"Aras beni boğacaksın," deyince kollarımı çekerek kalkıp camı kapattım. Kumsal çoktan yatağına kurulmuştu. Sırtüstü yatıyordu. Ben de gidip göğsüne kafamı koydum. Hep kızlar mı yapacaktı yani?

Kafamı kaldırıp bir süre ona baktım, sonra da onun gibi sırtüstü yattım. Bu sefer o kafasını göğsüme koymuştu.

"Biliyor musun Aras? Bu gerçekten güvende hissettiriyor," dediğinde kollarımı kafamın altından çekip ona sarıldım.

Bölüm 10

Sabah uyandığımda çok huzurluydum. Uyurken farklı bir pozisyona geçmiştik anlaşılan. Yan dönmüştük ve Aras arkamdan sarılmıştı. Arkamı dönüp Aras'ı incelemeye başladım. Farkında olmadan yine elim yanağına gitmişti. Elimi yanağından çekip saçımdan bir tutam alarak Aras'ın burnuna sürtmeye başladım. Yüzünü buruştursa da gözlerini açmamıştı. Bu sefer yüzünün her yerinde gezdirmeye başladım. Kısa bir süre sonra söylene söylene gözlerini açtı. Birkaç saniye sonra kendine geldiğinde bir bana, bir de elimdeki saç tutamına baktı. Elimi tutarak, "Meleğim, bırak," dedi.

Bense inatlaşıyordum, bırakmadım.

"Kumsal. Bırak," dedi biraz daha sesli bir şekilde.

Hayır anlamında kafamı iki yana salladım.

"Meleğim, bırakır mısın?" dediğinde donup kaldım. Aras dudağını büzerek bebek gibi konuşmuştu. Ölüyordum galiba. Üstümdeki şaşkınlığı atarak elimdeki saç tutamını bı-

raktım. Ben bırakınca Aras da elimi alarak dudaklarına götürüp küçük bir buse kondurdu. Bunu yaparken hiç gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"A... Aras."

"Efendim meleğim?" diye sordu gülümseyerek.

Ne diyecektim ben? Hay... "Be... ben..." derken Aras sözümü kesti.

"Sen ne meleğim?" deyince öyle kaldım.

Akıl mı bırakmıştı sanki? Ben öyle kalınca Aras buna güldü. Biraz daha yaklaşarak alnıma öpücük kondurdu.

"Meleğim, şimdi benim gitmem gerekiyor," deyince yüzüm düştü.

"Ama cümlem bitmeden surat asıyorsun. Şimdi gitmem gerekiyor. Birkaç saat sonra gelip seni alacağım. Anlaştık mı?" deyince onaylarcasına kafamı salladım. Tekrar alnımdan öperek ayağa kalktı. Ceketini giyerek yine gizlice geldiği gibi penceremden çıktı. Pencereden ben de onu izliyordum. Ağaçtan indikten sonra karanlıkta gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra da bahçe kapısının sesini duydum.

Bu saatten sonra uyumam neredeyse imkânsızdı. Yine de uyumaya çalıştım, sanırım bir saat kadar uyumuştum. Gözlerimi açtığımda etraf daha aydınlanmamıştı. Önce mutfağa inip bir şeyler atıştırdım. Ardından biraz ders çalışayım diyerek ödevlerimi yapmaya başladım. Kafamı kitaplardan kaldırdığımda etraf aydınlanmaya başladı. Sabah olmuştu. Aras'ın sabah beni alacağını düşünerek hazırlanmaya karar verdim. Onu bekletmek istemiyordum. Dolabımı açıp altına

siyah pantolonumla üstüme beyaz bir kazak geçirdim. Kapı çalınca aşağı indim. Tam zamanında dedim kendi kendime. Kapıyı açtığımda donakaldım. Gelen Aras değildi, karşımda Ayaz duruyordu.

"Ayaz?" dedim şaşkın ve bir o kadar da sinirli bir sesle.

"Merhaba inatçı keçi," dedi gülümseyerek.

"Ne var? Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seni!" diyerek bana doğru bir adım atınca kapıyı suratına kapattım. Neydi bu şimdi? Sinirle kendi kendime söyleniyordum.

Tam odama çıkıyordum ki kapı tekrar çaldı. Bu sefer delikten baktım. Gelen Kaya'ydı. Ne oluyordu bu sabah Allah aşkına?

Kapıyı açınca bir şey, daha önce dikkat etmediğim bir şey dikkatimi çekti. Kaya çok şık giyinmişti. Öylece o bana bakarken ve ben de şaşkın şaşkın onu izlerken, "Hiçbir şey söyleme, sadece benimle gel," dedi. İlk başta ne yapacağımı bilemesem de aklıma Aras geldi. Kesinlikle Aras göndermişti Kaya'yı. Bir şeyler planlamıştı kesin? Ne yapıyordu bu çocuk böyle? Ben de kafamı sallayarak onu takip ettim.

Arabaya binip yaklaşık on dakikalık bir mesafeyi kat ettikten sonra Kaya aracı durdurdu. Arabadan inip geldiğimiz yeri incelemeye başladım. Her taraf yemyeşildi. Her yerde ağaçlar vardı, bazılarıysa çiçek açmıştı, tıpkı kartpostallardaki gibi nefes kesici bir manzara vardı.

"Gel fıstık," diyerek beni gül yapraklarından oluşan bir yola doğru yönlendirdi. Kırmızı, beyaz, pembe güller sevimli bir patikaymışçasına önümüzde uzanıyordu.

"Bu yolu takip et," diyerek ceketinin içinden bir gül çıkarıp bana verdi. Her ne kadar şaşkın olsam da gülü alarak ilerledim. Yol boyunca belli aralıklarla bizim gruptan bir kişi bana gül vermeye devam ediyordu. Yolun sonuna geldiğimde karşımda Aras duruyordu. Onun da elinde bir gül vardı, ama onun elindeki gül siyahtı. İlerleyerek tam karşısına dikildim.

"Merhaba meleğim. Dün sana istediğim gibi bir ilanı aşk edemedim," dedi sakince.

Aklıma geceki hali gelince gülmemek için kendimi tutarak sadece başımı salladım.

"Beni seviyorsun, değil mi?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Evet, peki ya sen?" dedim biraz çekinerek.

"Evet, hem de deliler gibi. Halimden belli olmuyor mu?" dedi ellerimi tutarak.

Dayanamayıp boynuna atıldım. Mutluluktan ağlar mıydı insan, ağlardı. Mutluluktan gözlerimden yaşlar boşanıyordu ben tutmak isterken.

Aras gözyaşlarımı silerek, "Sana âşığım meleğim. Sana daha önce kimseye vermediğim kadar çok değer veriyorum. Sen her şeyimsin benim. Her gece seninle sarılarak uyumak ve her sabah senin beni saçlarınla gıdıklayarak uyandırmanı istiyorum. Hep beni sev istiyorum. Hep benimle ol. Hiç bırakma. Beraber kahvaltı hazırlayalım. Beraber yemek yiyelim. Zamanı gelince, 'Aras kalk, oğlun ağlıyor,' diye uyku sersemliğinle sataş. Ben de güleyim. Sana söz veriyorum. Hep seni seveceğim. Hep seninle olacağım. Seni kendimden çok koruyacağım. Gerekirse senin için öleceğim," dedi bir çırpıda.

Aman Allahım? Ne oluyordu böyle? Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum. Bu ilanı aşktan çok daha fazlasıydı. İnsan ne söylerdi ki böyle bir şey karşısında? Susup sadece onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Peki, meleğim, sen kendini bana emanet eder misin? Hep benimle olur musun?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Her zaman seninim ve seninleyim Aras," deyince bana sıkıca sarıldı. Sıkıca kavramıştı beni, ama halimden memnundum. Benden biraz uzaklaşınca gözlerini dudaklarıma dikti. "İlk öpücüğü alabilir miyim meleğim?" deyince çok şaşırdım. Hem ilk olduğunu bilmesine hem de izin almasına. Yavaşça ona yaklaşınca evet dediğimi anlamış olacak ki dudaklarıma uzandı. Tam o sırada bir öksürük sesi geldi. Kafamı çevirdiğimde bizimkileri gördüm. Bütün grup bir aradaydık.

Kaya, "Bizden bu kadar, artık baş başasınız," deyip el sallayarak uzaklaştı. Diğerleri de sadece başlarıyla selam verip Kaya'yı takip ettiler.

Gülümseyerek onların arkasından bakarken Aras birden beni kucağına aldı. Biraz şaşırsam da şaşkınlığımı üstümden atıp göğsüne kafamı koydum.

"Çok güzel kokuyorsun," diyerek kıkırdayıp saçımdan öptü. Bir süre yürüdükten sonra bir evin önüne geldik.

"Aras?"

"Meleğim?"

"Neden buraya geldik?" diye sordum merakla.

"Burası annemlerin. Zaten bugün perşembe. Yarın okula gitmeyip hafta sonunu da burada geçiririz diye düşündüm," dedi sakince.

"Kulağa hoş geliyor, ama ya dayımlar, onlara haber vermem lazım," dediğimde eve çoktan girmiştik bile.

Aras sırıtarak, "O kısmı hallettik biz," dedi. "Sana bir şekilde aramıza hoş geldin partisi yapacağımızı, kızları da alıp buraya geleceğimizi söyledik," dedi. İnanmıyordum. Gerçekten her şeyi düşünmüştü.

Eve girer girmez renkli, otantik koltuk örtüleri dikkatimi çekti. Amerikan bir mutfağı olan aydınlık ve geniş bir salondu. Mutfak hemen kapının yanında, sağ taraftaydı ve hemen ilerisindeki iki basamağı indikten sonra salona geçiliyordu. Koltukların karşısında bir televizyonla hemen yanında bir kitaplık duruyordu. Aras basamaklardan inip beni koltuklardan birinin üzerine bıraktı, kendisi de hemen yanıma oturdu. Bir süre ikimiz de sessizce oturduk. Sonra Aras olduğu yerde uzandı. Sessizlik hâlâ devam ediyordu.

Bir süre daha geçtikten sonra sıkılıp Aras'a bakınca uyuduğunu gördüm. Yavaşça kalkmaya çalışırken onu uyandırmıştım.

"Nereye melek?" diye sordu gözlerini açarak aniden.

"Uyuyordun, ben de battaniye getireyim dedim," dememle ayağa kalkıp saate bakması bir oldu.

"Saat daha dokuzdu. Bir şeyler yiyelim mi?" dediğinde hızla kafamı salladım. Daha hava aydınlanmadan atıştırdığım birkaç parça şeyle duruyordum. Bu halim karşısında Aras gülmeye başladı. Mutfağa geçince ben de arkasından onu takip ettim. Mutfak salona göre küçük, ama kullanışlıydı. Çok büyük olmayan bir buzdolabı vardı. Aras tek tek dolaptaki kahvaltılıkları çıkarmaya başladı. "Çok şanslısın. Gele-

cekteki kocan çok iyi yumurta da pişirir," deyince, "Öyle mi? Hani nerede?" diyerek etrafa bakındım.

Aras bu sefer dudaklarını büzdü. Tek tek yumurtaları kırıp çırptıktan sonra tavaya bıraktı. Ben de gidip arkasından sarılarak yanağına bir öpücük kondurdum. Hâlâ naz mı yapıyordu? Birkaç kez daha öpünce gülümsedi. O gülümseyince farkında olmadan ben de gülümsedim. Ah be, Aras'ı çok seviyordum.

Yumurta da hazır olunca masaya oturduk. Aras ısrarla, "Nasıl olmuş?" diye soruyordu.

"Şimdi tadıyorum," dedim gülerek.

Aras gerçekten heyecan içinde, "Evet?" diye sordu.

"Çok lezzetli olmuş," dedim, "Senin elin değdiği için belki," dedim.

"Biliyordum," deyip memnuniyetle kafasını salladı.

"Şımarma hemen," deyip azarlar gibi yaptım. Ardından birlikte neredeyse masaya yumulduk. O kadar çok acıkmıştım ki nefes almayı bile unutuyordum.

"Nefes al Kumsal," demesine rağmen Aras'ı hiç kale almadım. Ardından tıkabasa karnımızı doyurduktan sonra ben masayı topladım, Aras da salona geçti. İşim bitip yanına gittiğimde, "Film?" diye sorunca kafamı salladım. Yine mi korku filmi? İnatla film boyunca hiç ona sarılmadım. Art arda film izleyip bir şeyler yiyerek akşamı ettik. Son izlediğimiz film de bitince yerinden kalkıp elini bana uzattı. Ben de elini tutup ayağa kalktım. Beni tekrar kucağına alıp merdivenlerden yukarıya çıkardı.

"Meleğim kapıyı açar mısın?" dedi bir kapının önüne geldiğimizde. Kulbuna uzanıp açtım. Oda mavi ve beyaz tonlarındaydı. İpek gibi yumuşak ve hafif görünen bembeyaz perdeler yere kadar uzanıyor, açık pencereden gelen rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu. Ortada geniş kocaman bir yatak vardı, yatağın her iki tarafında da zemindeki ahşapla uyumlu komodin bulunuyordu.

Aras beni yatağa yatırarak geri çekildi. "Ee, meleğim, artık filmi tek izlediğine göre tek uyuyabilirsin, değil mi?" deyince kafamı salladım, o da çıktı. En sonunda uykum korkumdan baskın gelerek kendimi uykunun kollarına bıraktım.

ARAS

Yatağa yatmıştım, ama uyuyamıyordum. İçimde bir huzursuzluk vardı. Meleğimi öylece bırakmamalıydım. Biliyordum, korkuyordu. Birkaç dakika sonra içimdeki huzursuzluk artınca yavaşça dışarı çıkıp Kumsal'ın odasının kapısına gittim, ama hiç ses gelmiyordu. Ben de rahat bir nefes alarak tekrar kendi odama döndüm. Yine de gözüme uyku girmiyordu.

Ardından bir çığlık duydum. Kumsal'dı bağıran. Hemen hızla yataktan fırlayıp saniyeler içinde yanına ulaştım. Görebildiğim kadarıyla ağlıyordu. Ne olduğunu anlamamıştım. Yanına gidip sıkıca sarıldım. Bir taraftan da etrafa bakıyordum. "Özür dilerim, çok özür dilerim. Seni bırakmamalıydım öylece," diyerek daha da sıkı sarıldım. "Ne oldu? Anlat bana," dedim yüzünü kaldırarak.

"Kâ… kâbus gördüm," dedi gözleri yaş içinde titreyerek.

"Tamam, anlatmak ister misin?" dediğimde kafasını salladı.

"Hem filmle ilgili hem de değil. Korkunç bir adam vardı. Herkesi etkisi altına alıyordu. Etkisi altına aldığı adamlara seni kaçırmalarını emretti. Adamdan çok korkmuştum, ama işin içine sen girince daha çok korktum. Adamlar seni getirip bir deponun ortasına attılar. Ellerini yanlardan duvara zincirlediler. O bahsettiğim adam sana kırbaçla vuruyordu. Sanki izlemek zorundaymışım gibi gözümü bile kırpmıyordum. O kadar kötüydü ki!" dediğinde alnına uzanıp öptüm.

"Tamam, geçti, hadi, yatalım," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Sonra birbirimize sarıldık ve öylece uyuyakaldık.

Bölüm 11

ARAS

Sabah uyandığımda meleğimle hâlâ birbirimize sarılmış bir vaziyetteydik. Bir yerlerimin tutulmadığına şaşırıyordum. Yüzümdeki aptal gülümsemeyle Kumsal'a bakarken aklıma dünkü hali geldi. Allahım, o kadar korkmuştu ki! Onu mal gibi bıraktığım için kendime saydırdığım küfürlerin haddi hesabı yoktu. Yanağına masum bir öpücük kondurup yavaşça yataktan kalktım. Belki onu birazcık mutlu edebilirdim hı? Merdivenlerden inerken ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Yavaşça mutfağa geçtim. Dolaptan malzemeleri çıkarıp kahvaltı hazırlamaya başladım. Yumurtaları pişirdikten sonra domates ve salatalıkları doğradım. Önceden demlediğim çayı

da bir bardağa koyduktan sonra bir tepsi çıkardım. Tepsiyi tezgâhın üstüne bırakıp yavaşça mutfaktan çıktım. Oradan da evin bahçesine doğru özenli ve dikkatli bir şekilde ilerledim. Gözüme kestirdiğim güzel güllerden birini koparıp tekrar eve girdim. Mutfağa geçtikten sonra hazırladıklarımı tepsinin üzerine yerleştirdim. Yanına gülü de koyduktan sonra tepsiyi elime alarak yavaşça merdivenleri çıktım. Odanın kapısına geldiğimde daha uyanmamıştı. Tepsiyi yavaşça odadaki komodinin üstüne bıraktıktan sonra hafifçe yatağa çıktım. Kumsal'a doğru eğilip yavaşça yüzüne küçük küçük öpücükler kondurmaya başladım. Başlangıçta biraz mızırdansa da sonunda gözlerini açıp yüzüme kocaman bir öpücük kondurdu. "Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Günaydın," dedim. "Ne kadar da şanslı biriyim," dedim onu alnından öperken.

Kumsal komodinin üstündeki tepsiyi görünce, "Asıl şanslı olan benim. Senin gibi birine sahibim," dedi ve dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Soğumuştur, ama idare edeceksin," dedim gülümseyerek.

"Sen harikasın!" dediğinde gülümsemem daha da büyümüştü. Kumsal iştahla kahvaltı ederken ben de onu izliyordum. Onu izledikçe acıkmaya başlamıştım. Kumsal'a ve düşüncelerime dalmış gitmişken önümde duran yumurtalı ekmeği fark etmemiştim. Gözlerimi Kumsal'a diktiğimde, "Ye şunu aç ayı," dedi gülerek.

Ben de sırıtarak elindeki yumurtalı ekmeğe uzandım. Kumsal eliyle ekmeği ağzıma tıktıktan sonra o elini çekme-

den eline bir öpücük kondurdum. Gülümsedi. Kahvaltımızı bir güzel beraberce eğlenerek yatakta yapmıştık. Kumsal kendi yerken, bir yandan da bana yedirmeyi ihmal etmiyordu.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Kumsal tepsiyi bana uzattı. Öyle bir duruşu vardı ki gerçekten de Kumsal'la bir ömür geçirebileceğimi düşündüm o an. Kumsal'la evlenme düşüncesi ne zaman aklımın bir köşesine yer etmişti, bilmiyordum, ama onunla evlenmeyi düşündükçe mutlu oluyordum.

Tepsiyi alıp mutfağa bıraktım. Yıkamaya üşenmiştim. Tekrar odaya çıktığımda Kumsal odayı inceliyordu. Birden bana dönüp, "Burası senin odan mı?" diye sordu.

"Hayır. Benimki karşıda," deyince odaya doğru yöneldi.

Odama girdiğinde hayranlıkla bakıyordu. Odamın duvarları beyaz olmasına rağmen neredeyse bütün eşyalar siyahtı. Tekli siyah bir kanepe, geniş bir masa, yine siyah bir yatak örtüsünün olduğu geniş bir yatak vardı. Masama yöneldiğinde üstündeki defteri eline aldı. Defter kilitliydi, bu yüzden açamadı. Günlüğüm olduğunu anlamıştı sanırım. Bana bir şey demeden günlüğümü tekrar yerine bıraktı. Normalde günlük tutmazdım. Tutamazdım. O günlüğü tam 26 Ekim'de tutmaya başlamıştım aslında, yani Kumsal'ın ilk geldiği gün. Açmamı istememesine şaşırmıştım, ama sesimi çıkarmadım. Belki de göreceğini sandığı eski bir aşkım vardı. Masamın üstündeki dolabın kapaklarını açtı. İçi boştu. Sonra gidip yatağıma uzandı.

"Yatağın çok rahat," diyerek iç çekti. Yatağın hemen yanındaki komodinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarı aldı eline.

"Bilgisayarda mı takılacaksın?" diye sordum merakla.

"Sanırım," dedi gözleri parlayarak.

Bu haline gülmüştüm. Bu haliyle küçücük bir çocuğu anımsatıyordu. Yanına gidip uzanabilirdim, ama duşa girmem gerekiyordu. Onu bilgisayarla baş başa bırakıp banyoya gittim. Suyu ayarlayıp üstümdeki tişörtle pantolonu çıkarıyordum ki aklıma bir şey dank etti. Kapı! Kapıyı kapatmamıştım. Aynadan gözucuyla Kumsal'a baktığımda beni izlediğini gördüm.

Hızla arkamı döndüğümde göz göze geldik. Ona göz kırpıp kapıyı kapattım. Utançtan kıpkırmızı olmuştu resmen. Sesli bir şekilde güldükten sonra kendimi suyun sakinleştirici etkisine bıraktım.

KUMSAL

Yanıma uzanır sanmıştım, ama banyoya yönelmişti. Suyu açtığında kapıyı hâlâ kapatmamıştı. Ben de bana bakmamasından yararlanarak onu izlemeye başladım. Bakmamak için kendimi zorluyordum, ama sırtı çok güzeldi. Boynundan bir kısmının göründüğü şahin dövmesiyse şimdi tamamen açıktaydı. Pantolonunu da çıkardıktan sonra durdu. Birkaç saniye sonra ben anlayamadan birden bana döndü. Lanet olsun! Yakalanmıştım resmen. Ben utancımdan ölürken bana göz kırpıp muzipçe gülümsedi. Kapıyı kapattığında ben de kafamı çevirdim. Bir süre yatakta uzanarak boş boş tavana diktim gözlerimi.

Ben hâlâ tavana bakarken banyo kapısının açıldığını duydum. Kafamı o tarafa hiç çevirmedim. Birkaç saniye sonra Aras görüş açıma girdi. Dizlerine kadar inen uzun beyaz bir bornoz

vardı üzerinde. İfadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Ne var dercesine baktığımda uzanıp uzunca alnımdan öptü.

"Benden utanmamalısın, meleğim, sonuçta bu vücudu daha çok göreceksin," dedikten sonra üstümden çekildi. Neyi kastettiğini anlamam biraz zamanımı almıştı. Anladığımda kafamın altındaki yastığı alıp giysi dolabının önündeki Aras'a fırlattım. Güldü. Siyah bir pantolonla koyu mavi bir tişört seçtikten sonra bir de siyah baksır aldı eline. Elindekileri yatağın üstüne fırlattıktan sonra baksırı alıp bornozunu çıkarmadan giydi. O hareket ettikçe benim gözlerim daha da açılıyordu, kaslı vücudu da eğilip kalkarken şekilden şekle giriyordu. Tek kelimeyle mükemmeldi.

Baksırı geçirdikten sonra üstündeki bornozu çıkardı. Allahım, o kaslar neydi! Bu çocuk sahile giderse öldürürdüm onu. Bana hiç bakmadan giyiniyordu ki tabii bu da benim işime geliyordu. Pantolonunu da geçirdikten sonra tişörtü giymeden önce bana bakıp karın kaslarını işaret ederek ciddi bir sesle, "Dokunmak ister misin?" deyince ben de şaşkın bir şekilde suratına baktım. Hayır, yani canım ayıp ediyordu, seve seve dokunurdum da bunu söylemeyecektim. Biz hâlâ öyle bakışırken Aras gülmeye başladı.

"Gülme," dediğimde daha çok güldü.

"Suratındaki DOKUNMAK İSTİYORUM diye bağıran ifade o kadar komikti ki gülmemek elde değildi," dediğinde diğer yastığı da fırlatmıştım, ama havada yakaladı. Yanıma gelip bana iyice yaklaştı. "Bana yastık fırlatmaya iyi alıştın galiba. Sana ceza vermem gerek bence."

"İyi de sadece iki kere fırlattım," dedim dudağımı bü-

zerek. Sanırım hapı yutmuştum. Çünkü gözlerini dudaklarıma dikmişti.

"Meleğim?" dediğinde zar zor duymuştum.

"Hıı?"

"Be... ben... yani... ah... seni öpebilir miyim?" dediğinde donup kaldım. Öpebilir miydi? İlk öpücüğüm için ona güveniyor muydum? Yavaşça kafamı salladığımda gözlerini dudaklarımdan ayırıp gözlerime dikti. Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra dudaklarıma yöneldi. Yavaşça beni öperken kalbimin durduğunu düşündüm. Sadece birkaç saniye öptükten sonra geri çekildi. Yüzüne baktığımda gülümsüyordu.

"İlk öpücüğün benim oldu meleğim," deyince gülümsedim. O "meleğim" diye hitap ederken karnımda adeta kelebekler kanat çırpıyordu. Yavaşça benden uzaklaşarak henüz giymediği tişörtünü eline alıp kafasından geçirdi.

"Hadi, bakalım, gel salona geçelim," dediğinde kafamı salladım. Yavaşça merdivenleri indikten sonra salona girdik. Koltuklardan birine oturduğumuzda en sonunda saate bakmak aklıma geldi. Kafamı kaldırıp duvardaki saate baktığımda saat dörttü. Dört mü?

"Saat dört mü?" deyince şaşkınlıkla Aras güldü.

"Neden bu kadar şaşırıyorsun? Seni uyandırdığımda saat ikiydi," dedi gülümseyerek.

"Hadi be! Amma uyumuşum," dedim kendime inanamayarak.

"Uyumuşuz," deyince aklıma dün gece ve gördüğüm kâbus geldi. Korkmuştum ve Aras hemen yanı başımdaydı.

Korktuğumda, düştüğümde yanımdaydı ve varlığıyla bana huzur veriyordu adeta. Aras'a ne ara bu kadar bağlandığımı bilmiyordum, ama onun kollarındayken dünyadaki bütün kötülüklerden uzakta, güvende hissediyordum kendimi. Aras bana kafasını çevirince düşüncelerimle duygusallığımın etkisiyle bir damla süzüldü yanaklarımdan ve ani bir hareketle Aras'a sarıldım.

"Aras?" dedim savunmasız bir şekilde.

"Efendim bir tanem?" diye sordu ilgiyle.

"Sen beni hiç bırakmazsın değil mi?" dedim, ama ondan kocaman bir sessizlikten başka bir yanıt gelmedi.

ARAS

"Aras?" deyince içim gitti. Sesi o kadar üzgün geliyordu ki kulağa.

"Efendim bir tanem?" dedim ilgiyle.

"Sen beni hiç bırakmazsın değil mi?" deyince donup kaldım. Böyle bir soru beklemiyordum açıkçası. Ah be, meleğim, bir bilsen. Seni bırakmak mı, ben seninle evlenmeyi, hep yanımda olmanı isterken mi?

KUMSAL

İki gün çabucak geçmişti. Şimdi arabayla eve dönmek için yol alıyorduk. Aras'la birlikte harika bir hafta sonu geçirmiştim. Beraber buradan bir saatlik uzaklıktaki lunaparka bile gitmiştik. Cumartesi sabahı kahvaltıyı beraber hazırlamıştık. Gerçekten çok eğlenmiştim. Aras'la sadece üç dört haftadır tanışıyor olsak da sanki üç dört yıldır berabermişiz gibi hissediyordum. Ben bunları düşünürken nihayet evin önüne gelmiştik. Aras'ın yanağına öpücük kondurup teşekkür ettikten sonra arabadan indim.

Kapıyı çaldığımda Esila Yengem yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana sarıldıktan sonra, "Aras'la hafta sonunuz nasıl geçti?" diye sorunca afalladım. İyi de nereden biliyordu?

"Yenge?" dedim, "Yavaş ol ne olur, dayım duymasın. Hem sen nereden öğrendin?" dedim fısıldayarak.

"İrem ve Miray'ı görünce onlardan öğrendim. Merak etme, dayının haberi yok, aramızda, tamam mı?" diyerek söylemeyeceğine dair güvence verdi bana.

İçeriden bağrışma sesleri geliyordu. Salona girdiğimde dayımın yanında benim yaşlarımda bir çocuk vardı. Pes oynuyorladı, sanırım bağrışmalar bu yüzdendi.

"Seni yeneceğim baba, göreceksin! Ben her zaman yenerim!" diye dayımın yanındaki çocuk resmen evi inletince olduğum yerde öylece donakaldım. "Baba" mı demişti?

"Dayı?" deyince dayım kafasını bana doğru çevirdi, tabii yanındaki çocuk da. Oha! Ne? Ne yani, o benim kuzenim miydi?

Bölüm 12

Öylece dikilmiş, karşımdaki Kaya'ya bakıyordum. Kaya benim kuzenim miydi şimdi? Tamam da ben bunu neden bilmiyordum. O dakika kafamda şimşekler çaktı; Kaya'nın o sulu davranışlarının, fazladan ilgisinin, hemen beni aralarına almalarının nedeni buymuş demek ki diye düşündüm.

"Kaya?" derken şaşkınlığımı gizleyemedim.

Şaşkınlığımı fark eden dayım bir şey söylememe izin vermeden biraz sert bir şekilde araya girerek, "Kaya? Kumsal'a söylemedin mi?" diye çıkıştı. Sanırım bana söylemesi gerekiyordu.

"Özür dilerim. Bunun bu kadar önemli olduğunu düşünemedim, hem bu sürede o da ancak alışır diye düşündüm," derken dayım hâlâ sinirli olsa da kafasını salladı.

Ardından Esila Yengem dayımın sinirlendiğini görünce bana bakıp, "Kumsalcığım, aslında dayın biyolojik olarak Kaya'nın babası değil. Ben daha önceden evliydim, hami-

leyken eşimi kaybettim. Dayınla tanıştığımızda Kaya henüz iki aylıktı. Sağ olsun, oğlumu kendi oğlu gibi sevdi, Kaya da bir baba gibi gördü dayını," diye açıklamada bulundu.

"Ee artık, öğrendin Kumsal. Kuzeniz!" deyince duyduklarım karşısındaki şaşkınlığımı atıp sevinçten güldüm. Her ne kadar Kaya'nın yılışık bir kişilik olduğunu düşünmüş olsam da sanırım kuzenim olduğu için böyle davranıyordu. Aslında bizim kızlara bile yazdığını görmemiştim. İçimde oluşan mutlulukla koltuğa oturup dayımla kuzenimi izlemeye başladım.

"Hadi, ama baba! Yetmiş yaşındaki bir adam gibi oynuyorsun!" deyince gülümsedim. Dayım bana ters bir bakış atarak Kaya'ya sataştı. "Sen sus bakayım. Gel, gerçekte kapışalım, bakalım kim kazanıyor?"

"Baba onu daha iki ay önce yaptık. Ve ben kazandım," dedi Kaya tekdüze bir sesle. Dayanamayıp bir kahkaha patlattım. Çok sevimli ve mutlu bir aileydi. Bana kendimi güvende hissettiriyorlardı. Dayım ve yengem beni ne kadar sevse de ailemin yokluğu nedeniyle içimde küçük bir boşluk vardı ve bu aile o boşluğu şimdiden doldurmaya başlıyordu sanırım.

Ben gülerek onları izlerken maç bitmişti. Kaya dayımı 8-4 yenmişti. 8-4! Resmen iki katı. Dayım, Kaya'ya söylenirken Kaya kahkaha atıyordu. Ben de kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Esila Yengem iki tane yastık alıp birini bana, birini Kaya'ya fırlattı. Kaya havada yakalamıştı yastığı, ama ben ne yazık ki o kadar hızlı değildim. Kafama gelen yastıkla resmen geriye savrulmuşdum. Bu kadın *Ala-*

cakaranlık'ta beyzbol sahnesinde topu fırlatan Alice miydi acaba? Sonunda Kaya'yla gülmeyi bıraktığımızda sessiz bir ortam oluştu. Normalde ciddi ortamlarda gülen bir insan değildim, ama Saba Tümer arada sırada beni ziyarete geliyordu. Gülmemek için kendimi o kadar çok kasıyordum ki morardığıma emindim. Kendimi tutamayıp güldüğümde diğer herkes de benimle beraber güldü. O an içime bir sıcaklık yayıldı ve yapmak istediğim şeyi yaptım. Esila Yengem, dayım ve Kaya'yı kaldırdıktan sonra hepsini salonun ortasında toplayıp onlara sarıldım.

"İyi ki varsınız," dedim.

"İyi ki varsın fıstık." Kaya bana yine fıstık diye hitap edince gülümsedim. Sarılmamız son bulduğunda bir film koyduk. Hava çoktan kararmıştı. Macera, bilimkurgu ve fantastik karışımı bir film seçtik. Dördümüz oturduğumuz koltukta yan yana dizilmiştik; dayım, yengem, ben, Kaya. Üstümüze kocaman bir battaniye örtmüştük. Hepimiz merakla filmi izliyorduk. Gerçekten çok huzurlu hissediyordum. Film bittiğinde her birimiz sırayla esnedik, tabii dayım hariç. Dayıma bakıp güldüm çünkü Esila Yengem'in boynuna kafasını gömmüş, yaklaşık bir saattir uyuyordu.

Kaya'yı dürtüp dayımı gösterince beraber sessizce güldük. Yengemi orada kaderiyle baş başa bırakıp odalarımıza geçtik. Hemen yanımdaki oda Kaya'nınmış. Daha önce hiç merak etmemiş, kapısını bile açmamıştım. Kaya'nın odasına girdiğimde genişliği dikkatimi çekti. Geniş ve ferah bir odaydı. Duvarlar beyazdı ve bazı yerlere posterler asılmıştı. De-

vasa bir yatak uzanıyordu odanın sol tarafında ve yanında da üzerinde bir gece lambasının olduğu bir komodin vardı. Yatağın hemen karşısındaki duvara plazma bir televizyon yerleştirilmişti. Biraz ilerisinde de ahşap bir kitaplık, kitaplığın yanında da çalışma masasıyla bir sandalye vardı. Ahşap zeminin üzerine sade, basit bir kilim atılmıştı. Kaya'nın odasında biraz takıldıktan sonra yorgun olduğumu söyleyip odama geçtim.

Odama girince geldiğimden beri telefonuma hiç bakmadığımı anımsadım. Elime aldığımda tam altı yüz otuz beş mesaj vardı. Yememiş, içmemiş yazmışlardı anlaşılan. Kimden geldiğine baktığımda altı yüz otuz dört tanesi "Üç Silahşörler"dendi. Hiç şaşırmamıştım. Diğeriyse Aras'tan gelmişti. Kızları es geçip Aras'ın attığı mesajı açtım.

Merhaba meleğim. Bu mesajı neden yazıyorum, bilmiyorum. Sanırım mutlu olduğum için. Ama şunu bil ki seni çok seviyorum. Seni hep seveceğim. Seni ölünceye dek seveceğim. Hep seninle olacağım. Güneşin batışı ve doğuşunda. Her zaman. Beni sevdiğin için sana teşekkür ederim ve bu mesaj için özür dilerim. Sanırım saçmalıyorum. Ama sen aklıma geldikçe saçmasapan şeyler oluyor bana zaten. Neyse, uzattım. Seni çok seviyorum meleğim.

Mesajı okurken aptal bir gülümseme kaplamıştı yüzümü. Şapşal! Haklıydı aslında, saçmalamıştı, ama çok tatlıydı. Yüzümdeki gülümsemeyle saate bile bakmadan kendimi yatağıma attım. Sabah telefonumdan gelen "Hayat bize vay ki vay vay"

şarkısıyla uyandım. Hayır, tamam, bugün pazartesi diye alarm kurmuştum, ama "vay ki vay vay" nereden çıkmıştı?

Üstümdeki uyku sersemliğini biraz olsun atmamla kafamda şimşeklerin çakması bir oldu: Kaya! Kesin o yapmıştı bunu! Ayağa kalkıp hızla Kaya'nın odasına doğru yürüdüm. Yavaşça odaya girdiğimde Kaya'nın hâlâ uyuduğunu gördüm. Ardından yüzümdeki sinsi gülümsemeyle mutfağa yöneldim. Bir sürahiyi buz gibi suyla doldurarak tekrar odaya çıktım. Yatağın yanına gelip elimdeki suyu Kaya'nın üstüne boşalttım.

"Senin var ya... ben!" diye bağırınca ben de aynı şekilde bağırdım.

"Demek hayat bana vay ki vay vay?" deyince Kaya hemen ne olduğunu anladı.

"Yapma, etme, Kumsal. Zaten ağzıma ettin sabah sabah, yetmez mi?" deyince, "Peki, senin yaptığına ne demeli?" diye karşılık verdim. Kaya hemen, "Kuzen şakası," dedi sırıtarak. Ben de gülümseyerek ona sarıldıktan sonra odadan çıktım.

Tekrar mutfağa geçtiğimde masa hazırdı. Daha iki dakika önce bırakın masada bir şey olmasını, mutfakta bile kimsecikler yoktu! Kahvaltı masasına oturup bir şeyler atıştırmaya başladım. Ben yerken herkes yavaş yavaş masadaki yerini aldı. Kahvaltı bittiğinde, "Hadi, bakalım fıstık, bugün ben götürüyorum seni!" diyen Kaya'ya kafamı sallayıp kapıya doğru yöneldim. Ben kapıya doğru giderken dayımın öksürdüğünü duydum. Ona döndüğümde tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Ah! Unuttum," diyerek dayımla yengemin yanaklarına

bir öpücük kondurdum. Kaya'yla evden çıkıp yürümeye başladık. Beraber yürürken Kaya'nın koluna girmiş, kafamı onun omzuna yaslamıştım. Okulun kapısından girdiğimizde bizimkilere doğru ilerledik. Şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı. Ediz büyük bir şaşkınlıkla, "Siz çıkıyor musunuz? İyi de Aras! Neler oluyor?" deyince Kaya'yla beraber gülmeye başladık. Kaya'nın kulağına, "Bilmiyorlar mı?" diye fısıldadığımda hayır anlamında kafasını salladı.

"Biz kuzeniz Ediz," dedi Kaya çok rahat bir şekilde.

Ediz duyduğuna inanamayarak, "Hassiktir," dedi. "Nereden kuzen oluyorsunuz siz?" diye sordu ardından.

Kaya kısaca durumu özet geçerken herkes pürdikkat onu dinliyordu. Kaya sözünü bitirdiğinde, "Vay be, kuzensiniz ha, güzelmiş," dedi.

Tam o sırada biri kolumdan çekti. Kafamı kaldırdığımda Aras'ın kucağındaydım, hem de okulun ortasında! İnmeye yeltenmeme rağmen beni bırakmıyordu kucağından.

"Kuzen olmanız umurumda değil! O hâlâ benim sevgilim," deyince içim bir tuhaf oldu. Onun ağzından "sevgilim" lafını duymak çok başka hissettiriyordu. Madem kucağındaydım, ben de bu fırsattan yararlanmaya karar verdim. Yerimde biraz kıpırdanarak kucağına iyice yerleştim. Aras benim rahatlığımı görünce inanamayarak şaşkın gözlerle bana bakıp alnıma bir öpücük kondurdu.

Ders zili çalınca bizimkiler yavaş yavaş sınıflara dağılmaya başladı, ama ben yerimde o kadar rahattım ki! Aras muzipçe bana baktı, aklından geçenleri okuyabiliyordum.

Derse girmeyelim diye yalvarıyordu adeta gözleriyle bana. "Derse girmesek mi?" deyince Aras'ın gözlerindeki parıltıyı görmemem mümkün değildi. Birden beni indirip bana sarılarak döndürdü.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu sevinç içinde.

"Bilmem," deyince ben Aras, "Benim odama gidip film mi izlesek?" diye öneride bulundu.

Fena fikir sayılmazdı. Korku filmi olmasın, yeterdi. "Tamam," deyip göz kırptım.

KUMSAL

Hızla Aras'ın odasına gittik, ders zamanı kimseye yakalanmayı istemiyorduk. Odanın önüne geldiğimizde, Aras anahtarını çıkarıp sağa sola baktıktan sonra hemen kapıyı açtı. Yaramaz çocuklar gibiydik. İçeri girince rahat bir nefes aldıktan sonra Aras mutfağa geçti ve elinde içecek ve cipslerle geri döndü. Bense o esnada film seçmeye çalışıyordum. Aras birden, "*Hızlı ve Öfkeli*'yi izleyelim mi?" diye sordu. Ben de Aras'ı kırmayarak başımı salladım. En nihayetinde bir korku filmi değildi.

Aras filmi açınca koltuktaki yerlerimizi aldık. Filmi izlerken başım onun omzundaydı. Birden Aras'ın ekrandan gözlerini alamadığını fark ettim. Dikkatle bakınca ekrandaki kadınları gördüm. Sen? Hem de benim yanımda? Onları? İzlersin? Neredeyse çıplak olan o kadınları?

"Aras?" dedim en sinirli sesimle.

"Efendim meleğim?" dedi kaşlarını çatıp.

"Ne izliyorsun sen?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Film!" dedi şaşırarak.

"Aras! Tepemin tasını attırma, kapat şu filmi. Kaç tane kadın var orada ya!" deyince çatılan kaşlarını indirip gülmeye başladı.

Gülerek, "Se... sen harbiden... beni kıskandın mı?" diye sordu, bu tavrım anlaşılan çok hoşuna gitmişti.

"Sus," diye trip atarak yanından kalkıp televizyonu kapattım. Kollarımı göğsümde birleştirip oturmaya başladım. Onunla ne konuşuyor ne de göz teması kuruyordum. Yaklaşık iki dakika sonra Aras kollarıyla bana sarıp bana iyice yaklaştı. Eğilerek burnunu boynuma sürtmeye başladı. "Kumsal! Kuumsal!" diyordu bir taraftan da sanki mırıldanır gibi yavaşça.

"Ne var?" deyince bana bakıp dudak büzdükten sonra tekrar boynuma doğru yüzünü götürüp, "Sen bana küsmüşün şimdi?" diye sordu.

"Evet," dedim sinirle.

Şımarık bir çocuk gibi, "Ama neden?" diye sordu.

"Açmış, kadınları izliyordun Aras," dedim sanki dünyadaki en berbat şeyi yapmış gibi.

"Özür dilerim, bak, valla, amacım o değildi. Ben yarışları izliyordum!" deyince daha fazla dayanamayıp gülümsedim. Bu haldeyken ona nasıl dayanabilirdim ki? Sanırım gülümsediğimi hissetmiş olmalı ki kafasını kaldırdı. Gülümsememeye çalışsam da çok geçti, Aras görmüştü. Görünce o da gülümseyip yanağımdan öptü. "Sen beni kıskanıyor musun şimdi? Hem de bir

filmdeki karakterlerden? Dışarı çıksak, ne olur acaba?" diye sordu hem biraz merakla hem de eğlenerek.

"Yolarım," deyince güldü. Kollarını çözüp beni koltuğun ucuna ittirdi. Daha sonra bacaklarıma sırtüstü bir şekilde yattı. Ben de ellerimi saçlarına daldırdım. Gülümseyerek gözlerini kapattı.

"Hımm," diye mırıldandı. Böyle mırıldanması beni gülümsetti. Yaklaşık yirmi dakikadır bu pozisyondaydık. Yavaşça Aras'ın yüzüne doğru eğilip dudağına küçücük bir öpücük kondurdum. Gözlerinden birini açmış, muzipçe bana baktı. Aras bacaklarımdan kalkıp telefonuna baktı. "Saat on iki olmuş melek. Şimdi ne yapmak istersin?" deyince bir süre düşündüm.

"Bilmiyorum," dedim, aklıma gerçekten bir şey gelmiyordu.

O da düşünceli bir şekilde, "Yapacak bir şey bulamıyorum. Derse girelim mi?" deyince omuz silktim. Beraber odadan çıkıp okula doğru ilerlemeye başladık.

Sınıfın önüne geldiğimizde direkt içeri girdik, çünkü öğle arasına denk gelmiştik. Sıramıza geçip oturduk. Öğleden sonra benim açımdan çok eğlenceli geçmişti. İki dersimiz boştu ve biz sınıfça çok eğlenmiştik. Son ders de bittiğinde Aras'la beraber sınıftan çıktık. Koridorda bizi gören Kaya hemen yanımıza damladı. Kolunu omzuma atıp, "Kusura bakma Aras, ama kuzenimi evine ben götüreceğim. Dayısının, yani babamın talimatları. Hadi, eyvallah!" diyerek beni çekiştirmeye başladı. Kaya'nın bu tavrı gülmeme sebep oldu.

"Ya ben gelmek istemiyorsam?" dedim, "Belki Aras'ın

bırakmasını istiyorumdur," dedim Aras'a göz kırparak.

Aras da bana ayak uydurarak, "Evet, ben de bırakabilirim," dedi beni onaylarcasına.

Kaya bir bana, bir Aras'a bakıp, "Üzgünüm, ayrılık vakti, babamla sizin aşkınız yüzünden karşı karşıya gelmek istemem," deyip beni yeniden çekiştirmeye başladı. Daha fazla uzatmayarak Aras'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Kaya'yı takip ettim.

Kaya'yla beraber yürürken kolu omzumda olduğu için iki kere düşme tehlikesi atlattım, ama yine de ısrarla kolunu çekmiyordu. Eve geldiğimizde anahtarla kapıyı açtıktan sonra Kaya'ya teşekkür edip kapıyı kapattım. Kaya bizimle değil de okulda kalıyordu. Odama çıkarken merdivende yengemle karşılaştık. Hemen yanağından öpüp, "Nasılsın yengeciğim?" diye sordum.

"İyiyim Kumsalcığım, birazdan çıkacağım. Sen nasılsın? Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi, görüşürüz," deyip merdivenlere doğru yöneldim.

Odama girip çantamı bir köşeye fırlattıktan sonra üstümü değiştirip yatağıma atladım. Bilgisayarı açıp biraz dizi izledim. Ben dizi izlerken Necla Sultan aşağıdan yemek hazır diye bağırıyordu. Aşağı inip yemeğimi yedikten sonra tekrar odama çıktım. Saate baktığımda daha sekiz olduğunu gördüm. Ben de kızlara mesaj atmaya karar verdim.

Üç Silahşörler:

Ben: *Kızlar?*

Miray: *Evet?*
BilmİREM: *Ne var?*
Ben: *Ne yapıyorsunuz lan, ben çok sıkıldım.*
BilmİREM: *Kanka, çocuğun biriyle sarmaş dolaşım şu an.*
Ben: *O çocuğun adı HTC mi peki?*
BilmİREM: *Evet.*
Miray: *Bir an gerçek sandım ben...*
Ben: *Hadi canım.*
Ben: *Bir şeyler yapalım!*
Miray: *Sahil?*
Ben: *Sahil.*
BilmİREM: *Sahil.*

Yaklaşık on dakika sonra kızlar gelip beni bizim evden aldı ve sahile gittik. Yine çimlerin üstüne uzanıp yıldızları izlemeye başladık. O an aklıma Aras geldi.

Miray yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Sen neye sırıtıyorsun öyle?" diye sordu. İrem de onu onaylayarak, "Evet, sabahtan beri yüzünde bu şapşal ifade var," dedi.

Hiç istifimi bozmadan, "Bilmem, pek bir şey yok aslında," dedim yine sırıtarak.

Miray hafifçe bacağıma vurup, "Bunun nedeni aşk olmasın, Aras'ı düşünüyor olmayasın?" diye sordu.

"Onu ne düşüneceğim ya?" dedim utanarak, ama kızlar verdiğim cevaba inanmayarak birlikte, "Aşk, ne güzel şeysin," diye şarkı söyleyerek bana bakıp ellerini kollarını oynatmaya başladılar. Ardından hep birlikte kahkaha atıp halimize güldük.

Gökyüzü o kadar açıktı ki sanki bütün yıldızlar bir çatı misali üzerimizi örtüyordu. Sessizlik içinde uzunca bir süre hep birlikte yıldızları izleyip kendi dünyamıza daldık. Saatin bayağı geç olduğunu fark edince toparlanıp evlerimize dağıldık.

Kızları özlemiştim doğrusu. Odama geçip ışığı açmadan tekrar üstümü değiştirdim. Üstümde hafif uzun bir tişört vardı. Tayt giyecektim, ama elimi attığım yerde yoktu. Ben de daha rahat bulurum diye ışığı açtım ve o saniyede çığlığı kopardım. "Aras! Ne işin var odamda?"

ARAS

Kumsal içeri girdiğinde ışığı açmasını bekledim. İçerisi aydınlanana kadar sesimi çıkarmayacaktım. Bu kızın ışığı açması neden bu kadar uzun sürdü? Hışırtılar geliyordu. Ne yapıyordu ki Kumsal?

Işığı açar açmaz çığlık atmaya başlayan Kumsal'ı susturup sakinleştirmek için elimle ağzımı kapattım. "Benim," dedim. Sonra Kumsal'ı fark ettim, karşımda hafif uzun bir tişörtle duruyordu. Sadece tişörtle. Sanırım birazdan üstüne atlayacaktım. Allahım, sen yardım et!

"Aras! Ne işin var odamda?" diye sorunca gözlerimi zorla bacaklarından ayırıp gözlerine diktim.

"Ben... yani… böyle olacağını düşünmemiştim, yani seni korkutacağımı. Sürpriz yapayım istemiştim," deyince suratındaki ifade biraz yumuşadı.

"Hı... şey... arkanı, diyorum, döner misin?" deyince hızla arkamı döndüm. Birkaç saniye geçmemişti ki omzumda Kumsal'ın ellerini hissettim. O da nesiydi? Belimde de bacakları vardı. Neredeyse düşüyordum! Evet! Kumsal yatağa çıkıp sırtıma atlamıştı. Bacaklarına kollarımı geçirerek daha sağlam durmaya çalıştım. Kafamı arkaya çevirip Kumsal'a bakınca gülümsediğini gördüm. Ben de gülerek odanın ortasına ilerledim. Bir anda etrafımda iki tur döndüm.

"Araas!" diye bağırırken Kumsal bir yandan da gülüyordu. Bense kahkaha atıyordum.

"Öyle şıp diye döndürülür mü? Ya düşseydim?" diye söylenmeye başladı.

"Düşmezsin. Ben seni sıkıca tutuyorum," deyip kollarımı daha da sıkı bir şekilde ona sardım. Yine ani bir hareketle Kumsal'ı önüme, kucağıma aldım. Dudaklarına uzanıp küçük bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum meleğim," dedim yumuşak bir şekilde.

"Seni seviyorum Şapşik," dedi gülümseyerek.

"Şapşik?" dedim gülerek. Lakabım bu muydu yani? Şapşik!

"Sen şapşiksin. Benim Şapşiğim," deyince "Ben de seninim Kumsal. Ölene kadar seninim... benim meleğim," dedim burnumu burnuna sürterek.

Yatağa yönelip Kumsal'ı bıraktıktan sonra ben de yanına geçtim.

"Işığı kim kapatacak?" diye sorunca memnuniyetsiz bir ifadeyle ona bakmaya başladım.

"Ben kapatmam," dedi uyuşuk bir şekilde.

Birbirimize bakmaya devam ederken aklıma bir fikir geldi. Her uyuşuk insanın aklına gelen fikir. Etrafıma bakındıktan sonra yataktaki yastıklardan birini alıp ışığın düğmesine doğru fırlattım. Tam isabet! Tekrar yerime yerleşip Kumsal'ın arkasından sarıldım.

O an aklıma Kumsal'ın odasına gizlice girdiğim geldi. Ya biz uyurken biri gelir de bizi böyle görürse diye bir anda endişelenmeye başladım. Oflaya puflaya yataktan kalktım ve kapıyı kilitledim. Mutlulukla bana gülümseyen Kumsal'a gülümseyerek yanına gittim. Günüm yine onunla bitmişti ve ben her zamankinden daha mutluydum.

Bölüm 13

Sabah kalktığımda Aras doğal olarak yanımdaydı. Ben de bundan faydalanmam gerektiğini düşünüp dünyanın sekizinci harikasına bakmaya başladım. Elimi kaldırıp önce yavaşça yanağını okşadım. Daha sonra elimi saçlarına götürüp usul usul saçlarıyla oynamaya başladım. Bir süre sonra Aras gözlerinden birini açmış, bana bakıyordu. Gülümseyerek yanağından öptüm.

"Günaydın Şapşiğim," derken gülümsüyordum.

"Günaydın güzeller güzeli meleğim," deyince utandım. Her ne kadar daha önce güzel olduğumu ima etmiş olsa da onun ağzından tekrar tekrar duymak beni utandırıyordu. Acaba Aras beni onu bırakacak kadar kızdırabilir miydi bir gün? Öyle bir şey olacağını sanmıyordum. Ben elim saçlarında Aras'la ilgili düşüncelere dalmış gitmişken, o da beni izliyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırıp kafamı boynuna gömdüm. Kolunu belime sarmıştı. Yaklaşık on on beş dakika kadar o şekilde durmuştuk. Gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Ben de direnmeyerek tekrar Aras'ın kollarında uykuya daldım.

ARAS

Yaklaşık on dakikadır böyle duruyorduk ve ben Kumsal'ın uyuduğuna kalıbımı basabilirdim. Yavaşça uzaklaşıp ona baktım. Evet, uyuyordu. Bu haline sessizce güldükten sonra yataktan çıktım. Kumsal'ın dudağına ufacık bir öpücük kondurup evden ayrıldım. Annemi ziyaret etmem gerekiyordu. O babam olacak şerefsizin yaptıklarından sonra annemi ondan uzak tutmak zorundaydık. Babam pisliği içip içip anneme durmadan ağza alınmayacak laflar ediyor, sürekli acayip, kendisi gibi kadınlarla annemin onurunu kırıyordu. Babamla yaptığımız anlaşmaya annem her ne kadar karşı çıktıysa da onu dinlememiştik. Anlaşma şartları açıktı, annemi üzmeyecekse biz seve seve onun işlerini yapardık. Ne biçim bir adamdı ki ailesiyle pazarlık yapabiliyordu?

Akın ve ben bir süredir annemi babamdan uzak tutmak

için o adamın pis işlerini yürütüyorduk. Pis işler derken aslında insanların gözlerini korkutuyorduk sadece. Babamın bir yerleri yemediğinden biz gidip ilgileniyorduk. Ben bunları düşünürken çoktan annemin yaşadığı yere gelmiştim bile. Kapının önüne varınca büyük bir heyecanla zile bastım. Annemi çok seviyordum. O benim her şeyimdi. Hayata tutunma sebebimdi. Tabii bir de meleğim vardı. Ah melek, ah! Aklım eğer annemi düşünürken de başka birine kayıyorsa... Kapı açılınca zihnimdeki düşünceleri kovup suratıma kocaman bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba sultanım!" dedim anneme kocaman sarılarak.

"Merhaba oğlum. Akın yok mu?" diye sordu hemen, ikimizi birbirimizden hiç ayırmazdı annem.

"Arayayım anneciğim, gelir hemen konu sen olunca," dediğimde bana içtenlikle gülümsedi. Salona geçtiğimizde telefonumu çıkarıp Akın'ı aradım.

"Efendim kardeşim?"

"Annemin evindeyim," dedim neşeli bir sesle.

"Tamam, geliyorum," diyerek telefonu kapattı. Annem her ne kadar benim hayata tutunma sebebimse Akın için de öyleydi. Annem sorgular gözlerle bana bakınca ben de gülümseyerek başımı salladım. Yaklaşık on beş dakika sonra kapı çalınca gidip kapıyı açtım. Akın'a sarıldıktan sonra beraber içeri geçtik. Annemle de bir sarılma merasimi yaptılar. Hepimiz üçlü koltuğa geçip oturduk. Annem ortamızdaydı. Annemle beraber sonu gelmeyecek gibi görünen uzun ama keyifli bir konuşmaya başlamıştık.

KUMSAL

İkinci kez uyandığımda yalnızdım. Her ne kadar biraz üzülsem de işi vardır diyerek üstünde durmadım. Saate baktığımda on ikiyi gösteriyordu. Anlaşılan okulu asmıştım! Hay... Aras olunca tabii fark edemiyordum zamanı. Derslerin çoğunu kaçırdığıma göre bu saatten sonra gitmemim pek de bir anlamı yoktu. Ben de aşağı inip mutfağa geçtim. Kendime büyük bir kâsede Nesquick yaptıktan sonra salona geçip televizyonda bir film açtım. Kahvaltı alışkanlığı olan biri değildim.

Filme kendimi kaptırmam çok zor olmamıştı. Daha en başında gülüp duruyordum. Adam müzik dinlerken küçük yaratıkları tekmeliyordu. Daha sonra onlardan birini alıp mikrofon olarak kullandı. Bunun gibi bir sürü sahne vardı ve hepsi beni güldürüyordu. Filmin sonuna geldiğimde bu filmi gerçekten sevdiğimi fark ettim, eğlenceliydi. Gerçekten çok

hoşuma gitmişti. Büyük bir hevesle başka bir film izlemeye karar verdim. Bu sefer *Men In Black 3*'ü seçtim. Daha önce izlememe rağmen yeniden izledim, sanki ilk kez izliyormuş gibi. Bu filme de bayılıyordum. O da bittikten sonra kendimi çok huzurlu hissettim. Buydu işte, huzurlu hissetmem için iki güzel film izlemem yeterliydi. Gerinerek duvardaki saate bakınca zamanın epeyce geçmiş olduğunu anladım.

E, tabii, iki film izleyince… Birden elimdeki kâseyi fark ettim, o kadar saattir elimdeydi ve benim ruhum duymamıştı. Mutfağa geçip elimdekini bıraktıktan sonra tekrar salona döndüm. Bizimkiler neredeydi? Onların yokluğunu bile kanıksamıştım. Dayım işteydi, Esila Yengem kesin dışarıdaydı. Peki, ya Necla Sultan? İzinli olduğunu varsayarak kafa yormayı bıraktım.

O an aklıma çok hoşuma gidecek bir fikir geldi. Eskilere gitmek, yani eski albümlere bakmak. Evet, ailem ölmüştü, ama ben hâlâ onları yanımdan ayırmıyordum. Odama geçip dolabımdaki bütün albümleri çıkardım. Hepsini yatağımın üzerine yığdıktan sonra oturup bakmaya başladım. Bir fotoğrafta bebekliğim vardı. Çok şirinmişim lan! Albümleri tek tek geçerken gözüme bir fotoğraf ilişti. Fotoğrafta ben ve Nursen Teyze vardı. Kadının adını hâlâ hatırlıyordum. Melek gibiydi, ona bayılıyordum. İki tane oğlu vardı. Onları da çok seviyordum, hatta birine âşıktım! Ama isimleri bir türlü aklıma gelmedi. Fotoğrafı bir kenara koyduktan sonra albümleri karıştırmaya devam ettim. Albümler bittiğinde aklıma koydum: Nursen Teyze'yi bulacaktım.

Ardından hızla ailemden bana kalan eşyalara bakıp bir ipucu aramaya başladım. Bir süre araştırma yapsam da nerede yaşadığına dair hiçbir şey bulamadım. Ben de dayıma danışmaya karar verdim. Telefonumu alıp dayımın numarasını tuşladım.

"Efendim Kumsalcığım?" diye açtı telefonu dayım.

"Dayı ya senden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum ses tonumu biraz alçaltarak.

"Et bakalım baş belası," dedi dayım gülerek.

"Şimdi, benim eskiden tanıdığım biri vardı, onu bulabilir miyiz?" diye sordum ne cevap vereceğini merak ederek. İçimden de "evet" desin diye dua ediyordum.

"İsmiyle soyadı ne?" diye sordu, neden sorduğumu bile merak etmeden hemen "evet" dediğini belli etmişti. Dayımı gerçekten seviyordum.

"Nursen Savaş."

"Tamam, ben hallederim, sen derslerine çalış hadi," dedi biraz da uyararak.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra telefonu kapattım.

Ardından telefon elimdeyken biraz da kızlarla konuşmak için WhatsApp'a girdim.

Üç Silahşörler
Ben: *Naber?*
Miray: *İyi. Senden?*
BilmİREM: *İyi. Senden naber be?*
Ben: *İyiyim, ne olsun.*

hoşuma gitmişti. Büyük bir hevesle başka bir film izlemeye karar verdim. Bu sefer *Men In Black 3*'ü seçtim. Daha önce izlememe rağmen yeniden izledim, sanki ilk kez izliyormuş gibi. Bu filme de bayılıyordum. O da bittikten sonra kendimi çok huzurlu hissettim. Buydu işte, huzurlu hissetmem için iki güzel film izlemem yeterliydi. Gerinerek duvardaki saate bakınca zamanın epeyce geçmiş olduğunu anladım.

E, tabii, iki film izleyince... Birden elimdeki kâseyi fark ettim, o kadar saattir elimdeydi ve benim ruhum duymamıştı. Mutfağa geçip elimdekini bıraktıktan sonra tekrar salona döndüm. Bizimkiler neredeydi? Onların yokluğunu bile kanıksamıştım. Dayım işteydi, Esila Yengem kesin dışarıdaydı. Peki, ya Necla Sultan? İzinli olduğunu varsayarak kafa yormayı bıraktım.

O an aklıma çok hoşuma gidecek bir fikir geldi. Eskilere gitmek, yani eski albümlere bakmak. Evet, ailem ölmüştü, ama ben hâlâ onları yanımdan ayırmıyordum. Odama geçip dolabımdaki bütün albümleri çıkardım. Hepsini yatağımın üzerine yığdıktan sonra oturup bakmaya başladım. Bir fotoğrafta bebekliğim vardı. Çok şirinmişim lan! Albümleri tek tek geçerken gözüme bir fotoğraf ilişti. Fotoğrafta ben ve Nursen Teyze vardı. Kadının adını hâlâ hatırlıyordum. Melek gibiydi, ona bayılıyordum. İki tane oğlu vardı. Onları da çok seviyordum, hatta birine âşıktım! Ama isimleri bir türlü aklıma gelmedi. Fotoğrafı bir kenara koyduktan sonra albümleri karıştırmaya devam ettim. Albümler bittiğinde aklıma koydum: Nursen Teyze'yi bulacaktım.

Ardından hızla ailemden bana kalan eşyalara bakıp bir ipucu aramaya başladım. Bir süre araştırma yapsam da nerede yaşadığına dair hiçbir şey bulamadım. Ben de dayıma danışmaya karar verdim. Telefonumu alıp dayımın numarasını tuşladım.

"Efendim Kumsalcığım?" diye açtı telefonu dayım.

"Dayı ya senden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum ses tonumu biraz alçaltarak.

"Et bakalım baş belası," dedi dayım gülerek.

"Şimdi, benim eskiden tanıdığım biri vardı, onu bulabilir miyiz?" diye sordum ne cevap vereceğini merak ederek. İçimden de "evet" desin diye dua ediyordum.

"İsmiyle soyadı ne?" diye sordu, neden sorduğumu bile merak etmeden hemen "evet" dediğini belli etmişti. Dayımı gerçekten seviyordum.

"Nursen Savaş."

"Tamam, ben hallederim, sen derslerine çalış hadi," dedi biraz da uyararak.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra telefonu kapattım.

Ardından telefon elimdeyken biraz da kızlarla konuşmak için WhatsApp'a girdim.

Üç Silahşörler
Ben: *Naber?*
Miray: *İyi. Senden?*
BilmİREM: *İyi. Senden naber be?*
Ben: *İyiyim, ne olsun.*

Miray: *O değil de ben çok sıkılıyorum ya!*
Ben: *Aynen.*
BilmİREM: *Ne yapsak?*
Miray: *Sahil demeyin, kusarım.*
Ben: *Peki.*
BilmİREM: *Alışverişe ne dersiniz?*
Ben: *Verdim gitti!*
Miray: *Vermeyeceğim, vermeyeceğim, benim değil mi vermeyeceğim!*
BilmİREM: *Hayat bana vay ki vay vay!*
Ben: *Bu ne biçim şarkı.*

Biz böyle mal mal şakalaşıyorduk işte. Telefondan bir şarkı açıp hazırlanmaya başladım. Altıma siyah bir pantolonla üstüme mor bir gömlek geçirdim. Saçlarımı taradıktan sonra dudağıma koruyucu sürüp aşağı indim. Mor Converselerimi de ayağıma geçirip dışarı çıktım. Çıkmadan önce dayıma alışverişe gittiğimi haber verdiğim bir mesaj attım. Kızlar da çıktıktan sonra bir taksi çevirip alışveriş merkezine gittik.

Alışveriş merkezine girdiğimizde çok kalabalık değildi. Biz de gözümüze kestirdiğimiz mağazalardan birine daldık. Mağazadaki kıyafetlere bakarken aklımıza eğlenceli bir fikir geldi. Bazı kıyafetler seçip kabinlere giderek üstümüzde deneyecek ve sonra aynı anda kabinlerden çıkacaktık. Daha sonra yarışma programındaki gibi yarışmacıları taklit ederek

birbirimize puan verecektik. Bu kısım gerçekten de eğlenceliydi. Birbirimize puan verirken neredeyse yerin dibine sokuyorduk birbirimizi. Birkaç mağazaya daha girip aynı şeyleri yaptıktan sonra saatin iyice ilerlediğini fark ettim. Bir şey var mı diye telefonumu elime alınca gelen bir mesaj gördüm. Mesajı dayım atmıştı. Büyük bir heyecanla açtım.

Kumsal söylediğin kadını buldum. Kocasından ayrılmış ve ayrı bir evde yaşıyormuş.

Dayımdan o saniyede kadının adresini yazdığı başka bir mesaj daha geldi. Ben de dayıma teşekkür mesajı atıp kızlara, "Eve dönelim mi artık?" dedim heyecanla.

İkisi de esneyerek kafasını salladı. Tekrar bir taksi çağırıp geri döndük. Taksiden indiğimizde kızları öpüp eve geçtim. İçeri girdiğimde herkesi öperek odama çıktım. Üstümdekileri değiştirdikten sonra internetten dayımın verdiği adresi aramaya koyuldum.

ARAS

Uzun uzun konuşmuştuk, ama ben hâlâ Kumsal konusunu açamamıştım. Akın'ın sesini duyunca kafamı ona doğru çevirdim.

"Sultanım, biliyor musun, senin oğlun abayı yaktı!" deyince hem minnet duyarak hem de sinirle ona baktım.

"Ne? Nasıl? Ne zaman? Nerede? Kim!" diye ardı ardına soruları sıralayınca anneme güldüm. *4N1K* programındaydık adeta.

"Ona âşığım. Bilmiyorum. Kısa bir süredir onu tanıyorum, ama tuhaf bir şekilde bana tanıdık geliyor. Okuldan, adı da Kumsal," deyince annemin sırıttığını fark ettim.

"Ah be, kerata, dedim ben sana, kalbini biri çalacak diye!" deyince anneme güldüm. Her zaman aynı şeyi sayıklardı. Birini seveceksin de seveceksin.

"Dedin sultanım, dedin!" dedikten sonra bir iç çektim. Annemse kıkırdıyordu. Belli olmuştu, bu durum karşısında memnuniyet duyuyordu annem.

"Ee, peki, nasıl biri? Anlat oğlum biraz!" dedi merakla annem.

"Ah, ah! Melek gibi annem, melek! Yeşil gözlerinde kayboluyorum resmen! İlk öpücüğünü bana verdi, biliyor musun? Hayatımın en güzel anıydı. Dün de beraber uyuduk. Bu sabah onunla uyandım. Oradan sana geldim. O kollarımda olunca o kadar iyi hissediyorum ki anlatamam! Aşkı ve bağlanmayı onda öğrendim ben annem. Her şeyim oldu o benim! Kısacık bir sürede âşık oldum ben ona. Şimdi diyeceksin, oğlum çok kısa değil mi diye. Hoşlanıyorsundur aslında, abartıyorsun diye, ama değil annem, değil. Sen hoşlandığın insan için ölmeyi göze alır mısın? Ben onun için canımı veririm."

"Öyle bir şey demeyeceğim zaten oğlum. Diyemem. O kadar güzel anlatıyorsun ki! Gözlerinin içi aşkla parlıyor resmen onun hakkında konuşurken. Sadece hoşlanıyorsun diyemem. Haddim değil," deyince elini tutup gülümsedim.

"Ee, peki, başka?" dediğinde biraz düşündüm.

"Bizim Kaya var ya?" dedim hatırlamasını bekleyerek.

"Kaya? Ha şu sarışın zibidi!" deyince güldüm. Hatırlayamamış gibi yaparak zibidi dedi, ama kötü bir niyeti yoktu. Annem bayılırdı bizimkilere ve hepsinin nüfus cüzdanını ezbere bilirdi.

"Kumsal, Kaya'nın kuzeni," dediğimde küçük çaplı bir şok

geçirse de atlatmıştı. Biraz daha havadan sudan ve Kumsal'dan konuştuktan sonra konuşmamız zilin çalmasıyla bölündü.

Annem kalkıp kapıyı açmaya gitti. Kim gelirdi ki bu saatte? Annemin sevinç çığlıklarını duyunca Akın'la beraber yerimizden kalkıp kapıya ilerledik. Ama?

Bölüm 14

ARAS

Ama? Kumsal'ın burada ne işi vardı? Annemle birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Henüz bizi fark edememişti. Annemle uzun bir süre sarmaş dolaş bir halde öylece durdular. En sonunda Kumsal kafasını ve gözlerini kaldırdığında göz göze geldik. Çok şaşırmıştı. Ben de şaşkındım, ama daha çok mutluydum.

"A... Aras? Akın?" Kumsal'ın şaşkınca isimlerimizi söylemesinden sonra annem de bize şaşkınlık içinde bakmaya başladı. O an içimden gelen karşı koyamadığım bir istekle gidip kollarımı Kumsal'a doladım. Saniye geçmeden o da kollarını boynuma sarmıştı.

"Sabah öylece ayrıldığım için kusura bakma. Görüyorsun nerede olduğumu," dedim hâlâ sarılırken.

"İnanamıyorum!" deyince kıkırdadım. Biraz geri çekilip yanağına öpücük kondurdum.

"Anne, bu Kumsal. Sana bahsettiğim Kumsal," dedim memnuniyetle.

"Ha! Şu körkütük âşık olduğun kız!" Tabii ki beni utandırmasa olmazdı.

"Ben hâlâ sizin çıktığınıza inanamıyorum! Tesadüf mü bu? Aslında Kumsal'ın burada olduğuna bile inanamıyorum. Ah, annenler nasıl?"

Annem bu soruları sıralarken Kumsal'ın yüzü fazlasıyla düştü. Haksız da sayılmazdı.

"Ailem öldü," deyince ben de üzüntümü gizleyemedim. Atlatmıştı, bu belliydi, ama yine de üzülüyordu. Sonuçta ailesiydi söz konusu olan. İçimden gidip ona sarılmak gelmişti ki annem benden hızlı davrandı.

"Özür dilerim, bilmiyordum," dedi annem utanarak.

"Ne demek Nursen Teyze, nereden bilecektin?" dedi annemi teselli edercesine.

"Neyse, boşver bunları. Daha sonra uzun uzun konuşuruz. Asıl ben Aras'la ikinizi merak ediyorum. Nasıl oldu da Aras'la çıkıyorsunuz, ona şaşırıyorum. Siz Akın'la birbirinize âşıktınız. Tabii çocukluk aşkıydı, ama o en unutulmazdır," derken annem, inanamıyormuş gibi Akın'a çevirdim gözlerimi. Hüzün ve özlem vardı gözlerinde. Ne yani, onu özlüyor muydu? Akın'ı öyle görünce birden tepem attı.

AKIN

Annemin söyledikleriyle gözlerimi Kumsal'a diktim. Saniyesinde kafama anılar üşüşmeye başladı. Küçükken gülüşüne âşık olduğum kızdı o. Nasıl olur da tanıyamamıştım onu! Ondan bir daha haber alamadığımda yıkılmıştım. Odama çekilip ağladığım günleri hatırlıyordum. Bir fotoğrafımız vardı, ona sarılarak ağlıyordum.

İstemsizce içimde bir özlem ve hüzün hissettim, belki de aslında ondan ziyade çocukluğuma duyduğum özlemdi bu. Ben eskileri hatırlarken boynumda bir el hissettim, kafamı kaldırınca Kumsal'ı gördüm.

"Eski günleri hatırlıyor musun sen de? Sen haber vermeden gidince ne çok ağlamıştım Kumsal," dedim onun da beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek.

"Hatırlıyorum tabii. İsteyerek gitmedim. Yemin ederim

isteyerek gitmedim. Babamın işi dolayısıyla taşınmamız gerekti. Sizin duymuş olmanız lazım," dedi özür dileyerek.

"Yok, kimse bize bir şey demedi. Keşke hiç gitmeseydin!" dedim. Çocukluk aşkım şimdi ikizime âşıktı. Hayat gerçekten de ne kadar tuhaftı?

KUMSAL

Akın'ın çocukluk aşkım olduğu yüzüme vurulunca çok şaşırmıştım. Ne olduğunu kavrayamadan özlemle ona gidip çoktan sarılmıştım bile. Çok özlemiştim onu. Çocukluk aşkımdı ne de olsa. Ama şu an Aras'ı seviyordum. Akın'ı her zaman seveceğim, ama sadece çocukluk aşkım olarak.

Etrafıma bakınınca sadece Aras'ı gördüm. Nursen Teyze nereye kaybolmuştu, bilmiyordum. Aras'a baktığımda Akın'a bakıyordu. Gözlerindeki sinir kıvılcımlarını buradan bile görebiliyordum. Yavaşça yanına gidip yüzüne bakmaya başladım. Akın bizi yalnız bırakana kadar gözlerini bana çevirmedi. Her ne kadar ateş saçan gözlerinden korksam da geri çekilmedim. Elini alıp kalbimin üstüne koydum.

"Senin," dedim kısık bir sesle. Birkaç saniye sonra ne

olduğunu idrak ettiğinde ifadesi yumuşadı. Elini çekip beline koyarak bana sarıldı.

"Benimsin. Benim. Hep benim olacaksın. Olacaksın, değil mi?" dedi sakince.

"Olacağım. Sen de benim olacaksın," deyince uzaklaşıp bana en güzel gülümsemelerinden birini bahşetti. Yavaşça dudağıma eğilip küçük bir buse kondurdu.

"Olmazsam namerdim!" derken ikimiz de hafifçe güldük. Sonunda yürümeyi akıl ettiğimde yavaşça salona doğru ilerledim. Nursen Teyze'yle Akın oturmuş, sohbet ediyordu. Biz de Aras'la bir koltuğa yerleşip konuşmaya dahil olduk. Sohbet uzayınca Nursen Teyze, "Dayınların haberi var mı burada olduğundan?" diye sordu.

Evet, ya, dayımları unutmuştum şaşkınlıktan ve sevinçten. Dayımlara haber vermek için, "Ben bir arayım izninizle," diyerek müsaade isteyip yanlarından ayrılarak telefon etmek üzere başka bir yere geçtim. Dayım tahmin ettiğim gibi hiçbir şey söylememiş, hatta o kadını bulduğum için memnun bile olmuştu.

Yanlarına gittiğimde herkes bir yere dağılmıştı. Sonra Aras'ı gördüm, beraber kalacaktık. Aras belimden tutup beni odaya yönlendirdi. İçeri girdiğimde oda çok hoşuma gitmişti. Modern ve şıktı; mobilyalar modern ve ışıklandırmayla odadaki dekoratif nesnelerse oldukça şıktı.

Aras beni kucağına alıp odanın ortasına doğru ilerledi. Kendimi yavaşça yatağa bıraktım. Hadi, ama uykum vardı benim! Ben ne yaptığını kavramaya çalışırken yavaşça beni

sağa sola sallamaya başladı. "Ne yapıyorsun Aras?" diye sordum resmen azarlayarak.

"Şişt. Uyu," diye fısıldadı. Aslında fazlasıyla rahattım, yani gerçekten, ama ne bileyim, böyle çocuk gibi, çok garip geldi. Bir dakika ya olmuş ya olmamıştı ki ben çoktan uykuya dalmıştım.

ARAS

Kumsal'ı kucağıma alıp odanın ortasına ilerledim. Yavaşça yatağa bırakıp sağa sola bebek gibi sallamaya başladım. "Ne yapıyorsun Aras?" diye sorunca fısıldayarak cevap verdim.

"Şişt. Uyu," dedikten kısa bir süre sonra uykuya daldı. Uyumuş olmasına rağmen bir beş dakika daha sallamaya devam ettim. Onu izlemek bana huzur veriyordu. Beş dakikanın sonunda yavaşça yataktan kalkmaya çalıştım. Kumsal'dan ayrılmayı denememe rağmen başarısız olmuştum, çünkü boynuma sıkıca sarılmıştı. Sessizce gülerek boynumdaki kollarını gevşettim. Ardından üstümü çıkarıp yavaşça sırtüstü yatarak tavanı izlemeye başladım. Ne yapacaktım ben bu baş belamla? Gözlerimi kapattığımda göğsümde bir ağırlık hissettim. Gözlerimi açmadan gülümseyerek kolla-

rımla meleğimi sardım. Gece gözlerimi Kumsal'ın çığlığıyla açtım. Endişeyle kalkıp bir anda ona sarıldım.

"Tamam, tamam. Geçti. Bitti. Kâbustu. Buradayım. Ben varım," diye hızlı hızlı saydım.

"Be... ben... Allahım, sana yaptıkları!" diyerek ağlamaya başladı.

"Şişt... tamam, korkma, geçti. Anlatmak ister misin?" diye sordum.

"Ha... hayır. Hatırlamak istemiyorum," deyince anlayışla başımı salladım. Her ne gördüyse iyi bir şeyler olmadığı kesindi.

"Su ister misin?" diye sordum biraz sakinleştikten sonra.

"Hayır, Aras. Beni bırakma. Ne olursa olsun," dedi gitmeme izin vermeyerek.

"Sen benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun meleğim? Hiçbir yere gitmiyorum ben," dedim onun güvende hissetmesini sağlamaya çalışarak.

"Hadi, yatalım," deyince başımı salladım. İçim içimi yese de tekrar uykuya daldım.

KUMSAL

Sabah kalkar kalkmaz aklıma ilk dünkü rüya geldi. Sanki unutturacakmış gibi kafamı sallayarak gördüklerimi hatırlamamaya çalıştım. Hatırlamak istemiyordum. Yavaşça yanıma döndüğümde Aras yoktu. Ben de uzanıp telefonuma baktım. Sadece bir mesaj vardı.

Selam biricik! Seni özledim. Aras'ın yanında olman canımı sıkıyor. Keşke benimle sarılarak uyusan. Seni seviyorum.

Gözlerimi devirerek telefonu geri yerine bıraktım. Şirindi, ama Aras'ı sevdiğim için çok umurumda değildi. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa indim. Aras tek başına kahvaltı ediyordu. "Nursen Teyze'yle Akın nerede?" diye sordum.

"Dışarı çıkmışlar anne oğul," deyince başımı salladım.

Kahvaltı masasına oturup ağzıma bir iki bir şey tıktım. Tam masadan kalkıyordum ki Aras kolumu tuttu. Ona ne oldu der gibi bakmaya başladım.

"Otur, ye," deyince hayır anlamında başımı salladım.

"İş başa düştü," diyerek beni kolumdan çekti. Kolumdan çektiği için dengemi sağlayamayarak kucağına düştüm. Aras bacaklarımdan birini tutup diğer tarafa atınca yüz yüze geldik. Çatalı alıp masaya uzandı. Daha sonra bana yaklaştırıp ağzıma tıktı. Beni besliyordu. Hiç karşı çıkmadan kahvaltımı yaptım, sonuçta bana o yediriyordu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra beraber sofrayı toplayıp salona geçtik. Koltuklara oturup televizyon seyrettik. Aras'ın telefonunun çalmasıyla Aras telefonunu eline aldı. Bir saniye bana baktıktan sonra tekrar gözlerini telefona çevirdi. Telefonu elinden çekip aldım. Açıp kulağıma götürdüğümde, "Alo?" diyecektim ki duyduğum ses adeta yere çakılmama sebep oldu.

"Aşkım!" Duyduğum bu kelimeyle yıkılmıştım. Ne yani, Aras bu muydu? Aras'a kafamı çevirdiğimde gözlerim çoktan dolmuştu. "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırıp koşarak evden çıktım. Hayatımda sevdiğim ve güvendiğim tek adam bana bunu nasıl yapabilmişti?

Bölüm 15

ARAS

Telefonu elime alıp arayan numaraya baktım. Bende kayıtlı değildi numarası, kafamı Kumsal'a, sonra tekrar telefona çevirdim. Tam aramayı meşgule atacaktım ki Kumsal telefonu elimden aldı. Kulağına götürüp "alo" diyeceği anda donup kaldı. Meraklı gözlerle onu izliyordum. Birden telefonu atıp bana, "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırdı. Şaşırmıştım. Fazlasıyla. Kıpırdayamıyordum bile.

Koşarak evden çıktığında ancak kendimi toplayabilmiştim. Peşinden gitmek istedim, ama öncelikle neden böyle sinirlendiğini öğrenmek istiyordum. Fırlattığı telefonu alarak kulağıma götürdüm.

Tedirgince, "Alo?" dedim.

Bir kadın, "Aşkım?" diye karşılık verdi.

"Kimsiniz?" diye sordum merakla.

"Melda ben. Murat iyi misin?" diye sordu.

"Hanımefendi, ben Murat değilim," dedim sinirlenerek.

"Ah! Çok üzgünüm, yanlış numara olmalı," derken içimden sayıyordum. Senin yanlış numarana sıçayım kadın.

"Önemli değil," diyerek telefonu kapattım. Ayağa fırladığım gibi koşmaya başladım. Evden çıktığımda deli gibi bir sağa bir sola dönüyordum. En sonunda biraz ileride dizlerini kendine çekmiş, ağlayan bir melek gördüm. Elimden geldiğince hızla ona koşup sarıldım.

"Bırak beni! Nasıl yaparsın bana bunu? Neden ya? NEDEN?" diye benden kurtulmaya çalışıyordu.

"Hey! Hey! Beni dinle. Seni aldatmadım. Duyuyor musun beni? Seni. Aldatmadım. Sana öyle bir şey yapamam. Kendime hiç yapamam. Numara kayıtlı bile değildi. Kadınla konuşsaydın bu durumda olmayacaktık. Yanlış numaraymış. Sana yemin ederim yanlış numaraymış! Kadın bana Murat dedi!" dedim yüzümü buruşturarak. Buna gülmüştü. Affetmiş miydi peki? Yapmadığım bir hata için hem de?

"Doğru söylediğini nereden bileceğim?" diye sordu şüpheyle.

"Sanırım bana güvenmen gerekiyor meleğim. Ya da numarayı geri araman," deyince yavaşça başını salladı.

"Sana güveniyorum," dedi. Aslında her erkeğin rüyasıdır bu kelime. Sana güveniyorum. "Seni seviyorum"dan daha değerlidir.

KUMSAL

Onu affetmem kolay olmuştu. Malın tekiydim. Ama konu o olunca yumuşamam için onu görmem bile yetiyordu.

"Sana güveniyorum," dediğimde hoşnut olmamış bir surat ifadesi vardı yüzünde. Bana inanmıyor muydu?

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hı?" dedi sorumu anlamayarak.

"Neden suratın bu halde? Hoşnut olmamış gibisin?" dedim tekrar ederek.

"Hiç. Yaşadığımız şeyi düşündüm sadece. Çok salakçaydı," deyince kafamı salladım. Sevgilimin beni aldattığını sanmıştım. Peki, ne olmuştu? Kadın yanlış numarayı aramıştı. Kadının tekinin parmağı kaydı veya hafızası iyi değil diye neredeyse Aras'tan oluyordum. Sinirle soludum.

"Salak kadın!" diye fısıldadım. Aras ayağa kalkıp elini uzattı. Elini tutarak yavaşça ayağa kalktım. Elini elimden

çekip belime koyunca, eve doğru yürümeye başladık. Eve geldiğimizde kapı açıktı. Endişeden kapıyı kapatmayı unutmuştu Şapşiğim.

"Kapıyı kapatmayı unutmuşsun Şapşik," deyince gülümseyerek bana baktı.

"Seni kaybetme korkumun ne kadar büyük olduğunu bilemezsin," dediğinde bu sefer ben de gülümsedim. Salona gittiğimizde birkaç dakika önce koşarak kalktığım koltuğa uzandım. Aras da yanıma gelerek kollarını belime sarıp başını boynuma koydu.

"Seni seviyorum meleğim. Sana asla öyle bir şey yapmam. Seni asla üzmem," derken içimden umarım Aras, umarım üzmezsin diye tekrarlayıp duruyordum.

"Umarım," diye fısıldadım.

Ardından tekrar eskiye dönüp kaldığımız yerden devam ettik. Önce biraz ders çalıştık, sonra da bir şeyler atıştırdık. Ve yemekten sonra yine mayışmıştım. Nerede rahat bir yer bulsam, orada uyurdum. Uyku beni çağırıyordu, ama gitmem lazımdı.

Gözlerimi açtığımda Aras'la birlikte yatıyorduk. Gitmem gerek derken yine uyuyakalmıştım anlaşılan. Bir dakika, hem de yatakta. Aras beni yatağa atmıştı! Böyle düşününce gülmeye başladım, ama yanımda Aras olduğu için fazla ses yapmamaya çalıştım.

Kafamı çok hafifçe kaldırarak saati aramaya başladım. Duvardaki saati gördüğümde iyice baktım. Saat daha ikiydi. Gece iki. Hortlak gibi dikilmiştim ben de. Ne işim vardı ayakta bu saatte? Kafamı sertçe yatağa bırakarak uyku moduna geçtim tekrar.

Aras yanımda kıpırdanmaya başlayınca uyuyormuş numarası yapmaya başladım. Birkaç saniye sonra yüzümde hissettiğim elle neredeyse gülümseyecektim. Elinin tersiyle yavaş yavaş yanağımı okşuyordu. Yanağımda oluşan baskıyla öptüğünü anlamıştım.

"Gecenin bir saatinde neden kalktın, bilmiyorum, ama iyi geceler melek," dediğinde gözlerimi açmadım. Belki de geçen seferki gibi beni test ediyordu. O da zaten başka bir şey söylemedi. Bu sefer uykuya dalmam yarım saatimi falan almıştı, ama uyumuştum. Sabah kalktığımda Aras yanımdaydı. Ama? Kıyafetlerini değiştirip geri mi yatmıştı?

"Aras?" dediğimde ses gelmedi. Yavaşça arkama döndüğümde bana baktığını gördüm.

"Aras?" diye yineledim. Ama sanki inatla duymuyormuş gibi yaptı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok?" Sonunda cevap vermişti.

"Neden adını söylediğimde cevap vermedin?"

"O onun adı değil de o yüzden!" Kapıdan gelen sesle kafamı kapıya çevirdim. Aras? O zaman yanımdaki kimdi? Hadi, canım! Akın yanımda ne arıyordu? Hızla yataktan kalkıp, "Akın?" diye şaşkın bir ifadeyle Akın'a baktım.

"Efendim?" dedi çok normalmiş gibi.

"Efendim diyor bir de. Kardeşimsin lan, sen benim kardeşim! İKİZİMSİN SEN! Nasıl yaparsın bunu?"

"Ben bir şey yapmadım Aras. Alt tarafı sarıldım. Hayır, yani suç falan mı?" Akın'a aklım ermiyordu. Neden böylesine... piçlik yapmıştı ki?

çekip belime koyunca, eve doğru yürümeye başladık. Eve geldiğimizde kapı açıktı. Endişeden kapıyı kapatmayı unutmuştu Şapşiğim.

"Kapıyı kapatmayı unutmuşsun Şapşik," deyince gülümseyerek bana baktı.

"Seni kaybetme korkumun ne kadar büyük olduğunu bilemezsin," dediğinde bu sefer ben de gülümsedim. Salona gittiğimizde birkaç dakika önce koşarak kalktığım koltuğa uzandım. Aras da yanıma gelerek kollarını belime sarıp başını boynuma koydu.

"Seni seviyorum meleğim. Sana asla öyle bir şey yapmam. Seni asla üzmem," derken içimden umarım Aras, umarım üzmezsin diye tekrarlayıp duruyordum.

"Umarım," diye fısıldadım.

Ardından tekrar eskiye dönüp kaldığımız yerden devam ettik. Önce biraz ders çalıştık, sonra da bir şeyler atıştırdık. Ve yemekten sonra yine mayışmıştım. Nerede rahat bir yer bulsam, orada uyurdum. Uyku beni çağırıyordu, ama gitmem lazımdı.

Gözlerimi açtığımda Aras'la birlikte yatıyorduk. Gitmem gerek derken yine uyuyakalmıştım anlaşılan. Bir dakika, hem de yatakta. Aras beni yatağa atmıştı! Böyle düşününce gülmeye başladım, ama yanımda Aras olduğu için fazla ses yapmamaya çalıştım.

Kafamı çok hafifçe kaldırarak saati aramaya başladım. Duvardaki saati gördüğümde iyice baktım. Saat daha ikiydi. Gece iki. Hortlak gibi dikilmiştim ben de. Ne işim vardı ayakta bu saatte? Kafamı sertçe yatağa bırakarak uyku moduna geçtim tekrar.

Aras yanımda kıpırdanmaya başlayınca uyuyormuş numarası yapmaya başladım. Birkaç saniye sonra yüzümde hissettiğim elle neredeyse gülümseyecektim. Elinin tersiyle yavaş yavaş yanağımı okşuyordu. Yanağımda oluşan baskıyla öptüğünü anlamıştım.

"Gecenin bir saatinde neden kalktın, bilmiyorum, ama iyi geceler melek," dediğinde gözlerimi açmadım. Belki de geçen seferki gibi beni test ediyordu. O da zaten başka bir şey söylemedi. Bu sefer uykuya dalmam yarım saatimi falan almıştı, ama uyumuştum. Sabah kalktığımda Aras yanımdaydı. Ama? Kıyafetlerini değiştirip geri mi yatmıştı?

"Aras?" dediğimde ses gelmedi. Yavaşça arkama döndüğümde bana baktığını gördüm.

"Aras?" diye yineledim. Ama sanki inatla duymuyormuş gibi yaptı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok?" Sonunda cevap vermişti.

"Neden adını söylediğimde cevap vermedin?"

"O onun adı değil de o yüzden!" Kapıdan gelen sesle kafamı kapıya çevirdim. Aras? O zaman yanımdaki kimdi? Hadi, canım! Akın yanımda ne arıyordu? Hızla yataktan kalkıp, "Akın?" diye şaşkın bir ifadeyle Akın'a baktım.

"Efendim?" dedi çok normalmiş gibi.

"Efendim diyor bir de. Kardeşimsin lan, sen benim kardeşim! İKİZİMSİN SEN! Nasıl yaparsın bunu?"

"Ben bir şey yapmadım Aras. Alt tarafı sarıldım. Hayır, yani suç falan mı?" Akın'a aklım ermiyordu. Neden böylesine... piçlik yapmıştı ki?

"Çık yataktan Akın!" diye bağırdım.

"Aa, kard..." derken Aras sözünü tamamlamasına izin vermedi.

"ÇIK AKIN!" Aras'ın kükremesiyle yerimde zıpladım. Akın oflayarak yataktan kalkıp kapıya yöneldi. Çıkmadan Aras'ın kulağına bir şey fısıldadı, ama duymadım.

ARAS

Sabah kalktığımda Kumsal'la bizimkilere kahvaltı hazırlamak için aşağıya inmiştim. Her şeyi hallettiğimde odaya çıktım. Tam Kumsal'ı uyandırmak için içeri yönelecektim ki içeriden gelen konuşma seslerini duydum.

"Aras?" deyince Kumsal kafamı kapıdan yavaşça içeri uzattım. Kumsal! Yatakta! Akın'la! Kumsal, "Ne oldu?" diye sorunca, "Bir şey yok," demişti biricik ikizim.

"Neden adını söylediğimde cevap vermedin?" diye sorunca Kumsal daha fazla kendimi tutamayarak içeri daldım.

"O onun adı değil de o yüzden!" Kızgın olduğumu ele veren sesimi duyunca Kumsal kafasını bana çevirdi. Aras'ın ben olduğunu anladıktan sonra Akın'a dönüp, "Akın?" dedi şaşkınca.

"Efendim?" diye atıldı hemen.

"Efendim diyor bir de. Kardeşimsin lan, sen benim kardeşim! İKİZİMSİN SEN! Nasıl yaparsın bunu?" Çok sinirlenmiştim.

"Ben bir şey yapmadım Aras. Alt tarafı sarıldım. Hayır, yani suç falan mı?" dediğinde sinirden kuduruyordum artık.

"Çık yataktan Akın!"

"Aa kard.." kardeşim demesine izin vermeden kükredim.

"ÇIK AKIN!" diye daha da şiddetli bir şekilde bağırdım.

Oflayarak kalkıp yanıma geldi. Çıkmadan önce kulağıma, "Peki, kardeşim. Çıkıyorum. Ama unutma, sen de sonunda günahlarınla çıkacaksın," diyerek fısıldayınca sinirim tamamen geçip yerini çaresizliğe bıraktı.

Kendimi toplayıp Kumsal'ın yanına giderek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ö… özür dilerim. B… ben a… ayıramadım s… sizi," dedi kekeleyerek Kumsal. Lanet olsun! Onu da korkutmuştum. Yavaşça sarıldım.

"Özür dilemene gerek yok meleğim. Sen uyurken sana sarılmış, nereden bilebilirsin ki?" dedim sakince rahatlaması için. Rahatladığını anladığımda kollarımı ondan ayırdım.

"Hadi. Kahvaltı hazır," dediğimde kafasını salladı ve aşağı indik.

KUMSAL

Kahvaltıdan sonra eve dönmek istediğimi söylemiştim. Anlayışla karşılamışlardı. Aras'ın beni eve bırakmasının üzerinden neredeyse üç saat geçmişti. Ben de üç saattir pinekleyip dizi izliyordum. Dizilerden sıkılınca aklıma ders çalışmak geldi. Ama ders çalışmayı hiç sevmiyordum ki! Okul nasılsa dayımın diyerek filmlere geçtim. Ben izlediğim filme dalıp giderken kapım çalındı. Tüm dikkatimi filme verdiğimden kapı çalınca yerimde sıçradım. Kafamı bilgisayardan ayırıp kapıya baktım. Kaya kafasını uzatmış, muzip bir şekilde bana bakıyordu.

"Efendim yılışık şey?" dedim.

"Sus, sürtük. Yemek yiyeceğiz, gel hadi. Kaç saattir pinekliyorsun burada?" dediğinde başımı sallayıp bilgisayarı masama bıraktım. Beraber aşağı inip masaya oturduk. Da-

yımlar yemek boyunca işten konuştu. İlgimi çekmediği için dikkatimi vermemiştim. Yemeğimi bitirmiş, "Afiyet olsun," diyerek masadan kalkacakken dayım, Nursen Teyze'yi sordu. Ben de kısaca olanları anlattım.

Yengem de "Bir ara eve yemeğe çağıralım onları," deyip göz kırptı.

Ben de sevinçle, "Tamam," dedim.

Tam kalktığımda zil çaldı. Yavaş adımlarla kapıya gidip açtım. Karşımda MİREM ikilisini görmeyi beklemiyordum.

"Aaaa, bu saatte ne işiniz var burada?" dedim şaşkınca.

"Sana hayatının en güzel gecesini yaşatacağız bebeğim!" diye bağıran İrem'e baktım.

Bölüm 16

İrem ve Miray'ın beni zorlamasıyla önce dayımlardan izin aldıktan sonra hep birlikte odama çıktık. Üstüme kırmızı dekolteli bir elbise geçirdim. Altıma siyah topukluları da giydikten sonra da kendimi saç ustası BilmİREM'in ellerine bıraktım. Miray da o sırada makyajımı yapıyordu. Her şeyim tamamlandığında aynanın karşısına geçip kendimi süzdüm. Çok güzel olmuştum.

Ardından kızlar daha önce dikkat etmediğim yanlarında getirip bir köşeye attıkları poşetlerden kıyafetleriyle makyaj malzemelerini çıkardılar. Ve ben bir saattir bunu fark etmemiştim bile.

Hemen onlar da üstlerini giyinerek hazırlandılar. Miray sarı, dar bir elbise giymişti. İrem'se dizlerinde mavi bir elbise giyiyordu. Hepimiz tastamam hazır olunca evden çıktık. Neyse ki çıkmadan çağırdığımız taksi çoktan evin önüne gelmiş, bizi bekliyordu. Taksiye atlayıp geçen sefer gittiğimiz bara doğru yol aldık.

Bara geldiğimizde ücreti ödeyip içeri girdiğimizde barın sıcak havası yüzüme çarptı. Burası da içki kokuyordu, ama gittiğim diğer barlardaki gibi rahatsız edici değildi. Kızlarla masanın birine geçip dikilmeye başladık. Alkolsüz kokteyl istemiştim. İçkiyi sevmiyordum, ne yapabilirdim ki? Bunun iyi bir kız olmakla ilgisi yoktu. Tatları gerçekten iğrençti bence. Millet nasıl içiyordu ve ayrıca bundan nasıl bir zevk alıyordu, anlamıyordum. Ben öylece dikilirken arkamdan sarılan kollarla yerimde sıçradım. Arkama döndüğümde Aras vardı ve pişkin pişkin gülümsüyordu.

"Merhaba meleğim," dedi gülümsemeye devam ederek.

"Merhaba, öd koparan," deyince ben kendini tutamayıp güldü.

Şımarıkça, "Şapşik'i tercih ederim. Aslında bana süper kaslı yakışıklı karizma bombası desen de iyi olabilir," deyince yüzüne bön bön bakmaya başladım. Daha sonra yavaşça ondan ayrıldım.

"Yok sana öyle lakap," dediğimde gülerek bu sefer de önümden sarıldı. Ne mi yaptım? Ben de ona sarıldım. Deli miydim de sevgilime sarılmayacaktım?

"Öyle olsun. Ben de sana meleğim demem o zaman," diye karşı atağa geçti resmen.

"Ya ama" diyerek dudağımı büzdüm. Biraz şımarıklık yapmak istedim o an Aras'a.

"Ah! Tamam, tamam! Sen meleğimsin, bir tanemsin, hayatımsın, yaşama sebebimsin, her şeyimsin sen," dediğinde daha da sıkı sarıldım. Çok romantikti bu Şapşik!

"Gitmem gerekiyor. Çalmamız gereken bir şarkı var," diyerek alnımdan öpüp yanımızdan ayrıldı. Bizimkiler sahneye çıkana kadar üçüncü kokteylimi söylemiştim. Şarkıya başlamadan önce beni utandırmayı başarmışlardı.

"Bu şarkı senin için sevgilinden geliyor kuzen!" diye bağıran Kaya'ya bakarak güldüm. Salak!

"Seni seviyorum meleğim." İşte, buna da gülümsemiştim. Dudaklarımı oynatarak, "Seni seviyorum," dediğimde o da gülümsemişti. Şarkıya başladıklarında hayranlıkla onları dinliyordum. Tabii şarkının en sevdiğim şarkı olması da cabasıydı.

When the days are cold
And the cards all fold
And the saints we see
Are all made of gold

When your dreams all fail
And the ones we hail
Are the worst of all
And the blood's run stale

I wanna hide the truth
I wanna shelter you
But with the beast inside
There's nowhere we can hide

No matter what we breed
We still are made of greed
This is my kingdom come
This is my kingdom come

When you feel my heat
Look into my eyes
It's where my demons hide
It's where my demons hide
Don't get too close
It's dark inside
It's where my demons hide
It's where my demons hide

Şarkı bitene kadar gözlerim kapalı bir halde İrem'in omzuna koymuştum başımı. Bittiğinde gözlerimi açıp alkışladım. Çocuklar sahneden inip yanımıza geldi. Aras arkamdan sarılıp çenesini omzuma koydu. Hepimiz masanın başında dikilip sohbet ediyorduk. Ediz'le Miray'ın yakınlaşmasıysa gözümden kaçmamıştı. Şarkılar ve içecekler eşliğinde sohbet ederken zaman su gibi akıp geçmiş ve eve dönme vakti gelmişti. Aras ve ben hariç herkes dağılmaya başladı. Aras'sa beni kumsala götürmüştü.

Sahile vardığımızda kuma uzandım. Üzerimde elbise olması umurumda bile değildi. Kumsallara bayılıyordum. O kadar güzeldi ki burası da. Sessizdi. Sadece dalgaların sesi vardı. Fazlasıyla huzurluydu. Aras yanıma uzanıp ellerini başının altına koydu. "Âşık olmak tuhaf şey," deyince ona döndüm.

"Sanırım öyle," dedim. Aras'ı seviyordum. Hem de çok, ama ona âşık değildim.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Aras merakla.

"Tabii ki" diye cevap verdim, sanki onu sevmemek anormal bir şeymiş gibi.

"Peki… ben…" derken birden duraksadı.

"Sen ne?" dedim sabırsızlanarak.

"Boş ver," dedi söyleyeceğinden vazgeçerek.

ARAS

Kumsal'la olan huzurlu dakikalarımızdan sonra onu evine bıraktım. Bir tanecik babamla görüşmem gerekiyordu. Hızla arabayı babamın barına sürdüm. Şarkı söylediğimiz bar babamındı, fakat kimsenin bundan haberi yoktu. Korumalara başımla selam verip içeri girdim. Kimsenin bilmediği bodruma inip babamın odasına geçtim.

"Oo, oğlum, neye borçluyuz bu ziyaretini?" diye sordu her zamanki küstah tavrıyla.

"Bunu yapmak istemiyorum artık!" dedim.

"Seninle bir anlaşma yaptık. Eğer o adamların gözünü korkutmazsan anneni alırım," dedi tehdit ederek. Bunu söylerkenki sakinliği adeta kanımı dondurmuştu.

"Ondan bahsetmiyorum," diye tısladım.

"Neden bahsediyorsun o zaman?" diye sordu hafifçe öne eğilerek.

"Sevgilim var," dedim.

"Hah! Aras, lütfen. Senin daha önce çok sevgilin oldu. Hepsi geçti gitti," dedi umursamayarak.

"Lütfen. Senin oğlunun kaç kişiyle çıktığından haberin bile yok," dedim dalga geçercesine. "Şimdi, o işi yapmıyorum artık. Anlaştık mı?" dedim soğuk bir ifade takınarak.

"Anlaşmadık. Devam edeceksin. Ya da istersen Akın'ın görevini sen al, bu görevi ona vereyim," dediğinde anında kabul ettim. Onun işinden kolayı yoktu.

"Tamamdır. Çıkabilirsin," dedi sanki babam değilmiş de bir yabancıymış gibi.

"Peki, majesteleri!" diyerek gözlerimi devirdim. Bu hareketime gülmüştü. Her ne kadar aşağılık bir herif olduğunu düşünsem de iyi anlaştığımız zamanlar da oluyordu. Hele şükür ki kurtulmuştum. Her ne kadar artık bu işi bırakmış olsam da Kumsal'ın bunu öğrenmemesi gerekiyordu. Ben de böyle bir şeyi öğrensem yıkılırdım.

Arabama binip eve yönelecekken ani bir karar değişikliğiyle Kumsalların evine sürdüm arabayı. Salak meleğim, camını yine açık bırakmıştı. Tabii ki şikâyetim yoktu. Camına tırmanıp içeri girdim. Neyse ki bu sefer düşmemiştim. Yavaşça kapının oraya yönelip ışığı açtım. Yatak bozulmamıştı. Yavaşça ve kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak aşağı inip salona girdim. Televizyon açıktı ve benim meleğim karşısında uyuyordu. Bu haline gülerek televizyonu kapattıktan sonra onu kucağıma aldım. Yavaşça merdivenlere yönelip dikkatlice yukarı çıktım. Kumsal'ın odasına geçip usulca onu ya-

tağına bıraktım. Hemen kapıyı kilitledim. Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemiyordum, mesela Kılıç Amca gibi.

Yanına yatarak dirseğimi büküp kafamı elimin üstüne koydum ve Kumsal'ı izlemeye başladım. O kadar güzel görünüyordu ki! Gözkapaklarım inanın bana lanet okuyordu. En sonunda daha fazla dayanamayarak uykuya daldım. Sabah kalktığımda Kumsal daha uyanmamıştı. Burnuna, yanaklarına, alnına, kısacası tüm yüzüne öpücükler kondurmaya başladım. Gözlerini açtığında bana gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyordu.

"Kumsal?" dememe rağmen hiç sesini çıkarmadı.

"Kumsal ne oldu?" diye sordum bu sefer.

Sessizliğini koruyunca, "Meleğim ne oldu?" diye yineledim.

"Sakın bana meleğim deme! Sakın! Sen benimleyken bunu nasıl yapabildin?" diye bağırmaya başladı. Biliyordu. Her şeyi biliyordu işte.

"Me... meleğim... ne olursun dinle beni... Be... be... ben bıraktım o işleri. Sana yemin ederim bıraktım!" diye onu ikna etmeye çalıştım.

"Defol Aras! Siktir git! Bir daha ne seni görmek ne de sesini duymak istiyorum. Senin gibi bir piçi nasıl sevebildim lan ben?" derken adeta gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Kumsal! Yapma!" diye bağırdıktan sonra terler içinde uyandım. Lanet olsun! Rüya görmüştüm! Tabii gidip babamla o konuyu konuşunca aklımda yer etmişti düşünceler!

"Aras? İyi misin?" diye sordu Kumsal.

"Evet. Evet, iyiyim. Kötü bir rüyaydı sadece," diyerek ona döndüğümde kollarını iki yanına açtı. Ben de kıkırdayarak yanına, kollarının arasına uzandım. Kokusunu yavaşça içime çektim.

"Ne gördüğünü anlatmak ister misin?" diye sordu. Endişelendiği belliydi.

"Kısacası beni bırakıyordun," dediğimde saçıma bir öpücük kondurdu. Kendimi biraz kız gibi hissetmiyordum desem o an yalan olmazdı.

"Sadece bir kâbustu," dedikten sonra bir şeyler demesini beklemiştim. İşte, buna gücenmiştim. "Seni asla bırakmam," dememişti. Aslında düşünürsek benim bile onu bırakacağım zamanlar vardı. Herkes bir nedenden ötürü birini bırakırdı. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Yaklaşık on dakikadır böyle yatıyorduk ve ben çok rahattım.

"Kafan çok hafifmiş," deyince güldüm.

"Hayır, senin memelerin büyük," diye karşılık verdiğimde o da güldü. Kafama yavaşça şaplak attı.

"Bu yüzden sana Şapşik diyorum işte. Sapık derdim, ama gönlüm el vermiyor," dediğinde yine güldüm. İyice sırnaşıp daha rahat bir pozisyona geçtim. Hayır, şöyle bir gerçek vardı. Sevgilimin memelerinde yatıyordum. Şöyle bir açsa da baksaydım diyen iç sesime bir fille vurup susturdum.

"Aras?" dedi sakince.

"Hı?"

"Naber?" diyerek gülmeye başladı. Uykusuzluk başına vurmuştu galiba.

"Harika! Salak bir meleğim var," dediğimde yine kafama şaplak yedim. Bu seferki bayağı sertti.

"Sus sen. Uykusuzum, kafa yapıyor," diyerek gülmeye başladı.

"Sen hep uykusuzsun," dedim hafif de şikâyet ederek.

"Sussana sen. Ne yapalım?" diye sordu.

"Bilmem. Uyuyalım?" diye önerdim.

"Uyumak istemiyorum. Hadi, gel, dışarı çıkalım!"

"Hadi çıkalım bakalım," dedikten sonra göğsünden kalktım. Onu nereye götüreceğimi biliyordum. Ev halkını uyandırmamaya dikkat ederek evden çıktık. Hazırlandıktan sonra arabaya atlayıp sürmeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu etrafına bakarak arabanın camından.

"Sürpriz, melek, sürpriz," diyerek gülümsedim.

"Yani nereye gidiyoruz?" Tekrar sordu.

"Meleğim. Yat uyu. Allah aşkına uyu," derken kafamı ona çevirmiştim. Başını sallayarak gözlerini kapattı. Uykusu varken uyuşturucu almış gibi oluyordu mübarek. Gideceğimiz yere doğru sürerken arada ona bakıyordum. Çok güzeldin be meleğim. Bir süre daha gittikten sonra durup Kumsal'ı dürtmeye başladım.

"Aras. Dürtmeyi keser misin? Kolum çıkacak," deyip gözlerini açana kadar devam ettim. En sonunda gözlerini açtığında dürtmeyi bırakıp arabadan çıktım. Arabanın önünden dolaşarak gidip Kumsal'ın kapısını açtım. O da çıkınca kolumu omzuna atıp birlikte yürümeye başladık. Çok yürüme-

yecektik. İstediğim yere geldiğimizde kolumu omzundan çekerek yere oturdum.

"A... Aras. Oha! Burası çok güzel," dediğinde gülümseyerek elimle yere vurup yanıma oturmasını işaret ettim. Yanıma gelip oturduğunda hâlâ etrafı süzüyordu. Her yer yemyeşildi. Bir orman vardı ve o ormanı geçince bir kayalığa geliyordunuz. Hava aydınlanmaya başlamış, her yer çok güzel görünüyordu, sanki bir masalın içindeymişiz gibi.

Kumsal'la beraber oturmuş denizi, havayı, arkamızdaki ormanı, yerdeki çimleri, kısacası her yeri inceliyorduk. Buraya daha önce gelmiş olmama rağmen ezberimde olan bir yer değildi ve her baktığımda nutkum tutuluyordu. Bir saat kadar burada durduktan sonra geri döndük. Hâlâ erken bir saat olduğu için sesimizi çıkarmadan odaya geçip yattık.

"Seni seviyorum Aras," dedi.

"Seni seviyorum meleğim," dedikten sonra gözlerimi kapatıp güzel bir uykuya daldım.

KUMSAL

Sabah telefonumun çalmasıyla uyandım. Tekrar ediyordum, uyandım. Gözlerimi açmadım. Telefonu almaya çalışırken Aras'ı bir güzel elledim.

"Alo?" dedim uyku sersemi.

"Senin o sevgilin olacak hergeleyi öldüreceğim ben! Hep çalıyor seni bizden ya! Bıktım valla. Eğer bugün doğru düzgün bir pijama partisi yapmazsak konuşmam seninle, ona göre!" diyerek suratıma kapattı Miray. Hâlâ üstümden şaşkınlığı atmaya çalışıyordum. Az önce tehdit edilmiştim. Mafyalardan beter olan biri tarafından. Valla sıçtım. Ahan da sıçtım. Valla boku yedim. Telefonun kilidini açıp saate baktım. Bayağı geç olmuştu. Kimse beni uyandırmayı akıl edememiş miydi ya!

"Kumsal?" diye inledi Aras.

"Hı canım?" dedim bilinçsizce.

"Ne yapıyorsun canım?" Ben söyleyince kulağa bilinçsizce gelirken, o söyleyince taş gibi bir kelime oluyordu.

"Miray'la konuştum. Seni kıskanıyor. Bir de sanırım elinde olsa kafanı koparır."

"İyiymiş. Ee, bugün ne yapıyoruz?" dedi belime sarılarak.

"Ben Miray ve İrem'le pijama partisi yapıyorum," deyince dudaklarını büzüp kafasını salladı. Böyle çok şirin gözüktüğü için dudağına bir öpücük kondurdum. Tam çekilecektim ki izin vermeyerek ensemden tuttu. Ani bir hareketle beni altına alıp öpmeye devam etti. Bir süre sonra itmek zorunda kaldım, yoksa ölecektim.

"Ö... özür dilerim. İstemediğini söyleseydin yapmazdım," dedi mosmor olarak.

"Seni ittim, çünkü nefessiz kalıp ölecektim, istemediğimden değil."

"Ha, oh be, içim rahatladı," deyince güldüm.

"Gel, kahvaltı edelim," dedim, ama nasıl olacaktı? Kimse Aras'ın gece burada kaldığını bilmiyordu. Aras dedim telaşla, "Odamdan çıkamazsın, camdan aşağı in, kapıyı çal."

Aras önce şaşkınca bana baktı, sonra da oflaya puflaya aşağı indi. İki dakika sonra kapının sesini duymuştum, ama nasılsa Necla Sultan açardı.

Aşağı inince Aras'la yeni karşılaşıyormuş gibi birbirimize sarıldıktan sonra mutfağa geçip omlet hazırladık.

Kahvaltılıkları da koyduktan sonra iştahla yedik. Kah-

valtıyı güle oynaya ettiğimiz için resmen uzun sürdü. Saatin ilerlediğini gördüğümde Aras'ın kıçına vurarak, "Hadi, bakalım, Şapşik, gitme vakti," dedim.

Üzgünce, "Beni kovuyor musun?" dedi.

"Ben gittikten sonra burada kalmaya niyetin varsa kalabilirsin," dedim gülerek.

"Tamam, tamam," dedikten sonra kapıya yöneldi. Montuyla ayakkabılarını giyip yanağıma öpücük kondurarak çıktı. Ben de mutfağa geçip kahvaltı masasını topladım, ardından çıkıp Miraylara gittim. Miray beni güler yüzle karşıladı. İçeri girip odasına geçtikten sonra bana vurmaya başladı.

"Ne yapıyorsun salak arkadaşım?" diye bağırdım onu böyle görünce.

"Acısını çıkarıyorum," dedi suratını buruşturarak.

"Çıkar bakalım cadı," dedim ben de. Miray beni bir güzel dövdükten sonra yatağa geçip yattık.

"İrem nerede?" diye sordum merakla.

"Gelir birazdan," deyince kafamı salladım. Beş dakika sonra kapı çalınca Miray'la yarışarak kapıya koştuk. İlk ben varmıştım. Hızla kapıyı açtım ve "Yaaas bitch yaaas!" diye bağırdım. İrem'i de içeri aldıktan sonra odaya geçtik tekrar. Bir süre sonra konuşmaktan sıkılıp twister oynamaya karar verdik. On dakika sonra hepimiz kahkahalarla gülüyorduk. Ben resmen köprü yapmıştım. İrem'in bacağı altımdan geçiyordu. Miray'la zaten birazdan öpüşecektik. Mal gibi gülerken artık fazla güldüğümüzden yere düştük. Ben İrem'in ayağına, Miray da ka-

famın üstüne düşmüştü. Ve evet. Gülmeyi kesmedik. Hâlâ gülüyorduk. Bir tur daha attığımızda tam domalmıştım ki içeriye Kaya girdi. Oluyor muydu kuzen böyle?

"Bensiz twister ha?" dedi alaylı bir şekilde.

"Kızların pijama partisi bu Kaya! Hem sen niye Miraylardasın?" dedim sorgular gibi.

"Aras'tan öğrendim, ben de gelmek istedim. Bir erkeğin sana zararı mı var?"

"Domaldığımı düşünürsek var!" diye bağırdım.

"Senin götüne bakmıyorum kuzen, merak etme," dedi eğlendiğini gösteren bir ifadeyle.

"İyi, iyi, gel hadi," dediğimde resmen koşarak yanımıza geldi. Pozisyonumuzu bozup tekrar başladık. Oynarken Miray, Kaya'nın üstüne düştü. Tabii ben yarılmıştım, çünkü Miray düştüğü için kuzenimin çocuk yapamama riski vardı. O olaydan sonra twister'ı kapatıp monopoly'yi açtık. Bunda da Kaya yendikten sonra film açtık. *Lucy* filmini izlemeye karar verdik ve ben daha önce izlemiş olmama rağmen büyük bir merakla izledim. Film de bittikten sonra kafayı vurup yattık. Tabii film bitince Kaya da gitmişti.

Sabah kalktığımda odada yalnızdım. Aşağı indiğimde herkes oturmuş, kahvaltı yapıyordu. MİREM, Miray'ın babası ve annesi. Ben de masaya oturup herkese günaydın dedim. Kahvaltı çok eğlenceli geçmişti. Uyuşuk uyuşuk etmiştik kahvaltımızı.

Kahvaltı bittikten sonra eve geçtim. Salon ve mutfakta

biraz oyalanırken telefonuma baktığımda bugünün pazar olduğunu gördüm. Tüh, ödevler ne olacaktı? Resmen aklımdan çıkıp gitmişti. Yarın okul vardı! Tam odama geçiyordum ki kapı çaldı. Gidip kapıyı açtığımda yine bir şok yaşamıştım. Son zamanlarda beni bırakmıyordu zaten bu şoklar.

"Merhaba güzelim! Biz geldik!"

Bölüm 17

Kapıda dikilmekte olan Çakıl ve Ediz'e bakıyordum. "Ne işiniz var burada?" diye sordum meraklı gözlerle.

"Ben kuzenini görmeye geldim. Çakıl da seni görmeye geldi."

Hı? What dedin roseum? "İyi bakalım, geçin içeri!" dedikten sonra kapıyı iyice araladım. İçeri geçtiklerinde Ediz merdivenleri çıkarak Kaya'nın odasına geçti. Ben de Çakıl'ı odama attım. Ben yatağıma otururken o da sandalyemi çekerek karşıma oturdu.

"Bak Kumsal. Bu niyetimi yanlış anlamanı istemiyorum. Sadece en başta sana pek yanaşmıyordum, ama madem bizimkiler seni sevdi, ben de sana bir fırsat vereyim dedim bakalım kaynaşabilecek miyiz diye. Sana haksızlık yapmak istemedim," dedikten sonra şirince gülümsedi. Ben de diplomalı bir fesat olarak çok kötü düşünmüştüm.

"Hadi bakalım," dedim sevecen bir sesle.

"Yeniden tanışalım. Ben Çakıl," dedi ellerini uzatarak.

Uzattığı elini sıkarak karşılık verdim. "Ben de Kumsal," dedim gülerek.

"Söyle bakalım Kumsal, en sevdiğin şeyler neler?" diye sordu. Bir an kendimi bir yarışma programındaymış gibi hissetsem de "Film, dizi izlemek ki çoğunlukla yabancı, müzik dinlemek ki yabancı, bilgisayar oyunları oynamak, kitap okumak ve maç izlemek," dedim.

Gülerek bana baktı. "İçimde hem bir kız hem bir erkek yatıyor diyorsun yani?"

"Aynen, evet. Peki, ya sen?" diye sordum.

"Kızlar, futbol, kızlar, boks, kızlar, müzik ve kızlar!" dedi dalga geçercesine.

"Bir kızım. Endişelenmem gerekiyor mu?" diye sordum sesimi yükselterek.

"Merak etme," dedi gülerek.

"Hımm… peki... aaa... ne tür filmlerden hoşlanırsın?" diye sordum.

"Aksiyon, fantastik, bilimkurgu," deyiverdi bir çırpıda.

"Oo, iyiymiş. Ben de aynılarını seviyorum, ama bir de komedi var."

"Aa! Aynen komedi! Bak onu unutmuşum!"

"Ha ha ha ha hah!" diye aniden gülünce yerimde zıpladım.

"Çakıl, hayırdır? Niye böyle şizofren gibi birden gülmeye başladın?"

"Aklıma ilk gün geldiğinde Ediz ve Batı'nın verdiği tepki geldi!"

"Ne tepkisi verdiler ki?" dediğimde kafasını biraz bana eğip ağzını açabildiği kadar açtı ve "OHA! Karı kız yüzü gördük!" diye bağırdı. Yüzümü buruşturdum tepkilerine, ama bir saniyelik düşünmeden sonra ben de kahkahalarla gülmeye başladım.

Sonra yüzümü buruşturarak, "Abazalar," dedim.

"Aynen. Gel, hadi, film izleyelim," dediğinde kafamı salladım. Aşağı inip Cem Yılmaz'ın *Fundamentals*'ının CD'sini koyduk. Ben mutfağa mısır patlatmaya giderken Çakıl da Kaya ve Ediz'i çağırmaya gitti. On dakika sonra her şey hazırdı. Tek koltuğa Ediz, Kaya, ben ve Çakıl sırayla dizilmiştik. Üstümüze battaniye örterek mısırları elimize alıp izlemeye başladık. Gösteriye o kadar çok gülüyordum ki bir ara boğazıma mısır kaçtı. Böyle beyaz ışığı görüp geri gelmiştim resmen. Neyse ki krizden çıkmıştım ama nafileydi. Bizimkilerin de esprileriyle gösteri daha da komik oluyordu, neredeyse gülmekten karnıma ağrılar girecekti.

Film bitince hiçbirimizin yerimizden kalkası gelmedi. Ardından hiç pozisyonumuzu değiştirmeden başka bir film daha izlemeye karar verdik. Böyle geçen harika bir dört beş saatin sonunda hepimiz koltukta uyuyakalmıştık. Son hatırladığım Kaya'nın esprisine gülerken kafam omzuna düşmüştü. Sabah uyandığımda ilk iş etrafıma bakmak oldu. Çakıl uyanmış ve telefonuyla oynuyordu, diğerleriyse henüz uyanmamıştı.

"Günaydın cadı," dedi.

"Cadı?" dedim uykunun verdiği boğuk bir sesle.

"Cadısın. Yani tam olarak öyle değilsin, ama bu lakabı hak eden bir yönün de var," dedi.

"Vardır valla," dedim onu tasdik ederek.

"Eee, kahvaltıda ne yapacaksın bize?" diye sordu.

Şaşkınlıkla, "Ben mi hazırlayacağım?" dedim.

"Ben misafirim kızım," dedi durumunu kullanamaya çalışarak.

"Çakıl?" dedim sinirli bir şekilde.

"Hı?" dedi duymazdan gelerek.

"Kaldır kıçını!" diye bağırdım artık.

"Noldu lan?" diye bağırdı, sanırım cadı tarafımla karşılaşması çok zamanını almamıştı.

"Kahvaltı hazırlayacağız," diyerek Kaya'yı dürtmeye başladım.

"Hı?" dedi. Kıro, ne olacak?

"Kalk! Kahvaltı hazırlayacağız," diye uyandırmak için dürtmeye devam ettim.

"Hı hı," dedi başını sallayarak.

"Hiç hı hı'lama bana, o kıçını kaldırmazsan senin için özel planlarım var," diye tehdit ettim Kaya'yı kalkmayınca.

"Tamam be, tamam!" deyip kalkmaya yeltenince sonra Ediz'e yöneldim. Tabii, dürtünce onda ters tepki yaptı. Kolumdan tutup yanına çekti. Beni göğsüne yatırıp güzel uykusuna devam etti.

"Lan! Kurtarın beni buradan!" diye bağırınca Çakıl yanıma gelip kolumdan tutarak kaldırmaya çalıştı. Artık Ediz öküzü ne kadar sıkıyorsa başaramadı.

"Bu böyle olmayacak!" diyerek Ediz'in kafasına geçirdi bir tane.

"Depreeeem! Komşular yetişin, hırsız vaaaar! Tecavüz ediyorlaar!" diye bağıran Ediz'e baktım. İçine mahalle karısı kaçmıştı bir saniyeliğine sanki. Ben şok içinde orada dikilirken Çakıl gülmeye başladı.

"Bizim mahalledeki Necmiye Teyze mi kaçtı içine hı?" diyerek alay etti Çakıl.

"Sus lan pezevenk. Kafam hâlâ acıyor," deyince Çakıl omzunu silkmekle yetindi.

"Hop! Hadi, bakalım, kahvaltıya!"

"Ooo, hazır kahvaltı, ha!"

"Hayır, canım, beraber hazırlayacağız!" dedikten sonra mutfağa geçtim. Bizimkiler de geldikten sonra krep yapmaya karar verdik. Un paketini açıyordum ki unu yanlışlıkla Çakıl'ın üstüne döktüm.

"Oov!" diye sessizce fısıldadıktan sonra koşmaya başladım. Farkına varmadan bahçeye çıkmıştım bile. Çakıl da arkamdan elinde un torbasıyla geliyordu.

"Aman diyeyim Çakıl Abi! Yapma! Etme! Ben ettim, sen etme!" diye şakadan yalvarmaya başladım.

"Gel buraya, gel!" dedi Çakıl da gözlerini kısarak.

"Ya ama bilerek yapmadım ki!" dedim.

"Gel, zaten ben de yanlışlıkla yapacağım," dedikten sonra koşmaya başladı. Tam hareket edecektim ki Çakıl durdu. Neden durduğuna bakmak için kafamı biraz çevirdiğimde elinde un paketleri olan Ediz ve Kaya'yı gördüm. Sanırım onlar da bu eğlenceyi kaçırmak istememişti.

Üçü aralarında un savaşı başlattığında ben de koşup eve

girdim. Neyse ki kapıyı kapatmamıştık, yoksa bir daha giremezdik. Odama koşup dolabımın içine saklandım. Çünkü maldım. Bahçedeki bağrışmalar kesilince korkmaya başladım.

"Cadı! Neredesin?" diye bir şizofren gibi bağıran Çakıl'ın sesini duyunca ödüm koptu. Bir de böyle saklanınca daha çok korkuyordun. Dolabın kapaklarının açılmasıyla çığlığı bastım.

"Aaa! Saklanacak pek iyi bir yer değil, ha? Tamam, tamam, çık hadi, bir şey yapmayacağım," dediğinde hareket edemiyordum. Sadece ağlıyordum. Böyle oluyordu işte, biri beni korkutunca ağlamaya başlıyordum.

"Hey! Ne oldu? Özür dilerim cadı," dedi şefkatli bir ses tonuyla bana eğilerek. Hemen boynuna sarıldım.

"Lanet şey. Ödüm koptuğu zaman böyle ağlıyorum ben," dedim utanarak.

"Tamam, tamam, geçti mi?"

"Evet, evet, geçti," dedim sakinleşerek.

"Seni kokutmamayı öğrenmiş olduk böylece," dedi.

"Yapmazsanız iyi olur," dedim gülümseyerek. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. Nedenini anlayamasam da çok korkutmuştum.

Dolabın içinden çıkıp salona yöneldim. Kaya ve Ediz'i göremeyince başımı Çakıl'a çevirdim.

"Hamama gittiler," dedi sırıtarak. O unlu halleriyle alırlardı onları inşallah hamama. Ve o an aklıma dank etti. Çakıl'a sarılınca üstüm un olmuştu. Üstüme bakarak iç çektim. Çakıl, "İlk banyo hakkı benim!" diye bağırarak banyoya yöneldi. Amma çok bağırmıştık bugün be! İyi ki evde yalnızdık! Ben

de hazır o banyodayken kestireyim dedim. O kadar şeyle uğraşırken iki saat göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş ve ben yorulmuştum. Zaten dersleri de kaçırmıştık. Bu saatten sonra gitmemizin anlamı yoktu. Kendimi unlu unlu koltuğa bırakarak tatlı uykuma daldım.

Bölüm 18

Yüksek bir sesle muhteşem uykumdan uyandırılmıştım. Gözlerimi zorlukla açtığımda karşımda gülen bir Çakıl vardı. Elinde de kurutma makinesi. Evet, kurutma makinesi.

"Çakıl, bebeğim, ne yapıyorsun?" dedim hafifçe geri çekilerek.

"Her tarafın un. Temizliyorum işte cadı," dedi. Kollarımı yana açarak daha çok yayıldım. "İşine geldi tabii."

"E, yani..." Ben böyle pandalar gibi yatarken birden Ediz ve Kaya geldi.

"Oh, be, biz o kadar hamamlara gidelim, derimiz yüzülsün, sen burada yat, böyle Çakıl temizlesin seni." Kaya resmen hiç nefes almadan konuşmuştu.

"Kuzen. Nefes al. Hem size gidin derinizi yüzdürün diyen mi vardı? Kalsaydınız, belki sizi de temizlerdi?" dedim.

Çakıl atılıp, "Rüyanızda görürsünüz," dedi.

Çakıl'ın kurutma makinesiyle işi bittikten sonra fişten

çıkarıp banyoya yerine koydu. İyi ki evde yalnızdık, yoksa Necla Sultan bizi oklavayla kovalardı. Geri geldiğinde dört kişi öylece oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Ve sessizlik bir anda bozuldu! Ne mi bozdu? Guruldayan karnım.

"Biz kahvaltı yapamadık tabii. Kaldırın kıçları," dedim ve hep birlikte mutfağa geçip kaldığımız yerden devam ettik. On beş dakika sonra her şey hazırdı. E, tabii, dört kişi beraber çalışınca. Masayı da hazırladıktan sonra oturup yemeye başladık. Gözüm Çakıl'a kaydı. İlk başta çok yakışıklı, ama itici olduğunu düşünmüştüm. Şimdi çok yakışıklı ve şirin olduğunu düşünüyordum. Beni gerçekten tanımaya çalışıyordu, yoksa onu hep uzak görecektim. Kafama gelen darbeyle gözlerimi Çakıl'dan ayırdım. Kafama zeytin atmışlardı. Evet, orada bir "lar" eki vardı, çünkü önümde üç zeytin vardı. Sadece biri isabet ettirebilmişti. Kafamı kaldırdığımda Ediz'in yüzündeki gururu gördüm. Belli olmuştu kimin tutturduğu. Önümdeki zeytinleri alıp tek tek fırlattım. Hepsi kafadan yedi! Ben atıcı mı olmalıydım acaba?

Eğlenerek kahvaltıyı da bitirdikten sonra koşarak tuvalete kaçtım. Toplamak onlara kaldı. Birkaç dakika oyalanıp çıktım. Kapıyı açmamla beraber çığlık attım. Çakıl efendi resmen nöbet tutmuştu çıkayım diye. Aradan sıyrılıp yatağıma doğru gittim. Üstüme üstüme geliyordu.

"Çakıl Abiciğim! Ne oldu?"

"Gel sen, gel. Göstereceğim ne olduğunu." O tam bunu derken ve ben geri geri gidiyorken yatağa düştüm. Tabii ben o güzel hayal dünyasında değildim ki! Kafamı yatağın başlığına çarptım.

"Senin anana sokayım ben!" diye sesli bir şekilde küfrettim.

"Sakar şey!" diye hunharca gülen Çakıl'a yastık fırlattım.

"Sus sen kauçuk," dedim geldiğim ilk günü hatırlayarak.

"Kaya'nın laflarını mı çalıyorsun şimdi de?" dedi o da sırıtarak.

"He, aynen," diyerek geçiştirdim.

"Ha! Ben nerede kalmıştım?" diyerek yatağın üstüne oturdu. Dizlerinin üstünde doğrularak bacaklarını iki bacağımın yanına koyup hafifçe üstüme oturdu. Ellerini kütlettikten sonra beni gıdıklamaya başladı.

"Ya, ama... ha... ha... haksızlık, ah!" dedikten sonra boş anına getirip onu üstümden atarak yatağa düşürdüm. Üstüne çıkıp gıdıklamaya başladım.

"Hı, ha... ah... ca... cadı!"

"Ya, iyi oluyor muymuş?"

"Ta... tamam... ha... ha... yeter, bırak!"

"Tamam, tamam," dedikten sonra ondan uzaklaştım. Yataktan kalkıp Çakıl'ı odamda bırakarak salona geçtim. Kaya ve Ediz oturmuş, pes oynuyordu. Telefonumu alıp girebileceğim her yere girdikten sonra sıkılarak bıraktım. Kafamı kaldırdığımda Çakıl yanımda oturuyordu. Geldiğini fark etmemiştim bile. O değil de dayımlar neredeydi lan?

"Kaya?"

"Hı?" Cevaba bak. Damızlık.

"Dayım ve yengem nerede?"

"Onlar evde durmaz kuzen. Çok rastlamazsın." Göre-

meyeceği halde başımı sallayarak onayladım. Birkaç saniye sonra kapı çaldı. Gidip kapıyı açınca karşımda elinde bir demet gülle öylece durup sırıtan bir adet Aras duruyordu. Boynuna atlayıp, "Hoş geldin Şapşik," dedim. Gülerek, "Hoş bulduk meleğim," diye cevap verdi.

"Ee, kim var evde?" diye sordu sesleri duyunca.

"Kaya, Ediz ve Çakıl."

"Oo, maşallah, eve erkek atmışsın?"

"Sus be!" dedim koluna vurarak.

"Al bakalım, bunlar senin," diyerek elindeki gülleri bana uzattı. Gülleri alıp bir vazonun içine yerleştirdikten sonra ki vazoyu bir yarım saat kadar aradım, salondaki sehpanın üstüne koydum. Tam Aras'ın yanına, koltuğa oturacaktım ki zil çaldı. Söylene söylene gidip baktım. Batı ve Akın gelmişti.

"Oo, hoş geldiniz gençlik."

"Hoş bulduk gülüm." Batı'nın "gülüm" sözüne güldükten sonra kapıyı kapattım. Daha elimi kulptan çekemeden yeniden çaldı.

"Hay Allahım, ne istiyorsunuz benden?" diye mırıldanarak kapıyı açtım. Bu sefer de Miray ve İrem gelmişti.

"Parti var dediler, geldik!"

"Kim dedi be?"

"Aras dedi, belli ki bizimle arasını düzeltmeye çalışıyor," dedi Miray.

Kafamı sallayarak kapıyı tekrar kapattım. Salona geçince çok iyi hissetmiştim. Böyle bir topluluk insana gerçekten iyi hissettiriyordu.

"Ee, gençlik ne yapıyoruz?"

"Tabu oynayalım!"

"Hayır ya!"

"Twister?" Ben, Çakıl, Miray ve Ediz, İrem'in fikrine katılıp oynamaya başladık. Yaklaşık beş dakika sonra durumumuz hiç iç açıcı değildi. Kısacası Ediz dolaylı yoldan Miray'a dayıyordu şu an. Ben de buna bakıp bakıp gülüyordum, ama İrem de bana dayıyordu. Çakıl da yavrum, sap gibi kenarda duruyordu öyle. Ben aralıksız gülünce yeri boyladık. Çaprazlama düştüğüm için şu an Çakıl'ın altındaydım. Hiçbirimiz gülmekten kalkamıyorduk. En sonunda gülmeler kesildiğinde derin bir nefes alıp kalktık. Bir tur daha attığımızda ben çıktım ve yerime Kaya girdi. Yeniden bir beş dakika sonra ben gülmekten yarılıyordum. Bizim Ediz yanlışlıkla Miray'ın üstüne düşünce ilk öpücüğünü alma şerefine nail oldu. Şu an ikisinin dudakları birleşmiş, öylece duruyordu ve ben hunharca gülüyordum. Neden mi? Çünkü Miray, Ediz'i seviyordu! Evet, doğru duydunuz. Hiç sinyal falan bile görmediniz, değil mi? Ben de görmedim, ta ki bana anlatana kadar. Ediz'i aslında benimle tanışmadan önce de tanıyormuş, hatta grubun her bir üyesini. Bizimkiler sadece okulda değil, her yerde popülermiş. Aras'ın babasıyla ilgili bir şeyler zırvalamıştı, ama dinlememiştim. Bayağı endişeli görünüyordu, ama o an dinlemek istememiştim. Hem önemli bir şey olsa Aras bana derdi, değil mi?

Bir an düşüncelerimden uzaklaşınca gördüğüm manzara karşısında yerimde donup kaldım. Hayır, yani öyle böyle de-

ğildi. Apışıp kaldım böyle. Ediz gözlerini kapatmış, Miray'ı öpüyordu! Dudak dudağa, hareketsizce duruyorlardı ya! He, işte, şu an Ediz bayağı bir hareketliydi yani… Miray da yavrum öylece kalmıştı.

"Miray!" diye sessizce bağırdım. Neyse ki ondan başka kimse duymadı. Bana baktığında dudaklarımı oynattım.

"ÖP!" Sonunda geri zekâlım kendine geldiğinde yerde sevişiyorlardı resmen. Ben de kalkıp bahçeye çıktım. Ne yapacaktım ki? İzleyecek miydim? Çimlere yatıp gökyüzünü izlemeye başladım. Yanıma biri gelip yatmıştı. Sanırım Batı'ydı bu. Ediz? Kaya? Akın? Aras?

"Yeni bir çiftimiz oldu," deyince Çakıl olduğunu anladım sesinden. Bir o kalmıştı zaten, onu da tahmin edecektim şimdi.

"Aynen."

"Artık iki âşık çiftimiz var," dediğinde suratımı buruşturdum. Bir şey vardı Aras'a âşık olmamı engelleyen. Sanki bir yanım onu seviyor, ama bir yanım da bana uzak durmamı söylüyormuş gibiydi.

"Ne var? Neden suratını buruşturuyorsun?" diye sordu merakla.

"Aras'a âşık değilim," dedim dürüstçe.

Dirseğinin üstünde kalkıp bana bakmaya başladı. "Ne demek değilim?"

"Değilim işte, yani… sanki... ne bileyim… değilim işte."

"Neden?" dedi ısrarla.

"Sanırım ruh öküzüm o değil."

"Ruh öküzü?"

"Ruh ikizi gibi. Ama bu daha samimi." Kafasını sallayıp tekrar çime yattı. Kollarını iki yana açıp gözlerini kapattı. Tabii aramızda neredeyse hiç boşluk olmadığı için kolunun biri şu an kafamın üstündeydi.

"Çakıl! Çek şu kolunu!" diye uyardım.

"Sus cadı." Ben de madem çekmiyor dedim, kolunu başımın altına koyup üstüne yattım.

"Hah! Bak bana çemkireceğine çözüm üret."

"Hi! Bik bini çimkiriciğini çizim irit!" diyerek Çakıl'ı taklit ettim.

"Ah, cadı ah! Ne yapacağım ben seninle?"

"Ne yapmak istersin?" dedim. İşte, bunu gerçekten söylemiştim. Ne maldım ben ya!

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu o da bana. Bunu o kadar ciddi söylemişti ki bir an korktum.

"Eh, gel becer Çakıl!" dedim dalga geçerek.

"Tamam," diyerek üstüme çıktı. Ben mal mal tırsmış bir şekilde bakarken gülmeye başladı.

"Gerçekten yapacağımı mı sandın? Allah senin cezanı!" Mal, ne olacak? Öküz. Hayvan. Manda. Damızlık manda.

"Geri zekâlı," diyerek kafasına geçirdim bir tane. Duyduğum öksürükle kafamı sesin geldiği yere çevirdim. Aras. Hassiktir. Gel de açıkla şimdi!

"Çakıl. İn. Sevgilimin. Üstünden," diye tıslayan Aras'a baktım. Her bir sözcüğü vurgularcasına tek tek söylemişti. Aha, sıçmıştık!

Bölüm 19

Çakıl, Aras'ın tıslamasıyla hemen üstümden kalktı.

"Pa... pardon kardeşim... yani niyetim öyle değildi."

Aras derin bir nefes aldı. "Geç kardeşim içeri!" diye bağırdı.

Çakıl içeri geçtikten sonra yanıma gelip, "Ne işin var senin onunla öyle? Orospu mu olacaksın bir de başıma?" dediğinde ona öyle bir bakış attım ki yerin dibine geçmiş olmayı dilemişti kesin.

"Orospu, öyle mi? Sen git kendine bak şerefsiz! Karşıma geçip bana orospu diyorsun! Ne oldu, birden bana olan aşkın nefrete mi dönüştü? Bu muydun lan sen pezevenk!" dedikten sonra hızlı adımlarla eve girdim. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Tam bir şey diyecektim ki... Bizimkilere çaktırmadan odama çıkıp aşağıya baktım. Aras gitmişti. Arabası kapıda yoktu. Mal! Sevdiğim çocuk gözümden iki saniyede nasıl düşebiliyordu böyle? Kapımın tıklatılmasıyla yavaşça, "Gel!" diye bağırdım.

"Cadım?" dedi Çakıl biraz çekinerek.

"Efendim Çakıl?"

"Ben… ben çok özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle.

"Hayır, hayır, sakın dileme. Sonuçta bana orospu diyen sen değilsin," deyince Çakıl'a aşağıda olanları anlatmış oldum.

"Sana orospu mu dedi?" dedi şaşırarak.

Evet anlamında kafamı salladım.

Derince iç çekti. "Bak cadı. Biliyorum, ona fazlasıyla kızgınsın, ama ne olur ondan ayrılma," deyip ellerimi tutarak devam etti. "Onu yalnız bırakma cadım."

"Denerim," dediğimde alnımdan öpüp odamdan çıktı. Bana orospu demişti. Fazla ağırdı. Yani neden ama? Biz sadece Çakıl ile şakalaşıyorduk. Açıklamaya çalışmıştım. Dinledi mi beni? Hayır.

ARAS

Kumsal bana bağırdıktan sonra evden ayrıldım. Hâlâ fazlasıyla sinirliydim ve öç almak istiyordum. Çakıl bizim gruptandı, nasıl Kumsal'a sulanırdı? Kumsal'sa onu gözümden sakındığımı biliyordu. Bu yaptıkları neydi? Kendisi değil miydi televizyondaki hatunlardan bile kıskanan? Peki, o zaman o nasıl böyle bir şey yapıyordu?

Gözüm dönmüştü onları öyle görünce. Daha sonra yaşayacağım pişmanlığı bilmeden ne yapmıştım ben! Son gaz bir bara yöneldim. İçeri girip taburelerden birine oturduktan sonra en ağırından içki istedim. İçkiyi içtikçe kafam yerine geliyordu. Sarhoşluk yüzünden doğru düzgün düşünemesem de şu an yaşadığım pişmanlık bambaşkaydı. Ona orospu dememeliydim. O bana attığı bakış… ve söylediği sözler… Ben de mal gibi çıkıp gittim. Neden? Maldım o yüzden. Ay-

rılmış mıydık biz şimdi? Benimle barışır mıydı acaba? Yalpalayarak ayağa kalktığımda kolumun altına girmiş olan Kumsal'ı gördüm. Gözlerimi kırpıştırdım, Kumsal değildi, ama gerçekten de ona çok benziyordu, belki saçları biraz daha uzundu yalnızca.

"Merhaba yakışıklı," dedi.

"Ah, çok özür dilerim!" diyerek dudaklarına yapıştım. Beni istiyordu. Hissedebiliyordum. Hâlâ öpüşürken beni barın tuvaletine yönlendirdi. Güzel bir gece beni bekliyordu ha? Kumsalım'la bir gece…

KUMSAL

Çakıl gittikten sonra düşünmeye başladım. Sanırım onu affedebilirdim ha? Yatağımda sağıma dönüp güzel anılarımızı düşünerek uykuya daldım. Sabah kalktığımda yanımda bir not vardı.

Sen odana geçtikten sonra herkesi yollayıp ben de çıktım cadı. Günaydın :)

Maldı bu çocuk. Çok seviyordum bu Çakıl'ı be. Resmen kanım kaynamıştı iki günde. Aşağı indiğimde herkes evdeydi.

"Ooo, dayı, yenge? Siz evde durur muydunuz ya?" diyerek tribimi de attım.

"Öyle deme ama," dedi dayım.

"Sen sus dayı. Neyse. Biricik kuzenim sizin yerinizi dol-

duruyor," diyerek Kaya'yı yanağından öptüm. Karşılık olarak gülümsedi.

"Beni unuttun mu yeğenim?" deyince yengeme dil çıkardım. O da bana yeğenim diyordu anlayacağınız.

Yerime oturduktan sonra ağzıma bir iki zeytinle bir parça peyniri zorla tıktım. Kaya da kahvaltısını bitirdikten sonra çıkıp yürümeye başladık. Okula vardığımızda bizim tayfanın yanında Aras da vardı ve bayağı endişeli görünüyordu. Gözleri bana kayınca gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Affetmeyeceğimi mi sanıyordu acaba?

ARAS

Sabah gözümü açtığımda evdeydim. Nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Yanımda bir hareketlenme olunca gülümseyerek kafamı çevirdim. Ve çevirmemle yüzümdeki gülümseme kayboldu ve yüzümü bir dehşet ifadesi kapladı. Yanımda, hatta üstümde yatan kız Kumsal'a çok benziyordu, ama o değildi. Ve tamamen çıplaktı. Ben de öyle. Kıza dehşetle bakıp anında yataktan çıktım.

"Aa! Nereye aşkım?" diye sordu rahat bir tavırla.

"Siktir git!" dediğimde avucunu açıp bana uzattı. Orospu. Eline bir miktar para bırakıp evimden çıktığından emin olduktan sonra okulun yolunu tuttum. Eğer bu yaptığımı öğrenirse işte o zaman beni affetmeyecekti. O affetse ne yazardı? Ben edebilecek miydim?

KUMSAL

Yavaşça yanlarına gittiğimizde Kaya, Ediz'in yanına oturdu, ben de Aras'a arkadan sarıldım.

"Günaydın Şapşik," dediğimde ayağa kalkıp hemen sarıldı.

"Günaydın. Günaydın, günaydın. Günaydın. Çok özür dilerim. Sen orospu değilsin. KESİNLİKLE DEĞİLSİN. Affet beni hayatım. Meleğim. Ne olur affet," diye nefes almadan konuşmaya başladı.

"Seni çoktan affettim ben Şapşik," dediğimde daha da sıkı sarıldı.

"Hadi gel," diyerek elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarımdan geçirirken içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Neden kalp atışlarım hızlanmıyordu? Sınıfa geçip sıramıza oturduğumuzda elini çekmemişti. Arada dudaklarına götürüp küçük

küçük buseler bırakıyordu. Ders başlamıştı. Fizikçimiz içeri girince bir küfür savurdum. Allah ne cezanız varsa versin! Siz nasıl hoca oldunuz ya? Kazasız belasız bir fizik dersi geçirdikten sonra biyoloji dersine girdik. Bu hocaya da bayılıyordum. Melek gibi kadındı. Güzel bir gün geçirdikten sonra bitiş zilinin çalmasıyla Aras'la beraber dışarı fırladık.

Sınıftakilerle çok takılmıyorduk, ama hepsi çok iyiydi esasında. Çıkış kapısında diğerleriyle buluşup evlere dağıldık. Ben her zamanki gibi Kaya'yla gidiyordum. Koluna girip kafamı omzuna yasladım. Eve vardığımızda yengemin yanağını öpüp odama geçtim. Direkt kendimi yatağa atıp uykuya daldım. Gecenin bir saati yatınca böyle oluyordu.

Kapının çalmasıyla uyandım. Ne gerek vardı şimdi, gecenin bir saatinde kim gelmişti? Kapıyı açmamla şok oldum. Pardon, iptal oldum. Ben wefad.

"Merhaba biricik!"

Bölüm 20

Hassiktir!

"Merhaba biricik!"

"Ne? What?"

"Ayaz?"

"Benim biricik!"

"Biricik mi?" Bana biricik diyen o muydu? Sapığımsı şeyim Ayaz mıydı?

"Evet, evet, sapığın benim, bla bla bla!" Beni yavaşça iterek içeri girdi.

"Hop, herkes uyuyor. Geri zekâlı, saat dört!"

Kaşlarını çattı. "Geri zekâlı? Fark etmemişim." Bir de geri zekâlı deyince kızıyor. O salona geçerken ben de kapıyı kapattım. Çok sakin davranıyordum, ama ödüm kopuyordu. Ya tecavüz ederse?

"Sana bir şey yapmayacağım, korkma. Sanırım o kadar şaşırmadın sapığının ben olmama?"

"Şaşırdım. Ne istiyorsun?"

"Seni. Aslında seni istemiyorum. Yani... sen takıntısın benim için. Zaten bayağıdır aramadığımı veya herhangi bir şey yapmadığımı fark etmişsindir. Seni sevmediğimi, sadece takıntı olduğunu anladıktan sonra bıraktım. Ama senden bir isteğim var. Tamamen vazgeçmek için."

"Neymiş bu isteğin?" dedim cüreti ve açık sözlülüğü karşısında şaşırarak.

"Öp beni."

"Hı?"

"Öp beni Kumsal. Lütfen," dedi, ama göğüslerime bakıyordu o sırada.

Ona yaklaşıp, "Gel, kapıda vereceğim öpücüğünü," dedim gülümseyerek.

Gülümsemeyle karşılık vererek ayağa kalktı. Kapıya gittiğimizde kapıyı yavaşça açıp onu hafifçe dışarı çıkardım. Dudaklarına uzanırken bir tokat atıp kapıyı suratına kapattım.

Mallık işte. Salak şey! Ben de öpecektim onu, yok ya? O kadar da geri zekâlı değildim yani. Ben de diyordum tam bitti olay, hiç atmıyor mesaj, bir şey yapmıyor diye, ama o geldi, öp beni dedi. Siktir lan oradan. Neyse. En azından bu olay böylelikle çözülmüş oldu.

İki Ay Sonra

Sabah kalktığımda Çakıl yerde yatıyordu. Mal ya! Dün ateşim çıktığı için benimle ilgilenmek için gelmişti. Koltukta uyudu. Mal yere düşmüş. Şimdi siz diyorsunuzdur, "Çakıl mı? Siz ne ara bu kadar yakın oldunuz? Aras nerede?" diye. Aras'la aramız günden güne bozulmaya devam ediyordu. Bana orospu dedikten sonra her ne kadar affettim desem de bir türlü affedemiyordum. Orospu demişti lan, az laf mıydı? Hatta neredeyse bir haftadır hiç görmemiştim bile.

Bu iki ay içindeyse Çakıl'la neredeyse her gün konuşup kaynaştık. Şu an içtiğimiz su ayrı gitmiyor desem yeridir.

Bayılıyordum bu çocuğa. Tabii grubun diğer üyeleriyle de kaynaştım. Bayağı hem de. Sanki Aras gitmiş, ben gelmiştim. Tamam, affedemiyordum, ama Aras'ın da bunun için çabaladığını düşünmüyordum. Haftalardır suratıma bakmayan oydu. Zaten hep bir şeylerin eksik olduğunu içten içe hissediyor, o muhteşem anların son bulacağını biliyordum sanki bir şekilde. Bu yüzden bu durumu kabullenmem çok da zor olmuyordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp tekrar Çakıl'a baktım. İşte, bu sefer gülmemi durduramamıştım. Ben hayvan gibi gülerken çocuğu uyandırdım.

"Ne? Ha? Kumsal? Kumsal! İyi misin?"

"Yok, ölüyorum!" dedim kendimi yatağa bırakarak.

"Şebek. Kalkma yatağından, kahvaltı getiriyorum."

"Çakıl saçmalama!" deyince koltuktaki yastıklardan birini alıp kafama fırlattı. "Sus Pakize cadısı!" diye bağırmayı da ihmal etmedi tabii. Pakize cadısı nedir ya? Yaklaşık on dakika sonra kapı zorlandı. Kulp bir yukarı bir aşağı gidip duruyordu, ama kapı açılmıyordu.

"Senin ebeni ben!"

Kahkaha atarak gidip kapıyı açtım. "Bir de bana şebek dersin."

"Sus Pakize cadısı," derken ağzıma yeşil zeytin attı.

"Oha artık ama!"

"Sus Pakize cadısı!"

"Papağan mısın sen?"

"Sus lan. Yengenin emri bu. Tabii o söylemese ben zaten yedireceğim, ama sen ona susarsın," dediği gibi susup yedirmesini bekledim. Valla çocuk kendini riske atıyordu, fakat haberi yoktu. Alışırsam hep isterdim valla.

"Çok sessizsin, ne oldu? Bir de sana şebek diyorum harbiden."

Yemek yerken konuşmam değil, konuşurdum. Ama karşınızda ağzınızdakini yuttuğunuz saniyede yeni bir şey tıkan bir adet Çakıl varsa, çok da kolay olmuyordu konuşmak.

Kahvaltım bitince getirdiği tepsiyi gerisin geri mutfağa götürdü. Ben de o sırada yataktan çıkıp tuvalete gittim. Benim de bir idrar kesem vardı. Yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya geçtim. Çakıl yatağıma oturmuştu.

"Neden kalktın?"

"E, ebenin ama."

"Tamam, tamam, şakaydı."

Yanına oturup kafamı omzuna koydum.

"Aras mesaj atmış."

Bana atmasın zaten o bilmem kimin…

"Ne demiş?"

"Gidiyorum demiş."

"Siktirsin gitsin."

"Kumsal. Abartmıyor musun? Hani seviyordun?"

"Bak Çakıl. Bu bende hep olur. Âşık oldum sanarım, seviyorum sanarım, ama hep hoşlanmadır. Ve her zaman geçer. Bir süre sonra geçiyor ki Aras'ın bana orospu dediğini göz önünde bulundurursak o sözcük her şeyi daha da hızlandırdı. Hiçbir zaman tam emin olamamıştım kendimden. Biliyorum, yine de çok hızlı oldu diyeceksin. Orospu demeden önce canım cicimdiniz, ne oldu diyeceksin. Ondan öncesinde hep bir şüphe, tedirginlik vardı içimde, sanki eksik kalan, eksik olan bir şeyler. Bak, ben onu sizin düşündüğünüz kadar çok sevmiyordum. Hoşlandığım bir gerçek. Ama nasıl desem... sevmiyordum işte." Ne güzel anlatmıştım!

"Peki. Anladım. Anlatamadın, ama ben anladım," dedi sırıtarak.

Düşüncelerimden sıyrılıp tekrar Çakıl'a baktım. İşte, bu sefer gülmemi durduramamıştım. Ben hayvan gibi gülerken çocuğu uyandırdım.

"Ne? Ha? Kumsal? Kumsal! İyi misin?"

"Yok, ölüyorum!" dedim kendimi yatağa bırakarak.

"Şebek. Kalkma yatağından, kahvaltı getiriyorum."

"Çakıl saçmalama!" deyince koltuktaki yastıklardan birini alıp kafama fırlattı. "Sus Pakize cadısı!" diye bağırmayı da ihmal etmedi tabii. Pakize cadısı nedir ya? Yaklaşık on dakika sonra kapı zorlandı. Kulp bir yukarı bir aşağı gidip duruyordu, ama kapı açılmıyordu.

"Senin ebeni ben!"

Kahkaha atarak gidip kapıyı açtım. "Bir de bana şebek dersin."

"Sus Pakize cadısı," derken ağzıma yeşil zeytin attı.

"Oha artık ama!"

"Sus Pakize cadısı!"

"Papağan mısın sen?"

"Sus lan. Yengenin emri bu. Tabii o söylemese ben zaten yedireceğim, ama sen ona susarsın," dediği gibi susup yedirmesini bekledim. Valla çocuk kendini riske atıyordu, fakat haberi yoktu. Alışırsam hep isterdim valla.

"Çok sessizsin, ne oldu? Bir de sana şebek diyorum harbiden."

Yemek yerken konuşmam değil, konuşurdum. Ama karşınızda ağzınızdakini yuttuğunuz saniyede yeni bir şey tıkan bir adet Çakıl varsa, çok da kolay olmuyordu konuşmak.

Kahvaltım bitince getirdiği tepsiyi gerisin geri mutfağa götürdü. Ben de o sırada yataktan çıkıp tuvalete gittim. Benim de bir idrar kesem vardı. Yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya geçtim. Çakıl yatağıma oturmuştu.

"Neden kalktın?"

"E, ebenin ama."

"Tamam, tamam, şakaydı."

Yanına oturup kafamı omzuna koydum.

"Aras mesaj atmış."

Bana atmasın zaten o bilmem kimin…

"Ne demiş?"

"Gidiyorum demiş."

"Siktirsin gitsin."

"Kumsal. Abartmıyor musun? Hani seviyordun?"

"Bak Çakıl. Bu bende hep olur. Âşık oldum sanarım, seviyorum sanarım, ama hep hoşlanmadır. Ve her zaman geçer. Bir süre sonra geçiyor ki Aras'ın bana orospu dediğini göz önünde bulundurursak o sözcük her şeyi daha da hızlandırdı. Hiçbir zaman tam emin olamamıştım kendimden. Biliyorum, yine de çok hızlı oldu diyeceksin. Orospu demeden önce canım cicimdiniz, ne oldu diyeceksin. Ondan öncesinde hep bir şüphe, tedirginlik vardı içimde, sanki eksik kalan, eksik olan bir şeyler. Bak, ben onu sizin düşündüğünüz kadar çok sevmiyordum. Hoşlandığım bir gerçek. Ama nasıl desem... sevmiyordum işte." Ne güzel anlatmıştım!

"Peki. Anladım. Anlatamadın, ama ben anladım," dedi sırıtarak.

"Ezmeyeydin iyiydi," dediğimde kafamı omzundan itip bana sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"Bak cadı. Seçimin her ne olursa olsun, senin yanındayım."

"Teşekkür ederim." Telefonumun sesiyle Çakıl'dan ayrıldım.

"Efendim Ediz? Yok değil. Yengem, Kaya, Çakıl ve ben. Gelin hadi. Tamam. Geber."

"Geber?"

"Hapşırdı. Ediz aradı. Geliyorlar."

"Evet, anladım orasını." Sevimsizce gülümsedim.

"Hadi, cadı, kalk aşağı inelim."

Kafamı salladım. Kucağına almaya yelteniyordu ki durdurdum. "Çükünü koparırım Çakıl." Söylediğim söz ve attığım bakış karşısında geri çekildi. Ulan, gören de vücudumdaki bütün kemikler kırık sanırdı. Aşağı indiğimde tam salona yönelecektim ki kapı çaldı. Büyük bir heyecanla gidip kapıyı açtım. Kapının önünde kim varsa sarıldım. Ne çabuk geldiler. Daha yeni telefonu kapamıştık. Demek ki aradığında zaten buradaydılar!

"Ooo, şeytanın çırağı, özledin galiba beni?" Allah cezanı versin Batı. Şeytanın çırağı nedir ya? Zil sesini Hayko Cepkin yaptım diye diyor kesin. Sarılmayı bırakıp kapının önünden çekildim. İçeri bizimkilerle beraber Kaya da girdi.

"Oha! Lan sen evde değil miydin?"

"Odandan çıkmıyorsun ki nereden bileceksin gittiğimi, değil mi?" diyerek yanağımdan makas aldı. Herkes geçtikten

sonra kapıyı kapattım. Hepimiz salona geçip koltuklara kurulduk. İki koltuk vardı. Ben, Çakıl, Kaya bir koltukta, Ediz, Batı ve Akın da bir koltuktaydı. Başta Aras'tan sebep biraz uzak dursa da normale dönmüştü aramız şimdi.

Televizyondaki programı görünce hepimizin başına bir saksı düşmüş gibi oldu. Kafamı kaldırmamla televizyondakini görüp yüzümü buruşturdum. *Bu Tarz Benim.* Kadınlar aralarında mal mal kavga ediyordu. Yaklaşık yarım saat sonra kendimi kızlarla çevrilmiş erkek gibi hissettim. Hepsi dedikodu yapıyordu. Elbiseler hakkında, tabii kadınlar da dahildi. Asın beni! Çakıl hariç! O badboy ya! Ama arada bir iki yorum yapması da gözümden kaçmamıştı.

Program bittiğinde söylene söylene televizyona gidip *Escape Plan* filmini açtım. Filmi durdurup mutfağa yöneldim. Mısır patlatıp geri döndüm. Kimseden ses çıkmıyordu, çünkü bu rutin haline gelmişti artık. Film bittikten sonra hepsi kalkıp evine gitti. Böyle sadece film izlemeye geliyorlardı.

Kaya yanımda kafasını arkaya atmış bir şekilde uyuyordu. Ben de kafamı bacaklarına koyup üstüme battaniyeyi örttüm. Uyku beni çağırıyordu. Ben de gittim, ne yapacaktım yani? Sabah kalktığımda yatağımdaydım. Biri aşağıda uyuduğumu fark etmiş, beni yerime yatırmıştı herhalde.

Tabii yanımdaki Çakıl'ı fark etmem biraz zaman aldı. O her gün buradaydı. Valla gittiği başka yer yoktu. Kollarını başının altında birleştirmiş, öylece yatıyordu.

"Kalkmazsan okula geç kalacağız cadı!" Saate baktığımda derse yarım saat vardı. Kalkıp hazırlandım. Tamamen

hazır olduğumuzda üçümüz beraber çıktık. Okula yaklaşık on dakikada vardık. Bizim kalan üçlü kapıda bizi bekliyordu. Hepsine teker teker sarıldıktan sonra içeri geçtik. Ders fizikti. Hassikome. Ders neyse sorunsuz geçti. Kimse kalkmadı. Çünkü hoca ders anlattı. Bir şey anlamadım, ama önemli olan tahtaya çıkmamış olduğum gerçeğiydi. Size herkesin bizim sınıfa geldiğini söylemiş miydim? Evet. Geçen hafta hepsi dayımla konuşup bizim sınıfa aldırdılar kendilerini. Valla bak, gören göbekbağımız beraber kesildi sanırdı. Aras'sa artık yoktu, ayrılmıştı.

Öğle arasında kantine gidip dürüm ayran aldım. Sınıfa geri çıkıp oturup yedim. Bizimkiler ortada yoktu. Batı ve Ediz basket oynuyor, Akın voleybol, Kaya ve Çakıl da futbol oynuyordu. Derslerin tümü bittiğinde okuldan hep beraber çıkıp daha sonra ayrıldık. Kaya'yla yürürken yine koluna girip başımı omzuna koydum. Eve vardığımızda yengemi ve dayımı öpüp odama geçtim. Kendimi direkt yatağa atıp uykuya daldım. Fizik yoruyordu abi ya.

Bölüm 21

ARAS

İki ay. Koskoca iki ay geçmişti. İki aydır meleğimi görmüyordum. Daha doğrusu yüzüne bakmıyordum desek daha doğru olurdu. İki ay önce Kumsal bana beni affettiğini söylediği gece babam tarafından çağırıldım. Yanına gittiğimde sakindi. Korkmuştum. Sanki içimde bir yerlerde biliyordum ne diyeceğini.

"Aras. Biliyorsun. Sen iznim olmadan bir şey yapmazsın, asla bana karşı çıkamazsın." Haklıydı. Eğer işin içinde annem olmasaydı şu an öldürmüştüm bile onu, ama annem vardı işte. Babam ve yaptıklarından dolayı onu affetmese de hala âşıktı babama. Annem istemediği için dokunmuyorduk ona.

"Biliyorum baba," deyip kafamı salladım.

"Gidiyorsun," dedi sakin bir sesle.

hazır olduğumuzda üçümüz beraber çıktık. Okula yaklaşık on dakikada vardık. Bizim kalan üçlü kapıda bizi bekliyordu. Hepsine teker teker sarıldıktan sonra içeri geçtik. Ders fizikti. Hassikome. Ders neyse sorunsuz geçti. Kimse kalkmadı. Çünkü hoca ders anlattı. Bir şey anlamadım, ama önemli olan tahtaya çıkmamış olduğum gerçeğiydi. Size herkesin bizim sınıfa geldiğini söylemiş miydim? Evet. Geçen hafta hepsi dayımla konuşup bizim sınıfa aldırdılar kendilerini. Valla bak, gören göbekbağımız beraber kesildi sanırdı. Aras'sa artık yoktu, ayrılmıştı.

Öğle arasında kantine gidip dürüm ayran aldım. Sınıfa geri çıkıp oturup yedim. Bizimkiler ortada yoktu. Batı ve Ediz basket oynuyor, Akın voleybol, Kaya ve Çakıl da futbol oynuyordu. Derslerin tümü bittiğinde okuldan hep beraber çıkıp daha sonra ayrıldık. Kaya'yla yürürken yine koluna girip başımı omzuna koydum. Eve vardığımızda yengemi ve dayımı öpüp odama geçtim. Kendimi direkt yatağa atıp uykuya daldım. Fizik yoruyordu abi ya.

Bölüm 21

ARAS

İki ay. Koskoca iki ay geçmişti. İki aydır meleğimi görmüyordum. Daha doğrusu yüzüne bakmıyordum desek daha doğru olurdu. İki ay önce Kumsal bana beni affettiğini söylediği gece babam tarafından çağırıldım. Yanına gittiğimde sakindi. Korkmuştum. Sanki içimde bir yerlerde biliyordum ne diyeceğini.

"Aras. Biliyorsun. Sen iznim olmadan bir şey yapmazsın, asla bana karşı çıkamazsın." Haklıydı. Eğer işin içinde annem olmasaydı şu an öldürmüştüm bile onu, ama annem vardı işte. Babam ve yaptıklarından dolayı onu affetmese de hala âşıktı babama. Annem istemediği için dokunmuyorduk ona.

"Biliyorum baba," deyip kafamı salladım.

"Gidiyorsun," dedi sakin bir sesle.

"Gidiyorsun derken?" dedim babamın söylediğini tekrar ederek.

"Kanada'ya." Ne? Kumsal'ı da alıp kaçardım.

"Ee?" dedim.

"Evleneceksin," dedi.

"NE?" diye kükredim.

"Evleneceksin Aras ve bu senin küçük orospunla olmayacak."

"O orospu değil!"

"Beni dinle Aras. Kanada'ya uçuyor ve evleniyorsun. Uçağın bir saat sonra kalkıyor." Bu konuşmadan sonra oradan hızla çıkıp eve yöneldim.

Bavulumu toplayıp arabama binerek havalanına gittim. Kiminle evleneceğimi biliyordum. Babamın ortaklarının birinin kızı vardı ve beni beğeniyordu. Bir gece ailecek beraber yemeğe çıkmıştık ve kız bildiğiniz bana koşmuştu yani...

Kanada'ya vardığımda adımın yazılı olduğu kâğıda baktım. Kafam sorularla doluydu. Bildiğim tek şey Kanada'daydım ve kızın biriyle evlenecektim. Hem de o kız Kumsal değildi. Ne yapacaktım?

İki Ay Sonra

Şimdi Kanada'ya alışmıştım sanki. Hiç kimseye tek bir söz bile söylememiştim. Arkama bile bakmadan, babamın bana karşı annemi kullanmasından çekinerek hiç ses etmeden babamın dediklerini kabul etmiş, kaderime razı gelmiştim. Burada bir düzen kurmaya başarmıştım, babamın arkadaşının kızıyla da aramız fena sayılmazdı, ama arada aklım illa ki geçmişe gidiyordu. Her ne olursa olsun nerede olduğumu bilmeye hakları var diye düşünerek iki ay sonra evimde, pardon evimizde otururken bizimkilere mesaj atmıştım. "Gidiyorum," diye. Hem de gittikten iki ay sonra. Çakıl cevap vermemişti. Görmüş ama cevap vermemişti. Sanırım artık önüme bakmalıydım ha? Bir karım, evim ve gelecekte belki çocuklarım da olacaktı.

KUMSAL

Gecenin bir saatinde hortlak gibi dikildim. Fizik yoruyordu, ama erken yatınca da böyle oluyordu lan. Oflayarak yatağımda oturur şekle geldim. Oturduğum yerde zıpladığımda büyük bir ses oluştu. Biri yere düştü ve bu ben değildim. Yatağımdan çıkıp koşarak ışığı açtım.

"Çakıl?" Bir yandan kahkaha atıyordum.

"Ne oldu da ben yerdeyim? YİNE?"

"Zıpladım, sen de yere yapıştın."

"Sen ne biçim insansın ya, hiç mi düşünmez insan Çakıl var, yapmayayım diye?"

Götünü ovuşturarak yatağa çıkıp tekrar yüzüstü yattı. Gidip poposuna oturup tepinmeye başladım. "Çakıl Abi! Bana pamık şekey al!" Ben şirin bir bebek gibi konuşurken popomdan tutup yanına fırlattı. "Yat zıbar."

Gözlerimi kapatıp uyudum ben de. Yoksa dövecekti zaten.

ÇAKIL

Sabah uyandığımda götüm hâlâ acıyordu. Gözlerimi açıp yanımda yatan güzelliğe baktım. İlk başta size yemin ederim arkadaş olarak yaklaştım. Ama sevmemek mümkün müydü! Elimi saçlarına yavaşça götürüp okşadım. Daha sonra tekrar yavaş hareketlerle yanağına indirdim ellerimi. Gözlerini hafifçe aralayınca elimi hemen çekip gözlerimi yumdum. Yanağımda bir baskı hissettim. Öptü sandınız, değil mi? Yok anam, tokat attı.

"Uyan uykucu!"

"Cadı, ben senin!" Kollarından tutup üstüne çıktıktan sonra gıdıklamaya başladım. Altımda kıvranması benim için çok hoş olmuyordu. Zor tutuyordum yani kendimi. Anlamaması için hızlıca kalkıp tuvalete yöneldim. Bir şey olduğunu çakmasın diye de "İlk tuvalet sırası benim!" diye bağırdım.

KUMSAL

Hâlâ küçük çocuklar gibi tuvalete koşuyordu. Yatakta biraz zaman geçirip nefesimi düzene soktuktan sonra mutfağa geçip kahvaltı hazırladım. Çakıl başlamamdan beş dakika sonra gelip yardım etmişti. Yirmi dakika kadar sonra ben dayım ve yengemi kaldırırken Çakıl da Kaya'yı kaldırdı. Hep birlikte birbirimizle şakalaşarak kahvaltımızı ettikten sonra hazırlanmaya başladık.

Bugün beden eğitimi dersi olduğu için altıma tayt, üstüme de Fenerbahçe formamı geçirdim. Derste tabii ki bir şey yapamıyordum, ama Fenerbahçe forması olduğu için giyiyordum. Hazırlandıktan sonra üçümüz beraberce çıkıp okula yöneldik. Yaklaşık on dakika sonra geri kalan tayfayla kapıda buluşup içeri girdik. Daha erken olduğu için karşı karşıya olan iki banka oturduk. Kakara kikiri derken yirmi da-

kika geçmişti. Bugün dersler de hızla akıp gitmişti. Çıkışta buluşup bir şeyler yapmaya karar verdik. Antalya'nın sokaklarında avarelik yapmayı önerdi Ediz. Fena fikir sayılmazdı, oybirliğiyle kabul edip başı boş bir şekilde sokaklarda dolaşmaya başladık.

Bir adam gözümün önünde bir kadına evlilik teklifi etmişti. O ara sahildeydik ve adam izin isteyip lavaboya gitmişti. Daha sonra elinde sayamadığım kadar çok gülle gelmişti. Kadına sadece hediye etmek istediğini söyleyerek gülleri vermiş, daha sonra kadın gülleri koklarken bir anda gözleri bir şeye takılmıştı. Bilin bakalım, neydi? Ortasında BENİMLE EVLENİR MİSİN? yazan bir kart ve ona tutturulmuş bir yüzük. Kıskanmadım, gerçekten.

Antalya'nın her yerini köşe bucak gezdikten sonra eve bitkin bir halde dönüp odalarımıza çekildik. Ve Çakıl yine benimle kalıyordu. Dayım nedense Çakıl'ın bizde kalmasına ses etmiyordu. Belki de Kaya da evde kaldığındandı. Tabii bu konuda yengemin hakkını da vermem lazımdı, yengem böyle şeylere takılmayan bir tipti ve dayımı ikna etmeyi bildiği de su götürmez bir gerçekti.

Çakıl üstündeki tişörtü çıkarıp yatarak yavaşça göğsüne vurdu gel, yat dercesine. Ben tabii birkaç saniye saygı duruşunda bekledim. O kaslara lazımdı yani. Ve evet, ilk defa görüyordum vücudunu çünkü daha önce hiç çıkarmamıştı üstünü. Dikilmeyi bırakıp üstüme rahat bir şeyler geçirdikten sonra yanına uzanıp kafamı göğsüne koydum.

"Cadı?" dedi mırıldanarak.

"Hı?"

"Beni seviyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Beni seviyor musun? Herhangi bir anlamda?" Seviyor muydum? Evet. Seviyordum. Çok seviyordum. Tek dayanağım o olmuştu iki ay boyunca.

"Evet," deyince başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Ben de cadı. Ben de..." Beni seviyordu. Ama umutlanmamalıydım. Çünkü herhangi bir anlamda dedi, yani arkadaş olarak seviyor da olabilirdi.

Galiba. Of kafam yine ezogelin çorbası oldu. Ne zaman arkadaşça mı yoksa başka türlü mü diye düşünsem kafam karışıyordu. Düşünme. Düşünme diyordum kendi kendime ama bir bok olmuyordu.

"İyi geceler."

"İyi geceler cadı."

Bölüm 22

KUMSAL

Sabah uyandığımda Çakıl malı yoktu. Tabii kahvaltı ediyordu herhalde. Benimle ne kadar yakınsa yengemle de öyleydi. Kadın bayılıyordu bu çocuğa! Üstüme siyah bir kotla siyah bir hırka geçirip aşağı indim. Ne yapsaydım yani, siyahı seviyordum. Emo değildim ama. Aşağı indiğimde meleğimsi bir şey, iki ayı ve bir de büyükayı gördüm. Yengem, Çakıl, Kaya ve dayım hep birlikte masadaydılar. "Günaydın," dedim hepsine bakarak. Ardından, "Beni niye uyandırmadınız?" diye sitem ettim.

Hepsi bir ağızdan, "Günaydın," dedikten sonra yengem, "Biraz daha gelmeseydin, gelecektik," dedi.

Kızmış gibi yaparak masadaki yerimi aldım. Ben tabağıma koyduğum yeşil zeytinleri mideye indirirken dayım,

"Çakıl, nasıl, halledebildi mi annenler işlerini?" dedi.

Çakıl hemen atılıp, "Bir süre daha kalacaklarmış Londra'da, dün konuştum. Size de selamları var, teşekkür ettiklerini söylememi istediler," dedi mahcup olmuş gibi bir ifade takınarak.

Yengem hemen araya girip, "Ne demek Çakıl? Değil mi? Bak, bizimkiler de seninle olmaktan keyif alıyor. Ayrıca sen geldikten sonra daha fazla sorumluluk sahibi oldular dersem abartmış da sayılmam herhalde," dedi dayıma göz kırparak.

Dayım, "Ne demek, sen rahatsan sorun yok," dedi.

Birden bacağıma atılan tekmeyle kafamı kaldırdım. İnsan bir dürterdi, ne tekmesiydi bu lan! Canım acıyordu. Kaya bana kaş göz işareti yapıyordu.

"Ne var, mal mal ne kaş göz yapıyorsun?" Böyle kalırsın işte. Rezil ederim seni dünyaya Kaya. Beni tekmelemeyecektin Kaya. Murtaza Kaya, ne olacak?

Eliyle alnına vurup kafasını masaya bıraktı. Ben de hâlâ kıskıs gülüyordum. Kafasını masadan kaldırıp bizimkilere baktı. Herkes kendi halindeydi. Gözlerini dayıma dikip bakmaya başladı. Ben de merak ettiğim için gözlerimi dayıma çevirdim. Hiçbir şey yapmıyordu. Yani kahvaltı ediyordu, ama anormal bir şey yoktu. Kafamı tam geri Kaya'ya çeviriyordum ki sandalyem altımdan çekildi. Bittin sen Kaya! Siktim belanı Kaya! Ölümün elimden olacak Kaya! Düştüğüm yerden kalkıp karnını tutarak gülen Kaya'ya doğru ilerlemeye başladım. Masadaki herkes kahkahalar atarak bize bakıyordu. Yengem, Çakıl'a dönüp, "Yaramaz çocuklar gibiler, değil mi Çakıl?" dedi.

Pis Çakıl. "Evet," deyip başını salladı. Anında satmıştı

bizi. Sanki kendisi farklı bir şeydi.

Bu sırada Kaya peşinden gittiğimi fark edince gözlerini kocaman açıp dışarı çıktı. Daha doğrusu kaçtı. Arkadan dayının sesi geliyordu. Hiç aldırış etmeden arkasından gidip kapıda kaldım. Ayakkabılarımı giymemiştim ki! Kaya'nın ayaklarına baktığımda ayakkabıları ayağındaydı. Çocuk akıllıydı.

"Okulda görüşürüz kuzen!" diyerek koşmaya devam etti. Biliyordu, yürüse ayakkabılarımı giyip kovalayacağımı. Kaderime boyun eğerek kapıyı kapattım. Tam içeri girecektim ki Çakıl geldi.

"Hadi çıkalım." Kafamı sallayarak siyah botlarımı giydim. Üstüme de siyah kabanımı geçirdikten sonra baştan aşağı siyahlar içinde bir halde çıktık. İlk iki dakika sessizce yürüyünce kulaklıklarımı çıkarıp kulağıma taktım. Yine on dakika kadar bir sürede okula varmıştık. Rüzgâr öyle güzel esiyordu ki kulağımdaki müziğin de etkisiyle bir anda havam değişmişti. Tam havalı havalı içeri girecektim ki yere düştüm. Bildiğiniz yerle bayramlaştık. Popomun üstüne düşsem yine iyiydi, yüzüstü düşmüştüm. Kafamı kaldırdığımda etraftaki birkaç kişi gülüyordu. Ama onlarınki gülmek değil, anırmaktı resmen. Diğerleri de onları duyup bir bir bana dönüp gülmeye başladı. Biri kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

"İyi misin sen?" Çakıl kollarımdan tutmuş, endişeli endişeli gözlerime bakıyordu.

"İyiyim, iyiyim," dedim geçiştirmeye çalışarak. Bakışlarını etrafta gezdirip bağırdı. "Yeter bu kadar eğlence!"

Ellerimde çiziklerden başka bir şey yoktu.

"İyisin, değil mi? Bak eminsin?"

"Hayır. Ben Kumsal?" Kafama bir şaplak geçirdi.

"Evet, evet, iyisin," diyerek yüzünü buruşturdu. Birden ellerimi tuttu. Çakıl avuçlarımın içine bakıyordu. "Gel şunlara pansuman yaptıralım."

"Gerek yok be," dedim karşı çıkarak.

"Gel cadı, itiraz etme." Kafamı sallayarak revire doğru yol alırken peşine takıldım.

Revire uğradığımız için derse geç kalmıştık, bunun için hocadan özür dileyip sıralarımıza geçtik. Ders tarihti. İğrenç. Hocayı dinleyip hiçbir şey anlamadıktan sonra tarih dersi bitti. Sonraki iki dersse edebiyattı ve sonrasında günün en sevdiğim kısmı: Öğle arası. Dürüm ayran alıp sınıfa geçtim. Yine bizim tayfadan eser yoktu. Hepsi oyun peşindeydi. Ben yemeğimi yerken Kaya geldi. Tabii unutmuştu sabahki olayı, gülümseyerek geliyordu bana doğru. Elimdeki dürüm ve ayranı sıraya bırakıp yavaş yavaş ona doğru ilerledim. Yüz ifadesi sürekli değişiyordu. En sonunda kafasında ampul yandığında suratımda sinsi bir gülümseme oluştu. Kaya hızla fırlayıp sınıftan çıktı. Ben de arkasından tabii. Okuldan da çıktıktan sonra bahçede de benden kaçmaya başladı. Ama çocuk futbolcuydu ya. Benden çok daha hızlı koşuyordu. Ben yakalayamadan futbol sahasının içine girdi. Tabii o sırada maç yaptıkları için ben giremedim. Kaya sahanın ortasında durup bana öpücük gönderdikten sonra maça katıldı. Mal. Gerzek. Öküz. Hayvan. Manda. Damızlık.

Ben de çaresiz söylene söylene tekrar sınıfa döndüm.

Oturup o muhteşem kasları da izleyebilirdim, ama yukarıda kalmıştı yemeğim. Okula girip sınıfa yöneldim. Sırama geçerken biri bana çelme taktı. Çelme takan çocuğun koluna tutunup diğer elimle kafasına vurdum.

"Mal!" diye söylenerek sırama geçip büyük bir keyifle yemeğimi yedim. Bana çelme takan çocuğu düşündüm yerken, hiç görmemiştim daha önce. Beş dakika sürmemişti yiyecekleri mideme indirmem. Zilin çalmasına daha yarım saat vardı, bu yüzden kalkıp dışarı çıktım. Soğuktan götüm donmuştu resmen. Ben sarınırken telefonum çaldı. Telefonun ekranına bakınca BilmİREM yazısını gördüm.

"BilmİREM?"

"He eşeğin... tövbe tövbe... Neredesin sen?" dedi sitemkâr bir şekilde.

"Okulda?" dedim normal olarak. Bu saatte başka nerede olabilirdim ki?

"Okulda nerede mal?" diye tekrar etti. Ne yapacaktı?

"Bahçede," dememle telefonu suratıma kapatması bir oldu. Ben ekrana bakarken üstüme bir şey atladı. Bir hayvan. Ayı? Öküz?

"Selam bebek!" dedi yaptığı şey normalmiş gibi.

"İrem?" dedim şaşırarak. Birden biri kafama vurdu ve başımı çevirince şaşkın şaşkın, "Miray?" dedim inanamayarak.

"Naber lan!" dedi.

"Ne işiniz var burada?" dedim, merak etmiştim.

"Hiç. Toplantı varmış, saldılar bizi, biz de seni ziyarete geldik. Gideceğiz iki dakika sonra," dedi. Sadece iki daki-

kalığına mı uğramışlardı yani? Gerçekten manyaktı bunlar. Kafamı sallayıp sarıldım.

"İyi yapmışsınız. Hadi sonra görüşürüz o vakit," diyerek futbol sahasına yöneldim. Böyle de hayvandım işte.

Gidip tribüne oturup maçı izlemeye başladım. Arada Çakıl'a, arada Kaya'ya bakıyordum. Tamam, çoğunlukla Çakıl'a. Valla o kaslara saygı duruşu lazımdı. Çakıl kafasını bana çevirdi. Nereden biliyordu buraya geldiğimi? Tabii ben kaslarını izlerken görmüş olma ihtimali vardı. Kalenin önüne geçti. İki parmağını öpüp bana işaret ettikten sonra bir gol attı. Ay bana bir şeyler oluyordu!

Sadece gülümsemekle yetindim. Mal mıydım ben yerimde zıplayacağım falan? Aranın bitmesine beş dakika kala maçı bitirdiler. Hepsi üstünü değiştirmek üzere soyunma odasına yöneldi. Kaya ve Çakıl giyindikten sonra yanıma geldiler ve beraber sınıfa çıktık. Matematik ve İngilizceyi de sağ salim atlattıktan sonra nihayet son zil de çalmıştı. Hele şükür! Çıkışa yine hep beraber sürüce gidip dış kapıda ayrıldık.

Çakıl bu sefer bizimle gelmemişti. Akşam gelirim diyerek ayrılmıştı yanımızdan. Kaya ile güle oynaya on dakikada eve gittik. Eve vardığımızda direkt odama geçip üstümü değiştirdim. Telefonumu alıp biraz Vine'da takıldıktan sonra uyudum. Yine. Evet. Yanımdaki hareketlilikle gözlerimi açtım.

"Ben geldim cadı, haberin olsun. Hadi uyu," diyen bir Çakıl'la karşılaştım.

"Ne uyuması lan? Saat kaç? Açım ben!" dedim.

"Saat daha beş cadı, sakin ol. Yedi olunca kalkarız be-

raber." Görecek mi, görmeyecek mi bilmeden kafamı sallayıp uyumaya devam ettim.

İki saat sonra Çakıl beni uyandırdı. Birden aklıma biraz önce söyledikleri geldi. "Sen niye burdasın, ne zaman geldin?" diye sordum.

Çakıl ilkin anlayamamış olacak ki mal mal baktıktan sonra, "Hı, şey, geldim işte, özel bir sebebi mi olması lazım?" diye çıkıştı.

"Tamam, be, ne çıkışıyorsun?" diyerek tırnaklarımı çıkardım resmen. Ardından da "Karnım acıktı, ben aşağı iniyorum," diyerek odadan çıkmak için yeltendim.

Beraberce aşağı inip bir güzel sarmaları yedik. Kaya yavrum çok yalnızdı be. Ama konuşmayacaktım onunla. Öyle tekme mi olurdu? Yemekten sonra odama geçtim. Çakıl, Kaya'yla pes oynayacaktı. Ben oynamıyordum sanki. Resmen beni satmışlardı. Odamda oturmuş, mal mal düşünüyordum. Telefonumu aldım. Tam bir yerlere girecektim ki tarih dikkatimi çekti. Bugün doğum günümdü lan. Acaba hatırlamamışlar mıydı? Biliyorlar mıydı yoksa?

ÇAKIL

Kaya'yla pes oynayacağımı söyleyip Kumsal'ı odasına yolladım. Pes oynayacak olsam onunla oynardım zaten. Amacımız o değildi. Bugün cadımın doğum günüydü ve biz bütün gün bununla uğraşmıştık. Kumsal odasına çekildikten sonra hazırlıklara başladık. Miray ve İrem'e de haber vermiştim. Kumsal'ın odasına çıkmasından kısa bir süre sonra onlar da geldi. Sessizce içeri girdiler.

Esila Abla pastayı kendisi yapmak istemişti özel olsun diye. Hediyelerimizi hepimiz çoktan almıştık. Sizce ne almıştım? Yeni sezon Fenerbahçe forması! Kızlarla Kaya etrafı süslemekle uğraşıyorlardı. Kılıç Abi'yse sanki hiçbir yokmuş gibi, etrafında hiç telaş yokmuş gibi rahat rahat oturuyordu. Adam rahattı ya! Ben de bizimkilere haber verdim. Öyle herkesi davet etmeyecektim. Bence o partiler çok saçmaydı, her-

kesin davet edildiği boş kalabalıklar gibi geliyordu bana. Sadece o, kızlar, Esila Abla, Kılıç Abi ve bizim tayfa olacaktı. Tayfadan gelen tepki mesajlarına baktım.

Batı: *Oha! Oğlum insan önceden söyler, hediye alırdım!*

Ediz: *Hadi be! Doğum günü mü bugün! Lan önceden niye haber vermiyorsunuz?*

Akın: *Tamam. Geliyorum kardeşim.*

Hepsini okuduktan sonra telefonun ekranını kilitleyip cebime attım. Ben insanlara haber verirken süsleme işi bitmişti.

Valla gurur duymuştum, çok güzel olmuştu. Mutfağa geçip Esila Abla'yı kontrol ettim. Hâlâ pastayla uğraşıyordu. Ne kadar kaldığını sorduğumda, "Çok yok," dedi. Sonra sabırsızca etrafta dolanmaya başladım.

Bir süre sonra her şey tamamen hazır olduğunda Kumsal'ı almak için yukarı çıktım. Odasının önüne gelip kapıyı çaldım.

"Cadı?" diye seslendim.

"Efendim?" dedi.

"Aşağıya gelir misin bir?" Kafasını sallayarak yatağından çıktı. Yanımdan geçip aşağıya yöneldi. Ben de arkasından onu izledim. Merdivenin son basamağına geldiğinde hep beraber bağırdık.

"SÜRPRİZ!" Kumsal ne yapacağını şaşırmış, öylece dikiliyordu. Kolundan tutup son basamağı da inmesini sağladım. Biz ışıkları kapatırken Esila Abla içeriden pastayı

getirdi. Pasta geldiğinde üstünde "Seni seviyoruz Kumsal! İyi ki doğdun!" yazıyordu. Dilek dilerken elimi tutmuş ve gözlerini kapatmıştı. Ne dilediğini merak etmedim değildi. Gözlerini açtıktan sonra elimi bırakıp herkese sarıldı.

Dayısına sarılırken teşekkür etti. Kılıç Abi, "Bana etme. Her şeyi Çakıl planladı," dediğinde bana dönüp gülümsedi. Kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Rica ederim cadım." Daha sıkı sarıldım. Ayrıldıktan sonra oturup pastayı yedik.

"Olino soğlok annooom!" Kaya malı ağzı dolu konuşunca böyle oldu. Esila Abla da onu taklit ederek cevap verdi.

"Afiyot olson oğloşoom!" Hepimiz kahkaha attık. Pasta bittikten sonra Kumsal'ı alıp bahçeye çıkardım. Elimdeki paketi gizliyordum.

"Hediye vakti," diyerek elimdekini uzattım. Paketi açıp içindekini çıkardı. Bir formaya baktı, bir bana. Bir bana, bir formaya. Formayı sıkıca sarıp bana koştu. Boynuma atlayınca bilinçsizce aniden onu kaldırıp döndürdüm.

"Çok, çok, çok, çok teşekkür ederim!"

"Dur daha bitmedi," diyerek cebimden bir kutu çıkardım. Aslında başka bir hediye daha almıştım, ama verip vermemek konusunda kararsızdım. Formaya olan sevincini görünce ben de cebimdeki kutuyu çıkardım.

"Oha! Çok güzel."

Gözlerimle saçını işaret ettim. Arkasını dönüp elleriyle saçlarını topladı. Kollarımı önüne geçirip kolyeyi boynuna

taktım. Tekrar arkasını dönüp sarıldı. Kafamı boynuna koyup kokusunu içime çektim. Birkaç dakika sonra yavaşça ayrılıp alnını öptüm ve fısıldadım.

"İyi ki doğmuşsun cadı."

"İyi ki varsın Çakıl."

Bölüm 23

Üç Gün Sonra

Oh, mis gibi bir sabaha uyandım yine. Bugün cumartesiydi ya ondan. Çakıl'la doğum günümden beri görüşmemiştik. Yani okulda görüşmüştük, ama bize gelmiyordu artık, annesiyle babası aniden dönmüşlerdi, hem de yanlarında bir misafirle. Anneannesi de gelmişti. Bu yüzden aralarda da bize gelemiyordu.

Ama bugün gelecekti. Söz vermişti. Kendimi küçük çocuklar gibi hissediyordum. Sanki gelmezse küsecekmişim gibi. Hâlâ yatağımdaydım ben de bu arada. Kalkmamıştım. Canım biraz yatak keyfi yapmak istiyordu. Bana ne, bana ne? Baban ye! Ne diyordum lan ben? Sabah sabah kafa yine güzeldi. Neyse ya. Yataktan sonunda kalktığımda saat neredeyse öğlen olmuştu.

Aç değildim, ama odamda da takılmak istemiyordum.

Aşağı indiğimde dayım yoktu. Adamı bir göremiyordum lan. Yengem salonda oturmuş, televizyon izliyordu. Neyse ki yengem magazin falan izlemiyordu. Camdan atlardım. Hiç sevmiyordum magazin programlarını. Haberleri de. Yengem dizi izliyordu.

Kaya da bilgisayarının başındaydı. Çakıl gelmemişti henüz demek ki. Ne zaman gelecekti acaba?

"Çakıl gelmiyor kuzen. Boşuna bekleme." Ne? Niye? İnsan alıştıra alıştıra söylerdi. Pis kuzen! Ben de hüzünlü bir moda girip odama çıktım. Üstüme eşofmanlarımı geçirerek aşağı indim. Yürüyüşe çıktığımı söyleyerek evden ayrıldım. Yavaş adımlarla sahile ilerledim. Sahil kenarına geldiğimde koşmaya başladım. Çok güzel bir histi. Bence herkes koşmalıydı. Koşarken hiç göt görmemiş gibi bakanlar oldu. Abazalar! Nefret ediyordum böyle insanlardan. Bana yazılmasını seviyordum şimdi doğruya doğru. Ama götümü dikizliyorsan, dıt, dıt, dıııııt yani.

Bir saat koştuktan sonra eve dönüş yolunda da koşmaya devam ettim. Koştum diyordum, ama hızlı yürüme hızında koştum. Öyle Usain Bolt gibi değildi. Geberirdim lan. Nah koşardım o zaman. İki dakika bile zordu öyle. Eve geldiğimde anahtarımı unuttuğum için kapıyı çaldım. Kapıyı Çakıl açınca sizin de tahmin edeceğiniz gibi üstüne atladım.

"Pikaçu!" O da kollarını sıkıca bana doladı.

"Pikaçu nedir cadı ya?"

"Cadı nedir Pikaçu ya?" dedim onu taklit ederek. Bu halime gülerek beni bıraktı.

"Özledim seni cadı."

"Ben de Pikaçu!" Kafasını olumsuz anlamda sallayarak odama geçti. Yatağın olayım, üstüme yat Çakıl! İç sesimi bir dinozorun yardımıyla susturdum dersem yeridir. Çok mu azmıştım bu sıralar ne? Olmazdı böyle. Ben de salondakilere selam verip odama geçtim. Çakıl yine üstünü çıkarmış, yatağımda yatıyordu. Ben de iç sesime kızıyordum. Gerçi haklıydı!

"Ne dikiliyorsun öyle cadı? Saygı duruşuysa anlarım. Bu kaslara lazım yani..."

Yanına gidip yastığımı kafasının altından çektikten sonra kafasına bastırdım.

"Sen sus Pikaçu. Türk kası var sende, Türk kası."

"Göbek o yavrum. Bende göbek görüyor musun sen?" Yastıktan dolayı boğuk geliyordu sesi, ama ne dediğini anlamıştım.

"Valla altı tane göbek görüyorum ben," dedim, ağzımdan kaçmıştı.

"Aferin cadı. Saymışsın," diyerek bileklerimi tutup bir çırpıda yanına attı beni.

"Valla bana nasıl dayanıyorsun bilmiyorum Pikaçu."

ÇAKIL

"Valla bana nasıl dayanıyorsun bilmiyorum Pikaçu."

"SENİ SEVİYORUM! DAYANMAK NE KELİME? AŞIĞIM SANA!" diyemedim. Yemedi tabii. Ya beni sevmiyorsa?

"Pikaçu?" Efendim sevgilim?

"Efendim en büyük cadı?"

"Seni... özledim." Valla bir an seviyorum diyecek sandım. Böyle kalp atışım hızlandı. Olmuyordu, ama böyle Kumsal.

"Ben de seni cadı." Kolumu belinin altından geçirip kendime doğru çektim. Başını göğsüme doğru getirip yatmasını sağladım. O da kollarını belime doladı.

"Ne yaptın üç gün bensiz?"

"Hiç. Öyle normal normal yaşadım. Kaya'yla takıldık. Sen?"

"Seni düşündüm," demedim tabii ki. Daha az önce söyledim ya, götüm yemiyordu.

"Anneannemle uğraştık. Kadın beni dövüp duruyor gelinim nerede diye." Ah, be anneanneciğim. Kumsal'ı tutar getiririrdim sana ama...

"Aday yok mu, aday?"

"İsteyen çok. Ama benim istediğim uzak." Dirseğinin üstünde doğruldu.

"Uzak mı?" Sol elimle saçını kulağının arkasına atıp fısıldadım.

"Uzak." Bir süre öyle bakıştık. Daha sonra kolunu çekip tekrar göğsüme yattı.

"Saat kaç Pikaçu?"

"Hımm.." diyerek kafamı kaldırıp saate baktım. "Yediye geliyor."

"Uyusak mı?"

"Hep uyuyoruz be cadı!"

"Uyumak güzeldir!" diyerek iyice göğsüme yerleşti.

"Tamam, tamam. Uyuyalım hadi." Gözlerimi kapatıp huzurlu uykuma geçiş yaptım. Flaş patlayınca uyandım. Ama gözlerimi açmadım.

"Ay! Çok şirinler!" Bu Miray'ın sesiydi. Neler oluyor?

"Değil mi! Çok yakışıyorlar. Hâlâ neden arkadaşlar, anlamadım be Miray."

"Ben de!" Valla ilk defa bu kadar çok sevdim bu kızları. Yani önceden de severdim, ama daha bir ısındım. Yeni uyanıyormuş gibi gözlerimi kırpıştırıp yavaşça gerindim. Tabii çok mümkün olmadı, çünkü üstümde Kumsal vardı.

"İrem, çık, çık, Çakıl uyanıyor!" Bu hallerine gülmek istesem de onlar çıkana kadar gözlerimi tam olarak açmadım. Kapının kapanma sesini duyunca tamamen gözlerimi açıp etrafa baktım. Hava hâlâ karanlıktı. Telefonumu alıp saate baktığımda daha ondu.

Tişörtümün salya olduğundan bahsetmiş miydim peki? Ama şikâyetçi değildim. Umurumda değildi. Elimi kaldırıp yavaşça yanağını okşamaya başladım. Başına da küçük küçük öpücükler konduruyordum. Hafifçe kıpırdanmaya başlayınca onu izledim öylece.

"Çakıl?"

"Efendim?" İkimiz de fısıldıyorduk.

"Sırtımı kaşır mısın?" Yavaşça güldüm. Elimi sırtına götürüp yavaş yavaş kaşımaya başladım. İki dakikaya kalmaz tekrar uykuya dalacaktı. Birkaç dakika sonra elimi sırtında kenetleyip ben de uykuya daldım.

Yanımdaki hareketlenmeyle gözlerimi hafifçe açtım. Kumsal kollarımdan çıkarak odayı terk etti. Bir iki dakika sonra sifon sesini duydum. Ama yine de daha gelmemişti. Sonunda kapı yavaşça aralandığında içeri girdi. Ses yapmamaya çalışıyordu, ama pek başarılı değildi.

"Çakıl?" diye fısıldıyordu.

"Hı?" Çakmasın diye uykulu bir şekilde cevap verdim.

"Uyuyor musun?" dedikten sonra güldü.

"Hı hı."

"İyi geceler Pikaçu," diyerek yanağımdan öptü ve ben o an öldüm. Kumsal daha önce beni hiç öpmemişti. Kesin o da uyku sersemi olduğundandı. Oh be! İyi ki öptü lan. Tekrar yanıma kıvrılıp uykusuna daldı. Tabii ben de.

Sabah kalktığımda Kumsal yoktu yanımda. Karşımda anneannem vardı. Valla korkmuştum.

"Anneanne?" dedim şaşkınlıkla.

"Şaşırma oğlum. Esila Hanım nasılsa senin burada olduğunu söyleyip bizi kahvaltıya davet etti. Ben de sıkılmıştım zaten, geldik işte," diye açıkladı anneannem. Rüya değildi yani.

"Oğlum! Bak gördüm benim gelini! Böyle kumral, yeşil gözlü, oh oh! İyi seçim yavrum. Güzel, hem de terbiyeli."

Ne, Kumsal mıydı o? "Anneanneciğim o... ar... arkadaşım benim..." Söylemesi bile zordu anasını satayım.

"Döndü Teyze?" Anneannemin arkasından gelen sesle kafamı oraya çevirdim.

"A, Kumsal kızım gel! Ben de Çakıl oğlumla sizin hakkınızda konuşuyordum. Çok yakışıyorsunuz yavrum."

"Sağ ol Döndü Teyzeciğim. Yalnız kalabilir miyim sevgilimle biraz?" Benim devreler çoktan yanıp kül olmuştu bile.

"Ah, tabii yavrum." Anneannem bana gülümseyerek çıktıktan sonra kapıyı da kapattı.

Hızla yataktan kalkıp Kumsal'ın yanına gittim. Kollarımı beline sarıp iyice kendime çektim. Burnumu burnuna sürterek konuştum. "Sevgilim ha?"

"Anneannen bizi beraber uyurken yakalamış. Evi ayağa kaldıracakmış, Kaya da sevgililer demiş. Öyle biliyor bizi yani."

"Hımm anladım," diyerek kollarımı belinden çektim. Bildiğiniz hayal kırıklığının dibine vurmuştum o an. Kumsal gelip kollarını boynuma doladı bu sefer.

"Seni seviyorum."

BEN ŞOK!

BEN İPTAL!

BEN WEFAD!

Bölüm 24

ÇAKIL

"Seni seviyorum."

"N… ne?"

Kulağıma eğilip fısıldadı. "Oğlum, güzel söz söylesene, çakacak kadın şimdi."

"Ne?"

"Anneannen diyorum, kapıya dikilmiş, bizi dinliyor!" Bunun için miydi yani? Bunun için mi seni seviyorum demişti? Şans ben senin bir yerine koyardım. Kollarımı beline dolayıp iyice yakınlaştım. Madem fırsat var, değerlendirmeliydim, değil mi? Belinden tutup iyice kendime yaklaştırdım. Kafamı boynuna gömüp boynunu yavaş yavaş öpmeye başladım. Birkaç saniye sonra anneannemin duyamayacağı şekilde fısıldadım.

"Seni seviyorum cadı." Kafamı kaldırmayıp öylece

orada tuttum. Bir dakika kadar sonra tekrar fısıldadım.

"Seni çok seviyorum" ve tekrar...

"Sana âşığım Kumsal." Hiçbir şey yapmadan sadece kolları boynumda, dikiliyordu. Acaba beni seviyor muydu? Bana âşık mıydı?

KUMSAL

Anneannesi bahaneydi. Kadına iftira attım bildiğiniz kapıda diye. Ne yapsaydım, ona onu sevdiğimi söylemek istedim, ama karşılıksızdır diye korkup anneannesini bahane ettim. Durumu güya açıkladıktan sonra kollarını belime dolayıp kafasını boynuma gömdü. Belimi tutup kendine çektikten sonra boynumu öpmeye başladı. Sanırım ölüyordum. Nefes lazımdı bana, nefes! Daha sonra kulağıma doğru fısıldamaya başladı.

"Seni seviyorum cadı." Unutma Kumsal. Anneannesi var diye.

"Seni çok seviyorum." Ama fısıldıyordu?

"Sana âşığım Kumsal." Neden fısıldıyordu? Anneannesi böyle duyamazdı ki! Bir süre sarıldık.

Çakıl kafasını kaldırıp bana bakmaya başladı. Çok tuhaf

bakıyordu. Sanki cevap bekler gibiydi. Ama ne cevabı verecektim ki? Bir süre sonra kollarını belimden ayırıp odadan çıktı. Beni öylece bıraktı. Keşke öpseydi. Gelip öpmüş olsaydı karşılık verirdim, vermezsem bana Bloom desinlerdi! Kaderime boyun eğip odadan çıkarak salona yöneldim. Herkes oturmuş, sohbet ediyordu. Yengem, dayım, Döndü Teyze, Çakıl'ın annesi ve babası. Yanlarına oturup konuşulanları dinlemeye başladım. Sonra gözlerim Çakıl'ı aradı, fakat ortalıkta yoktu.

"Kumsal, yavrum, Çakıl nerede?"

"Bilmiyorum Döndü Teyze. Bakayım ben bir." Ayağa kalkıp tekrar üst kata yöneldim. Her odaya girdim, ama Çakıl hiçbir yerde yoktu. En son kendi odama baktım. Yatağımda mışıl mışıl uyuyordu. Tişörtü olmadığından bahsetmiş miydim? Yavaşça yanına gidip izlemeye başladım. Ellerimi saçlarına daldırıp okşadım. Kafamı kafasına yaklaştırdım. Tam dudağına ufak bir öpücük konduracaktım ki "Kumsal?" dedi. Olduğum yerde donup kalmıştım, gözlerimi kocaman açarak uyanık halde olan Çakıl'a bakıyordum. Hassikome.

"Çakıl?" diye fısıldadım. Şoktan. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

"Ne yapıyorsun?" diyerek dudaklarıma baktı.

"Hi… hiç..." Hızla ayağa kalkıp odayı terk ettim. Faka basmıştım. Valla fakın fakına basmıştım. Rezillikti!

ÇAKIL

Kumsal'la bakışırken aniden odadan çıktım. Çişim gelmişti. Olamaz mıydı? Kızın üstüne mi işeseydim?

Odaya geri geldiğimde yoktu. Ben de yatağına kıvrıldım. Onun yatağı olduğu için, ama onun kokusu yoktu.

Nasıl birinin kokusu bir yere sinebilirdi ki? Birkaç dakika sonra saçımda bir el hissettim. Dokunuşlar beni iyice mayıştırmıştı. Tam uyumaya hazırlanıyordum ki dudaklarımın üstünde bir nefes hissedince gözlerimi açtım. O anı mahvetmek istemezdim, ama şaşkınlığım yüzünden içine sıçtım. Kız kaçıp gitmişti. Ama beni öpecekti. Öpecekti, değil mi? Uykum kaçtığı için kalkıp salona indim. Kumsal ikili koltukta oturmuş, tırnaklarını kemiriyordu. Salonda sadece anneannem ve o vardı. Ben de gidip anneannemin yanına oturdum.

"Çakıl, yavrum, gelinimin yanına otursana!" diyerek yanımdan kalkıp salondan çıktı. Ben de kendime gaz verip

Kumsal'ın yanına gittim. Gözlerini halıdan ayırmıyordu. Kucağıma aldım. Şaşırmış bir şekilde bana dikti gözlerini.

"Bakma öyle," diyerek yanağından öptüm. Kafasını boynuma gömüp kollarını boynuma sardı. Merdivenlerden çıkıp odasına yöneldim. Odaya girip yatağın üstüne Kumsal'la beraber oturdum.

Yavaşça kulağına fısıldamaya başladım.

She's talking to angels,
Counting the stars
Making a wish on a passing car
She's dancing with strangers,
Falling apart
Waiting for Superman to pick her up
In his arms, yeah, in his arms, yeah
Waiting for Superman

Ben şarkı söylerken Kumsal iyice mayışmıştı. Birden gözlerini açarak, "Film izleyelim mi?" dedi.

"Olur bir tanem," deyip ona sarıldım.

Sabah uyandığımda boynum ağrıyordu. Aynı pozisyonda uyuyup kalmıştık. Kumsal hâlâ uyuyordu. Karar vermiştim. Ona çıkma teklif edecektim. Kumsal'ı yavaşça yatağa bırakarak odadan çıktım.

Evden çıkarak bizimkilere mesaj attım.

- Kumsal'a sürpriz yapacağım. Yardım etmek isteyen?

Kaya - *Bekleseydin de beraber çıksaydık ya abi!*

- Gel, kapının oradayım daha.

Akın - *Hallederiz yavru.*

Ediz - *Ooo, kardeşim, senin haller şekil yani!*

- Allah aşkına sus Ediz.

Batı - *Âşık mı oldun lan? Millete badboy izlenimi veren jojuk.*

- Oldum lan. Valla oldum. Neyse hadi. On dakika sonra hepinizi bizim kafede görürüm.

WhatsApp'tan çıkınca bana doğru gelen Kaya'ya döndüm. Yanıma gelince beraber bizim kafeye yöneldik. Bir saat içinde herkes gelmişti. Beraber plan yapmaya başladık. Her şeyi planlamıştık nihayet. Daha sonra kafeden ayrılıp yaptığımız planı uygulayabilmek için uygun zemini hazırlamaya gittik.

KUMSAL

Bana şarkı söyledi. Ölüyordum. Sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Sabah uyandığımda yanımda yoktu. Günü ailecek evde geçirdik. Çakıl'dan birkaç saattir hiç haber yoktu. Ben zaten geç uyanmıştım yine. Sanırım kafayı yiyecektim. Kaya da yoktu. Ya dışarıda kız avlamaya gitmişlerse? Allahım, sıyıracaktım. Kafamı dağıtmak için telefonumu alıp dışarı çıktım. Biraz yürüsem iyi olacaktı. Parka doğru yürüdüm. Banklardan birine oturup derin derin nefesler alarak çocukları izledim. Çocuklara bayılıyordum. Ama şımarık olurlarsa hiç sevmiyordum. Bir iki saat parkta oturdum. Öyle dalmış gitmiştim. Telefonumun çalmasıyla kendime geldim. Ekrana bakınca "Pikaçu" ismini görmemle yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Efendim Pikaçu?" Umarım sesim çok sevinçli çıkmamıştır.

"Allahım, sen bana sabır ver! Cadı, sizin eve bir elbise yolladım. Onu giyip sahile gelir misin?"

"Neden?" diye sordum merakla.

"Sen sor diye cadı. Sen sor diye. Hadi, bekletme beni!" Telefonu suratıma kapattı. Ben de kalkıp eve döndüm. Yengeme elbiseyi sorduğumda odamda olduğunu söyledi. Odama girdiğimde yatağımın üstünde bir kutu vardı. Sanırım bu o elbiseydi. Kutunun kapağını açtığımda neredeyse çığlık atacaktım. Elbise çok güzeldi! Hiç beklemeden üstüme geçirdim. Beyaz straplez elbisenin önü arkasından daha kısaydı, asimetrik kesimliydi. Belinde incecik kuşak gibi görünen çok zarif bir kemeri vardı.

Aynanın karşına geçip saçlarıma şekil verdim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra aşağı indim. Ayakkabı dolabından seçtiğim beyaz babetlerimi giydim. Aslında topuklu giyerdim, ama sahil ve topuklular? Yürüyebileni alkışlardım. Yengeme çıktığımı bağırarak söyleyip sahile yöneldim. Batı beni bahçede bekliyordu. Yanına gittiğimde kolunu uzattı. Koluna girince yürümeye başladık.

"Çok güzel olmuşsun. Hâlâ kaçabiliriz?" dediğinde kahkaha attım. Ciddiye alanınız varsa almasın. Şaka yapıyordu.

"Götür beni buralardan Doğu!" diye bağırdım.

"Şöyle deme ya!"

"Ee, nereye gidiyoruz? Niye giydirdiniz beni böyle?"

"Sürpriz!" Biraz daha yürüdükten sonra karşımda gördüğüm yazı karşısında küçük dilimi yuttum. Bir sürü insan ellerinde kelimeler tutuyordu ve hepsi bir cümle oluşturuyordu:

SUPERMAN'İN OLABİLİR MİYİM?

Ay, ben yerim ama… Batı beni çekiştirip başka yere götürdü. Denizin ortasında bir platform vardı. Daha önce hiç görmemiştim. Batı platforma giden köprüye kadar bana eşlik etti. Köprünün önüne geldiğimizde beni hafifçe ileri itip yanımdan ayrıldı. Ben de köprüye çıkıp platformda ilerledim. Platformun üstünde birden harfler belirdi. Harflerin etrafında ışık vardı. Işık açılınca belli olmuştu.

SANA ÂŞIĞIM.

Birazdan ağlayacaktım. Bir anda önümde Çakıl belirdi. Korkmadım değildi. Nereden çıkmıştı bu çocuk?

"Kumsal?"

"Hı?"

"Biliyorum, belki bu Aras'ı arkasından bıçaklamak gibi olacak, ama ben sana âşığım. Seninle olmak, korkmadan öpmek ve sarılmak istiyorum. Seni istiyorum. Beni sevdiğini söylemeni istiyorum. Sabahları bana sataş istiyorum. Zamanı gelince benimle evlen istiyorum. Hep benim ol. Benden başkasına bakma, bakama. Seni istediğim gibi iste, sevdiğim gibi sev, özlediğim gibi özle. Kumsal. Benim olur musun?"

Valla ağlıyordum. "Çakıl?"

"Hı?"

Gülerek konuşmaya devam ettim. "Seni seviyorum."

İlk önce suratıma aval aval baktı. Daha sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kucağına alıp etrafında döndürdü.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Sana âşığım." O beni döndürürken ben de gülüyordum.

"Seni çok seviyorum Çakıl." Üç turluk döndürmeden sonra beni yere bıraktı. Bahsetmiş miydim? Takım elbise giyiyordu. Gri bir gömlek, altında da siyah bir pantolon vardı. Üzerinde de pantolonuyla aynı renkte olan bir ceket.

"Neden bu elbiseyi giymemi istedin?"

"Melek olduğunu kanıtlamam gerekiyordu."

Gülümseyerek karşılık verdim. Elini bana uzatıp gözlerini gözlerime dikti. Elimi götürüp elini tuttum. Sanırım mutlu sondu, hı?

Bölüm 25

İki Saat Sonra

Çakıl'la yarım saat kadar sahili gezmiş, sonra da eve gelmiştik. O itiraf ettikten sonra sadece bir kadeh bir şeyler içip dolaşmaya başlamıştık. Şu ansa yatağımda beraber yatıyorduk. Üstümüzü değiştirmiştik. Ben pijamalarımı giymiş, o da Kaya'dan bir iki parça bir şey almıştı.

Hiçbir şey demeden sadece yatıyorduk. Gözlerim kapanmak bilmiyordu. Kafamı yavaşça kaldırıp Çakıl'a baktığımda gözleri kapalıydı. Oh, gel keyfim gel. Yavaşça göğsünden sıyrıldım. Tam ayağa kalkacaktım ki kolumdan tutup beni üstüne aldı.

"Nereye cadı?"

"Gözüme uyku girmedi. Sıkıldım." Burnumu öpüp önce beni ayağa kaldırdı, daha sonra da kendisi kalktı.

"Ne yapalım?" derken esniyordu. Yerim seni Şapşik.

"Sen uyu. Ben bir şeyler bulurum yapacak."

Kolumdan tutup sarıldı. "En fazla iki saat oldu biz çıkmaya başlayalı ve ben hep yanında olmak istiyorum. Uyuyorsan seninle uyur veya seni izlerim, uyanıksan beraber bir şeyler yaparız."

Çok mu romantikti ne bugün? Yerdim ben seni. Kafamı sallayarak merdivenlere yöneldim. Salona geçip televizyonun karşısındaki koltuğa oturdum. Önümdeki sehpaya uzanmaya çalışırken neredeyse yere düşüyordum ki Çakıl beni tuttu.

"Teşekkür ederim Superman." Bundan sonra Çakıl'a böyle seslenecektim. Superman ♥. Beni kaldırıp tekrar doğru düzgün oturmamı sağladı. Kumandayı alıp *Now You See Me* filmini açtı. Allah'tan evde kimse yoktu, dayım şehir dışına çıkmıştı. Yengemse kesin arkadaşlarıylaydı yine.

Âşıktım bu filme. Dimdik oturup filmi izlemeye başladım. Hani bu omza yaslanma şeyi vardır ya, ben eğer onu yapıyorsam, sıkılmışımdır demektir. Yoksa hayatta yapmazdım. Kafam öyle yan dönükken filmden bir bok anlamıyordum. Film boyunca Çakıl da direkt filme odaklandı. Film sonunda bittiğinde bu sefer *Step Up 5: All In*'ı açtık. Buna da bayılıyordum. Evet, filmlere âşık olabilirdiniz ki âşıktım. Favorim 3, sonra 5, 4, 2, 1. Film maratonunu bitirdiğimizde tekrar yukarı odama çıktık.

Çakıl'ı odama atıyordum resmen. Tekrar yatağa geçtik. Ama bu sefer yan yatıyorduk ve o bana arkadan sarılmıştı.

Çakıl, "Cadı?" diye fısıldadı.

"Hı?"

"Yanağını öpebilir miyim?"

Ben şok içindeydim. Ben iptal. Ben wefad. İzin istediği şeye bakın ya. Yerim seni. Valla bir gün ısıracaktım. Hafifçe kıkırdayarak yanağımı uzattım. On saniye boyunca öptü. Evet, saydım. Nefes almıyordum o ara. Dudaklarını yanağımdan çekip kafasını boynuma gömdü. O huzurlu pozisyonda uykuya daldım.

ÇAKIL

Kumsal uyurken ben de derin düşüncelere daldım. Tamam, belki çok saçmaydı, bunun için izin istemem, ama sanki zorundaymışım gibi hissettim. Sanki tek dokunuşumda kırılacakmış gibi hissediyordum. Onunla evlenme hayalleri kuruyordum. Ben. Çakıl Kaya. Evet, soyadım Kaya. Ne kadar tuhaftı, değil mi? Ben Kaya. Çakıl Kaya. Hani James Bond var ya! Ailem bana Çakıl ismini nasıl koymuş acaba? Nereden akıllarına geldiyse. Yalnız Çakıl Kaya bayağı bir havalı duruyordu.

Onun yanında böyle hissetmem normal miydi? Sanki tek dokunuşumda kırılacakmış gibiydi. Onun Aras ile çıkmasını hiçbir zaman uygun bulmamıştım. O grubun meleği gibi görünürdü, ama benden çok kızla yattığına emindim. Her ne kadar babam gibi bir o. ç. değilim dese de babasından

aşağı kalır yanı yoktu. Bunun için onu değil, babasını suçluyordum. Ama Akın onun gibi değildi, o yüzden Aras'ı da suçluyordum. Bazen bu konuyu düşünürken kafam allak bullak oluyordu. Akın'a Aras'ın nereye kaybolduğunu sorduğumda bana, "Geri zekâlılık yapıp benim görevlerimi üstlendi. Şimdi de cezasını çekiyor," demişti.

Aslında o kızla aslında Akın evlenecekmiş, yani Aras evlenmiş. Zaten evleneceği kız salak olduğu için bizim ikizleri ayırt edemiyormuş. Her buluşmada bir diğeri gidiyormuş ama kızın ruhu duymuyormuş. Özetle Aras tekin biri değildi. Asıl kafamı kurcalayan Kumsal'ın neden üzülmediği. Tamam, hoşlanmış olsun, geçmiş, ama sanki üzülmek zorundaymış gibime geliyordu. Sanırım onu teselli etme isteğiyle dolup taşıyordum. Gözlerimi tavana diktim ve aklım bizim çocuklara gitti. Akın ve Aras dışında hiçbirimiz zengin değildik. Okulda burslu okuyorduk. Her ne kadar anlamlandıramasam da Kaya da burslu'ydu. Babasından torpilliydi. Ben de %65 bursa sahibim. En çok bursa sahip olan kişi de Batu'ydu, hem de %90!

Neyse bizim grup böyleydi işte. Aslında Ayaz da bir anlar bizim gruptaydı. Evet. Şu sinir olduğumuz. Kardeşim derdim ben ona. Biz onu grupça da severdik. Her bokunu bilirdi. Ben de onun her bokunu bilirdim. Arkamızdan üzülmemesaydı keşke. Daha doğrusu Aras'ın arkasından. Bize yaptığı bir şey yoktu aslında.

Kafamı kaldırıp saate baktığımda gece dörde geliyordu. Kaç saattir bunları düşünüyordum. Gözüme bir süre daha uyku girmeyecekti. Ben de yavaşça Kumsal'ın saçlarıyla oy-

namaya başladım. Bir ara yanlışlıkla saçını çektim. Ben de nasıl oldu, bilmiyordum. Saçını çekince benim tarafıma döndü. Kolunu belime dolayıp kafasını göğsüme gömdü. Çok şirindi bu varlık ya. Başının üstünü öperek kollarımı beline sardım.

"Superman?"

Yüzümde aniden bir gülümseme oluştu. Seviyordum bana böyle seslenmesini. "Efendim cadım?"

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Bir şey söylemek yerine çeneme bir öpücük kondurdu. Ben de onun alnını öptüm.

"Çakıl?"

"Efendim?" dedim merakla.

"İlk öpüciğim hâlâ bendeymiş gibi davransak olur mu?" Bakışlarında rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı.

"Nasıl yani?" dedim şaşırarak.

"Yani daha ilk öpüciğim gitmemiş olsa ve onu sen alsan zamanı gelince?" diye sordu tereddüt ederek.

"Sen nasıl istersen. Senin ilk öpüciğin. İlk öpücük sadece öpmekle bitmiyor," diyerek daha sıkı sarıldım. Sevinsem mi, yoksa ilk öpüciği aslında Aras'a diye sinirlensem mi, bilemedim. Neyse, dediğim gibi ilk öpücüğü vermekle bitmiyordu.

KUMSAL

Sabah uyandığımda Çakıl karşımda, yatakta onun olduğu tarafta da bir gül duruyordu. Ben gözlerimi ovuştururken, "Bu gülün değerini bil," dedi gülerek.

O gülü saklardım ben. Yine de "Neden?" diye sordum.

"Bu gülü komşunuzdan kopardım. Orta yaşlı bir teyze vardı, gördü beni. Paçayı kolay kurtarırım sanıyordum, ama kadının Pitbullu varmış. Hayvanın arkamdan bir koşuşu vardı ki herhalde ilk defa futbolcu olduğuma şükrettim."

Söylediği şeye gülmeden önce "Karnım aç," dedim.

Sonra birlikte aşağı inip kahvaltımızı yaptık, ardından da biraz dışarı çıkmaya karar verdik. Önce sinemaya gittik, sonrasında da yemek yemek için yer ararken Ankara'nın Bağları'nı duydum. Hemen Çakıl'ı çekiştirdim ve sesi takip edince bir düğün olduğunu gördük. Çakıl'la birbirimize bak-

tıktan sonra düğündekileri izlemeye başladık. Halaya katıldık, göbek attık, dans ettik... Kimse çakmamıştı. Erkek tarafı kız tarafı, kız tarafı erkek tarafı diye düşünüp sesini çıkarmadı sanırım. Biz tam dans ederken bir ses duydum, daha doğrusu salondaki herkes duymuştu.

"Heeeeyt! Ben bu düğüne izin vermem!"

Daha sonra duyduğum tek şeyse iki el silah sesiydi. Bir de karnımdaki acı...

Bölüm 26

ÇAKIL

Slow müzik başladığında usulca dans ettik. Manyak adamın biri dalana kadar her şey güzeldi.

"Heeeeyt! Ben bu düğüne izin vermem!" dedikten sonra iki el silah sesi duyuldu. Her şey normaldi. Etrafıma bakınıyordum. Kimse vurulmamıştı. Ben etrafta birinin vurulduğunu görmeyi beklerken kollarımda bir ağırlık oluştu. Kumsal'a döndüğümde karnı kanlar içinde kollarımda yatıyordu. İlk birkaç saniye şoktan hiçbir şey yapamadım. Kendime geldiğimde bağırmaya başladım.

"Biri ambulansı arasın!" Kumsal kucağımda öylece duruyordu. Başıma dikilen teyzelere bakıyordum. Kumsal'ı göstererek çaresizce orada öylece kalakalmıştım. Ambulansın sirenini duyduğumda Kumsal'ın kulağına, "Dayan," diye

fısıldadım. Sağlık görevlileri onu alıp sedyeye yatırdıktan sonra ambulansın içine taşıdılar. Ben de onların arkasından bindim. Bana sonsuzmuş gibi gelen bir sürede hastaneye vardık. Sedyeyle onu ameliyathaneye doğru götürdüler. Belli bir kapıdan sonra hemşire beni tutup geçemeyeceğimi söyledi. Olduğum yere çöküp ağlamaya başladım. Saat bir türlü geçmek bilmiyordu. Bir kez olsun tepki vermemişti. Durumu nasıldı?

Ardından aklıma ailesi geldi, hemen telefonu alıp önce Kayalara, ardından da bizimkilere haber verdim. Ardından sivil giyimli iki polis gelerek beni sorguya çekti. Aklım başımda olmamasına rağmen olanları elimden geldiğince doğru bir şekilde anlatmaya çalıştım. Bir an bayılacak gibi olduğumu görünce polisler beni bir yere oturtup su verdikten sonra gerek olursa tekrar görüşeceklerini söyleyip gittiler.

Beş Saat Sonra

Omzuma dokunan elle kafamı kaldırdım. Gelen Kayalardı. Esila Abla, Kılıç Abi, Kaya, bizim çocuklar, hatta İrem'le Miray hep birlikte karşımda duruyorlardı.

Kılıç Abi, "Nasıl oldu? Kumsal nerede? Durumu nasıl?" diye sordu.

Konuşamıyordum artık, resmen tükenmiştim. Zar zor, "Ameliyatta, bekleyeceğiz," diyerek olduğum yerde yığılıp kaldım adeta. Esila Abla yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı, ağlıyordu, ama bana destek olmadan da geri kalmıyordu.

Birden ameliyathanenin kapısı açıldı. Gelen doktor, "Kumsal Hanım'ın yakınlarısınız sanırım. Ameliyat bitti. Hayati riski yok, fakat durumu iyi değil. Birkaç gün hastanede kalması gerekiyor. 301 numaralı odaya alınacak. Ziyaret edebilirsiniz. Geçmiş olsun," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Doktora teşekkür ettikten sonra hepimiz ne yapacağımızı şaşırmıştık. Kızlar hoplayıp zıplıyor, bizimkiler çığlık

atıp birbirine sarılıyordu. Esila Abla, "Biliyordum, Kumsal güçlü bir kız," dedi bana bakarak. Ardından hep birlikte çıkarıldığı odaya gittik.

Herkes ilk benim girmemi söyledi. Ben de odaya girip yatağın yanına giderek yere dizlerimin üstüne oturdum. Elini tutarak küçük öpücükler kondurmaya başladım.

"Uyan, hadi cadı. Hayati tehliken yok zaten. Hem sen uyanmazsan Gece ve Tunç'a ne olacak? Hadi, güzelim, aç gözünü. Bak, sana söz, lunaparka gideceğiz. Allah belamı versin ki götüreceğim seni. Kızım daha çok var ölmene ya! Daha lunaparka gideceğiz, evleneceğiz, sen hamile olunca aş erip saçma sapan şeyler isteyeceksin, Gece ve Tunç doğacak, sonra anneanne olacaksın, böyle tombul tombul torunlarımız olacak. Eğer öleceksen ondan sonra öleceksin. Önce bunları yaşamamız lazım güzellik." Eline son bir öpücük kondurup kafamı yatağa koydum.

Kafamda bir el vardı. Saçlarımı okşuyordu. Kafamı kaldırıp yarı açık gözlerle önce kafamı okşayan ele baktım. Oradan da yüzüne. Kumsal. Uyanmıştı. Gözlerimi tamamen açtıktan sonra ayağa kalktım hızla.

"Allahım! Uyandın! Günaydın! Seni çok seviyorum!" O kadar şaşkın ve sevinçliydim ki doğru düzgün cümle kuramıyordum bile.

"Ha ha! Sana da günaydın Superman."

Kendimi tutamayıp dudaklarına yapıştım. Kısa bir süre

sonra karşılık vermeye başladı. O an bilip bileceğiniz en güzel anlardan birini yaşıyordum. Dudaklarımı çektikten sonra biraz pişman oldum.

"Ö... özür dilerim. Dayanamadım. Öpmemeliydim, değil mi? Çok özür dile..." derken ben cümlemi bitiremeden o öptü bu sefer.

"Özür dileme."

Kafamı salladıktan sonra boynuna gömdüm.

"Ne zaman çıkacağız?"

"Sen iyileşince."

"Ne zaman iyileşeceğim?"

"İyileşince." Kafama vurdu. Doğal olarak.

"Çok komiksin."

"E, kızım, ben nerden bileyim ne zaman iyileşeceğini?" Kafamın göğüslerinin biraz üstünde olduğunu söylemiş miydim? Ama üstünde hastane kıyafeti vardı, o yüzden bir şey görmüyordum. Onun da zamanı gelecekti. Ben ne saçmalıyordum? Gözlerimi Kumsal'ın göğsünden çekerek kapattım.

"Gel, yanıma yat böyle, sırtın falan ağrıyacak."

Kalkıp yanına yattıktan sonra tekrar kafamı boynuna gömüp gözlerimi kapattım. Valla hastane mastaneydi, ama güzel yatakları vardı yani. Kumsal yine saçlarımla oynuyordu.

"Seviyorsun galiba saçlarla oynamayı?"

"Küçükken bayılırdım. Babamın işyerinde bir Dilek Abla vardı, onun saçlarıyla oynardım hep."

"Hımm..."

KUMSAL

Doktor odaya girince gözlerimi tekrar açtım. Hızla elindeki dosyaya bakıp bana nasıl olduğumu sorduktan sonra hızla çıkıp gitti.

Çakıl yatağımın başucunda duruyordu. Arada bizimkilerin sesini duymuştum, ama net olarak hatırlamıyordum. Yavaşça Çakıl'ın eline uzanıp yavaşça okşamaya başladım. Bu çocuğu gerçekten seviyordum. O sırada Çakıl gözlerini araladı. Gözlerine bakarak, "Seni seviyorum," dedim. Gülümseyip elimi sıkıca tutarak, "Ben de" dedi. Sonra tekrar uyuyakaldım.

Bölüm 27

İki Hafta Sonra

ÇAKIL

Daha yeni hastaneden çıktığını biliyordum, ama ailemle de vakit geçirelim istiyordum. Hem bu sürede iyice kaynaşabilirlerdi de. Kumsal'a dönüp yavaşça saçlarını okşamaya başladım.

"Kumsal?"

"Kumsal?"

"Hı?"

Bu şekilde tepki vermesi beni güldürmüştü. "Yorgunsun biliyorum, ama annemlere gitsek mi? Ben de hastanede vakit

geçirince beni de göremez oldular. Hem biraz kafan da dağılır," dedim.

Kafasını tamam anlamında sallayıp yarı uyur yarı uyanık halde hazırlanmaya başladı.

KUMSAL

Gerçekten hiç halim olmasa da Çakıl'ı kırmak istemiyordum. Ben de üstüme koyu mavi bir kotla beyaz bir süveter geçirdim. Telefonumu da cebime koyduktan sonra aşağı indik. Aşağı indiğimizde ayağıma beyaz Converselerimi geçirdim. Yengemle dayıma gittiğimizi haber verdikten sonra anahtarımı aldım, önce ben, ardımdan da Çakıl çıktı. Ben durağa doğru ilerlerken Çakıl kolumdan tutup çekti.

"Taksiye güzelim."

Kafamı sallayıp yönlendirdiği tarafa doğru yürümeye başladım. Çakıl'la birlikte arka koltuğa oturduk. Çok uzun olmayan bir yolculuktan sonra Çakıl, "Uygun bir yerde," dedi şoföre. Taksiden inince kafamı kaldırdığımda güzeller güzeli bir ev gördüm. Yanlış anlamayın, ev öyle şato gibi değildi. Ama fazlasıyla güzeldi. Ev beyaz ve bahçesi tamamen

çiçeklerle doluydu. Çakıl ücreti ödedikten sonra yanıma gelip elimi tuttu. Elimin üstüne bir öpücük kondurduktan sonra beraber eve doğru ilerledik. Çakıl'ın zile basmasından beş altı saniye sonra kapı açıldı.

"Çakıl?"

"Biz geldik sonunda."

"A... ama ben sizi daha geç bekliyordum."

"Yine iş yapıyordun, değil mi? O yüzden erken geldik zaten. Hadi, annem, içeri alacak mısın bizi?"

"Gelinim de gelmiş, almaz mıyım?"

Gelini mi? Gözlerimi pörtletmiş, Çakıl'a bakıyordum, ama o gayet memnundu.

"Tamam anne. Geçebilir miyiz artık?"

"Ah! Doğru."

Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanında bir yere bıraktım. Salona geçip koltuklardan birine oturduk.

"Bekleyin, hemen geliyorum şimdi," dedi, mutfağa gitmişti sanırım.

"Anneni ilk gördüğümde de sevmiştim, ama gerçekten çok şirin biri."

"Öyledir. Sen onu seni terlikle kovalarken gör. Bak bakalım şirin oluyor mu?" diye gülerek cevap verdi.

"Beni kovalamayacağına göre sorun yok," dedikten sonra yaklaşık on dakika sessizlik içinde oturduk. Öyle boş boş otururken içimden Çakıl'ı öpmek geldi. Ben de yaptım. O fark etmeden yanağına uzanıp küçük bir öpücük kondurdum. Gülümseyerek bana dönüp belime sarıldı ve kafasını göğsüme koydu.

"İçimden geldi." Köprücükkemiğimin oralarda bir yeri öptü. Kapıdan gelen tıkırtıyla kafamı oraya çevirdim. Annesi gülümseyerek bizi izliyordu. Utanarak başımı Çakıl'ın kafasına gömdüm. Kızarmam demiştim size ya, utanırdım. Utanmayan insan olur muydu? Çakıl kollarımı daha çok sıktı. Sanki içime girecekmiş gibi sıkı sıkı tutuyordu. Kaçacaktım sanki. Çenemi başında sabitleyip saçlarıyla oynamaya başladım. Yavaşça kulağına eğilip fısıldadım.

"Seni seviyorum."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Halbuki ben uyudu sanıyordum. Gözlerindeki ışıltıyı Mars'tan bile görebilirdiniz. Yavaşça dudaklarıma yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Sana âşığım," diyerek gülümseyip başını tuttum. Yatması için. Tekrar çenemi başına koyup saçlarıyla oynamaya başladım. Bu sefer gelen öksürükle ikimiz de kafamızı kapıya doğru çevirdik.

"Oğlum bir gelir misin? Yardım etmen lazım bana," deyince Çakıl doğruldu.

"Geliyorum birazdan."

Kafamı salladım.

ÇAKIL

"Geliyorum birazdan."

Kumsal kafasını salladıktan sonra annemin arkasından mutfağa girdim. "Ne oldu annem, ne yardımı?"

"Yardımın lazım değil yavrum. Bir şey diyeceğim sadece."

"De bakalım."

"Bak Çakıl. O kızın sana nasıl baktığını gördüm. Sana nasıl seni seviyorum deyişini duydum. Saçlarınla oynarken sanki huzur buluyordu. Bak, oğlum. Sen hiç bu konularda dalga geçen biri olmadın, biliyorum, ama... eğer o kızı sevmiyorsan lütfen üzme. Her yerinden belli, iyi bir kız olduğu. Ne olur yapma oğlum."

Anneme yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Anne. Ben o kıza âşığım. Belki de olmamam gerekiyor. Belki Aras'ı arkasından bıçaklıyorum. Belki yanlış. Belki doğru. Ama ben

ona âşığım. Deliler gibi. Sırılsıklam. Her şeyimle."

Ben bunları söyledikten sonra annemin gözünden bir damla yaş düştü. Daha sonra da sarıldı.

"Eğer o kızı gelinim yapmazsan seni otuz sekiz yerinden bıçaklar, gelinlik giydirir, otobana bırakırım Çakıl."

"Ha ha, anladım sultan." Annemin alnını öpüp tekrar salona geçtim.

"Ne istemiş annen? Yardım edecek bir şey var mı?" diye sordu Kumsal.

"Yok, yok. Önemli değil. Tabaklara ulaşamamış sadece."

Kafasını sallayıp arkasına yaslandı. Ben de yanına gidip bu sefer bacaklarına kafamı koyup sırtüstü bir şekilde yattım. O da tekrar saçlarımla oynamaya başladı. O an annemin söylediği şey aklıma geldi. "Saçlarınla oynarken sanki huzur buluyordu." Gözlerimi kaldırıp Kumsal'a diktim. Saçlarıma bakıyordu ve yüzünde ufak bir tebessüm vardı. Sanki... huzurlu gibiydi. Sanırım annem haklıydı. Ona asla zarar vermemeliydim. Elimi boynuna koyup nazikçe kendime çektim. Yüzüme yeterince yaklaştığında öpmeye başladım. Sonunda öpmeyi bıraktığımda gözlerimi açıp dudağına tekrar küçük bir öpücük bıraktım.

"Hey, hey, aile var burada!" Kafamı tanıdık gelen sesle aniden kaldırdım. Karşımda abim duruyordu. İki yıldır görmediğim abim! "Orçun!" Kumsal'ın kucağından kalkıp kardeşime sarıldım. O da bana sıkı sıkı sarılıyordu.

"Anne! Orçun gelmiş!"

"Yavrum Orçun geleli bir hafta oluyor. Tabii sen evde

durmadığın için…" derken mutfaktan çıkıp salonun kapısına gelmişti. Son cümlesini söylerken bir Kumsal'a, bir bana bakıp imalı bakışlar atıyordu. Ensemi kaşıyarak hafifçe güldüm.

"Neyse. Tanıştırmayacak mısın beni Çakıl?"

Abim bu soruyu Kumsal'ı işaret ederek sormuştu. Bu arada abimle aramızda beş yaş vardı. Kumsal'ın yanına gidip yavaşça ayağa kaldırdım. Abim de yanımıza geldi.

"Kumsal bu Orçun. Abim. Orçun, bu da Kumsal. Sevgilim." Sevgilim kelimesini söylerken bile kalp ritmim hızlanıyordu.

Abim nazikçe Kumsal'ın elini sıktıktan sonra bıraktı ve beraber koltuklara oturduk. Hep birlikte oturup sohbet ettik. Kumsal da iyice açılmış ve artık kendi evindeymiş gibi davranıyordu biraz biraz.

Annem, "Millet! Yemek hazır," diye seslenince hep beraber mutfağa geçip masaya oturduk. Fransız yemeklerinde usta olan annemin elinden çıkan yemekleri afiyetle yedik. Taş çıkarırdı bu kadın aşçılara! Yemek sırasında abimin sorduğu soruyla öksürme krizine girdim.

"Ee? Ne zaman geliyor çocuk?"

"Orçun! Oğlum bir evlensinler!"

Bu sefer daha çok öksürmeye başladım. Sonunda olacak şeylere ne diye öksürüyorsam?

"Tamam. Susun. Allah aşkına."

Kumsal duymamıştı, çünkü banyoya gitmesi gerekmişti. Neyse ki. Kafamı tekrar yemeğime gömdüm. Ama abim tekrar konuşunca kafamı kaldırdım.

"Çakıl, bak, bu kız bir içim su. Hem terbiyeli hem güzel, iyi birine benziyor. Bu kızla evlenmezsen sana gününü gösteririm kardeşim," dedi.

Abimin kesin ve sert ses tonu beni şaşırtmıştı. Evlenmeyi ben de istiyordum ve bunun bir gün Kumsal'la olmasını daha çok istiyordum, ama neden bu kadar ısrarcıydı?

Bölüm 28

KUMSAL

Her şeyi duymuştum. Ailesi beni bu kadar çabuk kabul etmiş miydi yani, beni gerçekten sevmişler miydi?

Banyodan dönerken hafifçe öksürüp içeri girerken gözler bana çevrildi.

Çakıl, "Cadı? İyi misin?" diye sordu.

"Dikişlerimi zorladım biraz sanırım."

"İstersen eve dönelim?"

"Saçmalama. Bir şey olmaz," deyince, "Sen bilirsin. Ama bir kez daha acıtırsa seni hastaneye sürüklerim, haberin olsun," diye karşılık verdi.

Anladığımı belirtecek şekilde kafamı aşağı yukarı salladım. Oturduktan sonra yerimde olduğunca kıpırdamamaya

çalışıyordum, çünkü dikişlerimin açılacağına dair bir his vardı içimde. Öksürmem iyi olmamıştı. Normalde bu kadar narin değildi dikişler, ama buraya gelirken ve geldikten sonra birkaç kez zorlamıştım. Açılırlarsa ne yapacağımı bilmiyordum. Yemeğin sonuna doğru geldiğimizde yavaşça masadan kalkıp tabakları toplamaya başladım. Elimi bir tabağa atamadan biri elimi tuttu. Kafamı kaldırdığımda bana sinirle bakan bir Çakıl gördüm.

"Sakın."

Elimi bırakıp yavaşça yanıma gelerek kucağına aldı. En azından fazla hareket etmiyordum. Bir yere doğru ilerledi. Kapıyı açtığında bunun onun odası olduğunu anladım. Odada parfümünün kokusu vardı ve çok güzel kokuyordu. Beni yavaşça yatağa sırtüstü bıraktıktan sonra dizlerinin üstünde yatağa tırmandı. Arkada kalan bacaklarının üstüne oturduktan sonra gözlerime baktı.

ÇAKIL

Tişörtünü kaldıracaktım, ama nasıl bir tepki verir, bilemiyordum. Ben de gözlerine bakıp tepkisini ölçmeye çalıştım. Gayet sakindi ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Elimi tişörtüne götürüp yavaşça yukarı çektim. Tepkisini ölçmek için tekrar gözlerine baktığımda tepkisizdi. Yavaşça elimi yaranın üstünde gezdirmeye başladım.

Ellerimi teninde gezdirirken ürpermişti. Hafifçe titrediğinde suratımda belli belirsiz sinsi bir gülümseme oluştu. Ellerim dikişlerinin olmadığı pürüzsüz karnında gezinirken yavaşça yaklaştım. Yeterince yaklaştığımda karnındaki dikişin etrafına öpücükler kondurmaya başladım. Yavaş yavaş ve küçük öpücükler konduruyordum. Karnından yavaş yavaş aşağılara indim. İki yanındaki kemiklere kadar inip öpmeye başladım. Daha yavaş, daha ateşli bir şekilde öpüyordum. Kumsal kıvranmamak için kendini zor tutuyordu. Bunu hissedebiliyordum. İşin içine dilimi de kattığımda inlemesine engel olamadı. Yavaşça yukarı doğru çıktım. Kirpiklerimin üzerinden Kumsal'a baktığımda

gözleri kapalıydı. Ağırlığımı vermeden yavaşça üstüne çıktım. Dudaklarımızın birbirine değmesine ramak kala durdum.

"Gözlerini aç Kumsal." Gözlerini yavaşça açıp bana baktı. Gözlerime bakarken bakışları bir an için dudağıma kaydı, ama bir saniye sonra gözlerini tekrar gözlerime dikti. O saniye benim dudaklarına yapışmama yetti. Yavaşça ve dikkatlice öpüyordum. Sanki kırılacakmış gibi narin davranıyordum. Dikişlerine özen gösteriyordum. Elimin biri yanağında, diğeri de kalçasında duruyordu. Tam Kumsal tişörtümü çıkarmaya yeltenmişti ki "Hop! Aile var, aile!" diye seslendi.

Kumsal, "Rahatsız etmesen olmuyor mu Orçun Abi?" dedi.

"Bana Orçun diyebilirsin Kumsal."

"Dememeyi tercih ederim Orçun Abi."

Abimden pek hoşlanmıyordu, hı? Abim yanımızdan uzaklaşırken hâlâ Kumsal'ın üzerindeydim.

"Abimden pek haz etmiyorsun ha?"

"O anı bozması hoşuma gitmedi." Biraz daha yaklaştım.

Keyifle, "İstiyordun yani?" dedim.

Utanarak, "Evet," dedi, ancak ben tekrar kötü şeyler olmaması için üstünden kalkıp yanına yattım.

"Uslu dur cadı."

Sırtüstü yattığım için o da göğsüme uzandı. "İstiyorum Superman," diye ısrar etti.

Derince bir nefes aldım, "Ben de ama daha erken," dedim zorlanarak.

"Neden erken?"

"Bak cadı... bunun için daha erken."

Sesli bir şekilde nefesini bıraktı. "Tamam."

Saçlarını öpüp okşamaya başladım. Bana neden kızı-

yordu, anlamıyordum. Şurada ona ne olup bittiğini bile anlamadan hızla sahip olsaydım daha mı iyiydi? Yaklaşıp kulağına yavaşça fısıldadım.

"Gerdeğe daha çok var cadım."

Bir an için gözlerime baktıktan sonra kafasını göğsüme gömdü. Utanmıştı ve bu halleri çok şirin oluyordu.

"Gerdekte bir gram bile alamayınca görürüm ben seni Superman."

"Allah Allah, niyeymiş o?"

"İntikam soğuk yenen bir gravy sostur Superman!"

"Görürüz."

"Görelim."

Konuştuğumuz konunun saçmalığı beni güldürdü. Allah aşkına, nelerden bahsediyorduk böyle? "Kumsal?" dedim onun da nasıl düşündüğünü anlamak için.

"Efendim?" dedi.

"Biz çok salağız," dedim gülerek.

"Fark ettim. Gerdek falan," derken daha da utandı.

"Aynen," derken yanımdan kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Nereye?" diye sordum merakla.

"Banyo yapacağım."

Tam ağzımı açacaktım ki ne düşündüğümü anladığından hemen söze girip, "Hayır, beni yıkayamazsın. O kadar da uzun boylu değil Superman," dedi.

Ellerimi ben masumum der gibi havaya kaldırdım. O odadan çıktıktan sonra uzanmaya devam ettim. Nasıl bu kadar sevmiştim ki onu? Nasıl bu kadar bağlanmıştım? İlk başta hiç ısınamamıştım ona, ardındansa bizimkilerle yakınlığının boş yere olmadığını düşünüp ona şans vermek iste-

miştim… ve şimdi şans verip tanımak istediğim bu kıza resmen sırılsıklam âşık olmuştum.

Düşününce iyi ki de olmuştum. O gözleri, dudakları, vücudu... Yaklaşık bir saattir uzanmış, en başından itibaren olanları düşünüyordum. Nasıl tanıştığımızı, nasıl çıkma teklifi ettiğimi, onu ne kadar sevdiğimi… her şeyi. Ben düşünmeye devam ederken banyodan çıkan Kumsal içeri girdi, hem de üstünde havluyla, bornozla değil. Bacaklarının büyük kısmı açıktaydı ve havlunun üst tarafından da göğüsleri belli oluyordu. Allahım sen bana sabır ver. Ben ne ara bu kadar azgın oldum çıktım lan?

Onu bu haliyle görünce şaşkınlığımı gizleyemeyip ne diyeceğimi bilemedim. "Aa!"

Kumsal'sa rahat tavırlar içinde, "Bornoz yoktu. Ve… sanırım benim giyebileceğim bir şey de yok."

Yavaşça kafamı sallayıp dolabıma yöneldim. İçinden bir tişört çıkardım. Çekmecelerin birinden de bana biraz küçük gelen bir baksır alıp Kumsal'a uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi hafif de olsa gözlerini benden kaçırarak.

Kafamı önemli değil anlamında salladım.

"Yalnız Çakıl? Ben nasıl bu tişörtle evin içinde dolaşacağım?" diye sordu merakla.

"Annem sorun etmez," deyince rahatlayıp tamam anlamında kafasını sallayarak tekrar banyoya yöneldi.

Ona yetişip kolundan tuttum. "Burada giyin. Ben salona geçeceğim."

Tekrar kafasını sallayıp çıkmamı bekledi. Odadan çıktığımda derin bir nefes aldım. Bu işler beni zorluyordu.

KUMSAL

Hormonlar. Sıçarım sizin hormonlarınıza! Çocuğa bildiğin gel beni düz dedim, ama o olmaz dedi. Bıraksalar atlardım üstüne ya! O odadan çıkınca üstümdeki havluyu çıkarmadan altıma baksırı geçirdim. Havluyu da üstümden attıktan sonra tişörtü giydim. Aslında bayağı uzundu. Dizimin neredeyse bir karış üstündeydi. Havluyu attığım yerden alıp asmak için banyoya yöneldim. Banyoya gittiğimde havluyu asmak için yukarı uzandım. Çok zaman geçmemişti ki Orçun Abi'yi gördüm.

"Affedersin Orçun Abi, bir şey mi istedin?" dedim utanarak.

Orçun Abi yüzüme bakmadan, "hayır" diye kısaca cevap vererek hiçbir şey demeden hızla yanımdan geçti.

Daha sonra salona geçtiğimde, Çakıl tek başına koltuklardan birinde oturuyordu. Ben de gidip yanına oturdum. Orçun'un beni o şekilde gördüğünü söylesem mi, söylemesem mi, bilemedim. En sonunda söylememeye karar verdim.

ÇAKIL

Koltukta bir süre oturup laflad ıktan sonra Kumsal'ın artık sıkılmaya başladığını fark ettim. Ardından neler yapabileceğimizi düşünürken aklıma bizimkiler geldi. Annem komşuya, abim de bara gitmişti ve ev şu an tam anlamıyla bizimdi. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. Telefonu elime alıp bizim gruptakilerle kızlara mesaj attım. Bir saat sonra hepsi bizdeydi.

Ne yapalım derken her zamanki gibi korku filmi izlemeye karar verdik. Hepimiz salondaki koltuklara dizildik. Filmi izlerken Ediz saçma sapan sesler çıkarıp hayaletmiş gibi davranıyordu. Miray daha fazla dayanamayarak, "Yeter artık Ediz, şaklabanlıklarına son ver de filmi izleyelim," dedi.

İrem de Miray'a katılarak, "Evet, Ediz, senin sululuklarının yüzünden filme konsantre olamıyoruz," diye ekledi.

Onlar bu şekilde atışmaya devam ederken Kumsal'la ikimiz birbirimize bakıp gülümsedik. Ardından bir korku filmi daha izlemeye karar verdik. Bu sırada Kumsal ve kızlar mısır patlatmaya gittiler. Çocuklarsa bana sataşmaya başladı.

Ediz, "Çok hızlı çıktınız abi," dedi gülerek.

Batı da "Düğün ne zaman? Ailenle de böyle yakın olduğuna göre," dedi. Tam onlar böyle saçma sapan espriler yaparken kızlar ellerinde kâseler, içeri girdiler. Onlar da yerlerini alınca filmi izlemeye koyulduk. Film bittikten sonra etkisinden çıkabilmek için gülmekten yerlere yattığımız bir komedi filmi daha izledik. Bizimkilerin yaptığı espriler filmi daha da komikleştiriyordu.

Daha ne annemden ne de abimden ses seda vardı. Bizimkilerin de hiç gitmeye niyeti yok gibiydi. Ediz birden atlayıp, "Hadi, oyun zamanı," dedi.

Ben de onaylar şekilde, "Evet, Monopoly oynayabiliriz," dedim. Eğlenceli olabilirdi. Monopoly oynamak düşündüğümüz kadar eğlenceli olmamıştı. Her birmiz sıramız gelince sıkkın sıkkın sanki bir görevmiş gibi yapmamız gerekenleri yapıyorduk. Birden, "Hadi, millet! Twister time!" dedi Miray neşeli bir şekilde şakıyarak. Herkes onayladığını gösterir şekilde bir ses çıkarınca odama çıkıp oyunların olduğu yerden Twister'ı çıkardım. Salona geri geldiğimde her şeyi hazırlamıştık. Kumsal dikişlerinden dolayı izleyiciydi. İlk kısımda İrem, Kaya'nın üstüne düştü, hem de Miray'la Ediz'in birbirinin üstüne düştüğü gibi. Hani öpüşmüşlerdi ya, tam da öyle. Kumsal bir kenarda oturup izlerken birden bağırdı, "İrem, Kaya'nın üstüne düştü," diye. Sanırım o da benim düşündüğümü düşünmüştü. İrem'se

hiç bozuntuya vermeden kendini toplayıp yerden kalkıverdi.

"Eveet! Çakıl! Sağ ayak kırmızıya," diye bağırmaya başladı Kumsal.

"İrem sol kol mavi," diye ardından.

"Kaya sağ kol yeşil."

"Batı sol ayak sarı."

Kumsal durmadan birilerine bir şeyler diyor, kimi zamansa neredeyse bir maç kazanmışçasına çığlıklar atıyordu.

Bir ara kendimi iki ayağımı açmış, normal bir şekilde dikilirken buldum. İrem ve Kaya birbirine çok yakındı. Kaya'nın götünü azıcık itsem öpüşeceklerdi yani. Ediz'in bir eli benim altımdaydı ve domalmıştı. Sanki Twister değildi de grup... tövbe tövbe. Tam Akın bana üçüncü hareketimi söyleyecekti ki birinin hapşırmasıyla hepimiz yere yığıldık. Altta kalanın canı çıksın! Kumsal bir eliyle dikişlerini tutarken bir taraftan da kahkahalar atıyordu. Onu böyle eğlenirken görmek çok ama çok hoşuma gidiyordu.

Üçüncü bir el oynamayı göze alamadık. Maazallah, kızlardan biri altta ezilecekti bu gidişle.

"İyi ki gelmişiz be!" dedi Batı.

"Aynen lan, çok iyi zaman geçirdik," diye onu onayladı Kaya da.

"İyi ki gelin demişsin Çakıl," dedi Miray da.

"Kumsal cadısının eğlenceye ihtiyacı olur diye düşündüm," dedim ona bakarak.

"İyi yapmışsın abi. Hepimizin ihtiyacı vardı aslında. Kaç gündür görüşmüyorduk," dedi Kaya birlikte zaman ge-

çirmeyi özlediğini belli ederek.

"Aynen."

Kumsal yanıma gelip bana sarıldı ve kulağıma, "Sana âşığım Çakıl," diye fısıldadı.

"N... ne?" diye şaşkın şaşkın bakarken ben gülerek cevap verdi. "Bunu bana bir kere daha söylettiremezsin."

Belindeki kollarımı sıkılaştırıp onu havaya kaldırdım, dikişlerine dikkat ederek onu döndürmeye başladım. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sana âşığım. Allahım!"

Kendimi sevdiği çocuğun ondan hoşlandığını öğrenen kızlar gibi hissediyordum. Duyduğum iki ayrı sesle Kumsal'ı yere bıraktım.

"Benimle çıkar mısın?"

"Benimle çıkar mısın?"

Kaya, İrem'in, Ediz de Miray'ın önünde diz çökmüştü. Kaya'nın elinde ayıcık, Ediz'in elindeyse çikolata paketi vardı.

"Evet!"

"Evet!"

İkiz miydi bunlar? Aynı anda sorup aynı anda cevap verdiler. Şaka gibiydi. İşte, böylece... ben ve Kumsal derken Ediz ve Miray, Kaya ile de İrem sevgili olmuştu. Akın'la Batı'ysa sap sap kalmıştı. Ve sonsuza kadar mutlu yaşadık. Yaşadık mı? Yaşamışızdır be!

Bölüm 29

Haziran 2014

Sabah beni dayım uyandırdı.

"Kumsal? Tamamen kendine gelince aşağı gelir misin? Sana bir haber vereceğiz."

Tamam anlamında kafamı salladım. Dayım odadan çıktıktan sonra yataktan kalkıp hazırlandım. Dayım, yengem ve Kaya koltukta oturmuş, beni bekliyordu. Koltuklardan birine oturduğumda dayım konuşmaya başladı.

"Bak Kumsal. Bunun sizin için zor olabileceğini biliyorum, ama böyle olması şimdilik hepimiz için daha iyi," dedi sakin ama tedirgin bir şekilde.

"Ne oldu?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. Bu şekilde konuşuyorsa dayım, mutlaka ciddi bir şeyler olmalıydı. Meraklı gözlerle Kaya'ya baktım, Kaya gözlerini önüne dikmiş, oturuyordu.

"Yengenin babasının durumunu biliyorsun. Daha önce hasta olduğundan bahsetmiştik. Ama durumu çok ciddi ve belki de son günlerini yaşıyor, bu yüzden yengen bugünlerde ailesinden uzakta olmayı istemiyor. Dolayısıyla biz de ayrı kalmamak adına İzmir'e taşınmaya karar verdik," dedi çekiniyormuş gibi.

"Ne? A... ama Çakıl? Batı? Ediz? Akın? ÇAKIL?" diye art arda bizimkilerin ismini sıralayıp Kaya'ya baktım. Kaya'dan çıt çıkmıyordu. Ne yani, hemen kabullenmiş miydi? Ya da onlardan ayrılmak onu üzmüyor muydu? "Ama dayı?" dedim.

Dayım, "Biliyorum, burayı ve arkadaşlarını çok seviyorsun. Ama sık sık görüşürsünüz yine. Bunun ani bir karar olduğunun da farkındayım, fakat hepimiz için en iyisi bu, güven bana," diyerek dayım beni telkin etmeye uğraştı.

Ben de çaresiz kabul ederek başımı tamam anlamında salladım.

Ardından dayım, "Bir an önce vedalaşsanız iyi olur. Bugün uçağımız kalkıyor," dedi. Çaresizce başımı salladıktan sonra bir koşuda yukarı çıkıp üstümü değiştirdim.

Siyah bir şort, onun üstüne de beyaz düz bir tişört ve gri-siyah-beyaz karışımı olan gömleğimi giydim. Gömleği belime bağladıktan sonra beyaz Converselerimi ayağıma geçirip evden çıktım. Olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordum. Otobüsle çok uzun süreceği için taksinin birine atlayıp adresi söyledim. On dakika sonra ordaydık. Ücreti ödeyip taksiden çıktım. Evin kapısının önüne gelip zile bastım. Kalbim nedenini bilmediğim bir şeyden dolayı güm güm atıyordu. Birkaç saniye

sonra kapı açıldı. Çakıl bana yeni uyanmış gözlerle bakıyordu. Anında kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

"Heey! Hoş geldin! Beni çok mu özledin?" diye sordu şaşırarak.

Dolmuş gözlerle ona bakınca sevinci aniden kayboldu. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Başımı ellerinin arasına alıp tam gözlerimin içine baktı.

Telaşla, "Kumsal? Ne oldu?" diye sordu.

"Biz..." derken duraksadım, ardından derin bir nefes alıp devam ettim. "Biz gidiyoruz," dedim. En iyisi bir kerede söylemekti.

"Ne demek gidiyoruz?" dedi telaşlanarak.

"Taşınıyoruz. İzmir'e," dedim başımı öne eğerek.

"NE? Hayır, hayır, hayır. Gidemezsin. Olmaz. Bırakamazsın beni," dedi duyduklarına inanamayarak.

"Ben seni bırakmıyorum Çakıl. Ne yazık ki benim seçimim değil bu," dedim çaresizce. Onun bu halini görünce daha da üzülmüştüm.

"Her gün mesajlaşırız. Skype'tan konuşuruz. Arada birbirimizi ziyaret ederiz. Olmaz mı?" dedim üzgünce.

"Olur. Ama... gitmesen, olmaz mı?" dedi, gözleri dolmuştu.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

Alnımı öpüp bana sıkıca sarıldı ve "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Bir iki saatimiz," deyince, elleriyle bacaklarımdan tutup beni kucağına çıkardı. Biraz ilerleyip arkasını döndü. Kapıyı kapattıktan sonra evin bahçesine ilerledi. Çimlere dikkatlice oturduktan sonra uzandı. O an üstündeydim.

"Her gün. Her Allah'ın günü konuşacağız. Ayda en az bir defa birbirimizi ziyaret edeceğiz. Söz ver bana."

"Söz Superman."

Başıma bir öpücük kondurup daha çok sardı kollarını bana. "Seni seviyorum," dedi.

Kocaman bir iç çektim. "Ben de seni Superman. Seni çok seviyorum."

Yaklaşık bir saat öylece yattık. Geçmişten konuştuk. Güldük. Ama artık gitme zamanım gelmişti.

"Çakıl, gitmem gerekiyor artık," dedim başımı öne eğip.

"Ben bırakırım," diye atıldı hemen.

"Gere..." diye söz başlamıştım ki Çakıl sözümü kesip, "Gerek var," dedi sert bir şekilde.

"Peki," dedim.

Beraber bir taksiye atlayıp eve döndük. Eski evime. Çoktan boşaltılmıştı. Para olunca böyle oluyordu demek ki... her şeyi hızla hallediyordu. İnip tekrar Çakıl'a sıkı sıkı sarıldım.

"Seni çok özleyeceğim cadı," dedi.

"Ben de..." diye yanıtladım onu. "Ama biliyorsun, yengemin babasının durumu kötü ve bu durumda en iyisi bu galiba."

"Seni nereye gidersen git, sevmekten vazgeçmeyeceğim," dedi.

"Ben de" deyip tekrar eve baktım.

"Hadi Kumsal!" diyen dayımın sesini duyunca Çakıl'dan ayrıldım. Tam arkamı dönmüştüm ki kolumdan tutup kendine çekti. Dudaklarıma kısa, ama anlamı büyük bir öpücük kondurdu.

"Hadi git!" dedi gülümseyerek.

Kafamı sallayıp dayımların olduğu tarafa doğru ilerledim. Arabaya bindiğimde gözümü hâlâ ondan ayıramıyordum. O da benden. Araba uzaklaştıkça o da uzaklaşıyordu. Havaalanına bir saat kadar bir sürede vardık. Bütün kontrollerden geçip uçağa bindik. Yolculuk boyunca müzik dinledim. Sonunda İzmir'e vardığımızda uçaktan inip tekrar bir arabaya bindik. Nihayet arabadan inip karşımda duran eve yöneldim. Yolculuk boyunca kimseyle konuşmamıştım. Hatta hiçbirine bakmamıştım bile. Eve girmeye çalıştığımda kapı kilitliydi. Islık sesiyle arkama döndüm. Kaya bana bir anahtar fırlattı. Kilidi açıp eve girdim. Tek tek gezip kendi odamı bulduktan sonra içeri girdim. Kendimi yatağa bırakıp uyudum. O an yapabileceğim en güzel şey uyumaktı.

İki Ay Sonra

Çakıl'la iki aydır her gün konuşuyorduk ve bir kere ziyaretine gitmiştim. Gelme sırası ondaydı! O kadar heyecanlıydım ki gece uyuyamadım. Şu an neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Gözlerimden uyku akıyordu, ama o gelecek diye uyuyamıyordum. Telefonum çalınca koşup açtım.

"Ne yapıyormuş benim Kumsalım?" diyen Çakıl'ın sesini duyunca heyecanım daha da arttı.

"Hiç, uyumaya çalışıyordum," dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak.

"Bir tanem? Sana söylemem gereken bir şey var. Ben gelemiyorum galiba," dedi umutsuz bir sesle.

"Na… nasıl gelemiyorsun?" diyerek telefonda kalakaldım.

"Çok özür dilerim. Önemli bir işim çıktı. Ama sana bir hediye gönderdim. Kapınızın önünde olması lazım. Onu açar mısın? Hoşuna gideceğine eminim," dedi umutsuzluğundan sıyrılarak.

"Hediye mi?" dedim şaşırarak.

"Evet, senin için bir şey var. Seni seviyorum," dedi.

"Tamam," dedim ve ben de ekledim hayal kırıklığımı

göstermemeye çalışarak, "ben de."

"Görüşürüz," deyince bir iç çektim.

"Görüşürüz." Yerimden kalkarak hızla dışarı çıktım. Söylediği gibi bir hediye kutusu vardı. Bu şey kocamandı! Kutunun yanına gidip etrafındaki kâğıdı yırtmaya başladım. Kâğıdı yırtıktan bir saniye sonra içinden bir şey çıktı. Hayır. Biri. Karşımda bir Çakıl vardı. Bir çığlık atıp kucağına atladım.

"Seni salak! Neden gelemiyorum diyorsun? Ne kadar üzüldüm, haberin var mı?" diye resmen sitem ettim sevinç çığlıklarım eşliğinde.

"Peki, şimdi ne kadar mutlusun?" diye sordu Çakıl.

"Normalde olacağımın iki katı!" dedim, sevincimden yerimde duramıyordum.

"İşte," deyip beni kollarıyla daha sıkı sardı.

"Sana bir sürprizim var," diye ekledi.

"Kendin yetmezmişsin gibi," dedim, bana o yeterdi nihayetinde.

İki gündür ummalı bir şekilde eşyaların taşındığı karşımızdaki evi gösterdi. "Bu evi biliyor musun?" diye sordu ardından.

"Evet, iki gündür eşya taşıyorlar. Ama sahibi daha gelmedi," dedim bu evle sürprizin ilgisini çözmeye çalışarak.

"Annem, ben ve Orçun o eve taşındık."

NE? NE? NE?

"NE?" diye sordum inanamayarak.

"Sen gerçekten seni İzmir'in kurtlarına bırakacağımı mı sandın? Sen benimsin. Sonsuza kadar," diyerek bana yeniden sarıldı.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadım.

Bölüm 30

Üç Yıl Sonra

Vay be! Koca üç yıl! Üç yıldır İzmir'deydim. Çakıl'ı sekiz aydır görmüyordum. Askerdeydi ve daha iki yılı vardı. Teknik olarak bir yılı, sekiz ayı. Onu o kadar özlemiştim ki! Şimdiye kadar sadece bir kere görmüştüm ve bu da beş ay önceydi. Bana tek bir izni olduğunu, bir daha gelemeyeceğini söylemişti. Kahrolmuştum resmen. Şu an on dokuz yaşındaydım. Vay be! Çakıl'la dört yıl... üniversite ikinci sınıftım. Ve şu an şubat ayındaydık. Çakıl'ı çok özlemiştim. Çok özlemiştim Çakıl'ı. Özlemiştim çok Çakıl'ı. Sıkıntı başa belaydı. AH! En önemli şeyi söylemeyi unuttum. İrem ve Miray'la aynı üniversitede okuyorduk! EVVEEET!

Saat sabahın yedisiydi ve ben üstümü giyiniyordum. Söylediğim gibi üniversite ikinci sınıf öğrencisiydim artık.

Derslerime önem vermem gerekiyordu. Üstüme kısa kollu bir tişört, üzerine kalın bir hırka ve altıma da bir kot geçirdim. Aşağı inip dayımla yengemi öpüp, "Görüşürüz bebekler!" dedim.

"Görüşürüz!" dedi ikisi bir ağızdan.

İkisi de aynı ayda cevap verince gülümsedim. Converselerimi ayağıma geçirip evden çıktım. Hava fazla soğuk değildi. Okula her sabah taksi dolmuşla gidiyordum. Taksi dolmuşa binip gideceğim yeri söyledikten sonra parayı uzattım. Kulaklıklarımı takıp *Am I Wrong* şarkısını açtım. Ondan sonra *They Don't Know About Us*, *Let Her Go*, *Trumpets* şarkıları derken geleceğim yere vardım. Taksi dolmuş okulun tam önüne gitmediği için biraz uzakta inip beş dakika kadar yürümem gerekiyordu. Beş dakika sonra okulun kapısından içeri girdim. Bahçe boştu. Sabahları erken geliyordum. Sınıfa girdiğimde bizim iki mal çoktan gelmişti bile.

"Günaydın kızlar," dedim. "Yine erkencisiniz."

"Günaydın," dediler bir ağızdan. Ardından Miray, "Evet, ne yapalım, hazırlanıp boş boş durmaktansa erken gelip buranın keyfini çıkarıyoruz," dedi.

İrem de bilmiş bir edayla onaylar şekilde kafasını salladı.

Biz İzmir'den, okuldan, derslerden konuşurken yarım saat geçmişti neredeyse. Sınıf dolmuş, hoca derse girmişti. Bütün ders boyunca İngilizce konuşmuştuk, doğal olarak yani, Türkçe konuşursak sıfırı yiyorduk. Dersler böyle geçip gitti. Aralarda kızlarla kantine inip biraz dedikodu yaptık. Çıkışta tekrar bir araya gelip biraz lafladıktan sonra ayrıldık.

Eve döndüğümde Kaya evdeydi. "Hoş geldin kuzen," dedi gülerek.

"Hoş bulduk kuzen," deyip odama geçerek üstümü değiştirdim. Telefonumu şarja takıp salona indim. Kaya koltukta oturmuş, bir şeyler izliyordu. Normalde pek evde olmamasına rağmen bu aralar sık sık karşılaşıyorduk.

"Yine evdesin?" diye takıldım.

"Evet, bir sorun mu?" dedi kaşlarını çatıp.

"Seni son günlerde pek sık görür oldum, merak ettim sadece," dedim muzipçe.

"Hayır," dedi. "Sadece bu aralar dersler yoğun değil, ben de fırsattan yararlanıp evde zaman geçiriyorum," dedi.

"İrem'le nasıl gidiyor?" diye sormuştum ki Kaya sert bir ses tonuyla, "Sen sesini kesecek misin kuzen? Bak, film izlemeye çalışıyorum," dedi.

"Tamam ya," deyip koltuklardan birine oturarak Kaya'ya eşlik ettim. Beraber *3 İdiots* 'u izledik. Daha önce beş kere falan izlemiş olmama rağmen yine izledim.

Aslında İzmir'de günler genelde böyle geçiyordu. Okula gidiyor, arada bir kızlarla geziyor, bazen de onlara gidiyordum. Sıklıkla evde vakit geçiriyordum. Yengem genelde ailesinin yanında oluyor, dayımsa işlerinden dolayı pek evde vakit geçiremiyordu. Kaya'ysa son birkaç haftaya kadar genelde dışarıda oluyordu. Eve geldiğimde ya film izliyor ya muhabbet ediyorduk birileri varsa evde. Kimse olmayınca da ben tek başıma takılıyordum. Fakat mutluydum, çok güzel ve sakin geçiyordu buradaki günlerim. Tek bir şeyin eksikliğini duyuyordum, o da Çakıl'ın varlığı. Keşke Çakıl da burada olsaydı.

İki Ay Sonra

Nisan ayı gelmişti bile. Ilık hava çok güzeldi. Bir yıl olmuştu Çakıl gideli. Havaya rağmen o gün üzgün bir ruh hali içindeydim. Okula gittiğimde de hiçbir şey değişmemişti, içimde nedenini bilmediğim bir üzüntü vardı. Hiçbir şey güzel gelmiyordu bugün bana. Onu göremeyecek olduğum gerçeği içimi acıtıyordu. Derste ben bunları düşünürken kapı çaldı.

"Hocam, böldüğüm için kusura bakmayın. Kumsal arkadaşımız sanırım bu sınıfta, eğer sakıncası yoksa biraz gelebilir mi?"

Kaşlarımı çatarak oturduğum yerden kalktım. Kapıda duran adamın yanına gittiğimde kolumdan tutup hafifçe çekti.

"Bahçeye çıkman gerekiyor. Biri ziyaretine gelmiş," dedi.

Adam bunları söylerken muzipçe gülümsüyordu. Kaya gelmişti muhtemelen ya da dayım. Yavaşça bahçeye ilerledim. İlk gördüğüm şey kalabalıktı. Kalabalığın içinden ilerlerken konuşmaları duyabiliyordum.

"Allahım, çok yakışıklı!" diyen kızların sesi kulağıma geliyordu. Sulandıklarına göre bu Kaya'ydı.

"Of! Yerim ben bunu!"

"Değil mi? Bir de o asker kıyafeti çok seksi durmuş!"

Birden durdum. Ne demişlerdi? Asker kıyafeti mi? İyi de Kaya neden asker kıyafeti giyecekti ki? Kalabalığı sonunda tamamen geçtiğimde yerimde çakılıkaldım. Ama? Karşımda üstünde asker üniformasıyla Çakıl duruyordu. Beni gördüğünde gülümseyip kollarını iki yana açtı. Bir kez bile düşünmeden ona koştum. Yanına yaklaştığımda kucağına atlayıp kollarımı boynuna doladım.

"Sen! Ne işin… Ama!" Gözlerime inanamıyordum. Sevinçten duramıyordum. Oysa daha biraz önce Çakıl'ın yanımda olmamasından dolayı nasıl da üzgün olduğumu hatırladım. Bu gerçek olabilir miydi? Hayal görmüyordum değil mi? Üzüntümden dolayı bayılmış falan da olamazdım. Gerçekti bu, Çakıl'dı, kanlı canlı karşımda duruyordu.

Gerçekliğine inanmak istermişim gibi daha sıkı bir şekilde sarıldım. Gözlerimde biriken yaşların tek tek yanaklarımdan süzülmesine mani olamıyordum.

"Askerlik bitti ve geldim," dedi. "Bu arada askerde değil, ama bu gidişle senin kollarının arasında nefessiz kalıp öleceğim," diyerek güldü.

"Bitti mi? Ama daha vardı!" dedim inanamayarak.

"Hayır. Bitti," dedi kesin bir ifadeyle.

Kafam benim yine ezogelin çorbasına döndü. Kollarını çözerek beni yere bıraktı. Ellerimden tutup gözlerimin içine

baktı. "Bana bir söz vermen gerekiyor," dedi fısıldayarak.

Kafamı tamam anlamında salladım. Hâlâ ağlıyordum!

"Şu bir saat içinde ne söylersem söyleyeyim veya sorarsam sorayım bana hayır demeyeceksin," dedi.

Her ne kadar kaşlarımı çatsam da kafamı sallayarak onayladım. Okulun yarısı bizi izliyordu. Hatta yarısından bile fazlası. Derin bir nefes alıp ellerimi bıraktı. Elini cebine götürüp bir şey çıkardı. Tekrar derin bir nefes aldıktan sonra önümde diz çöktü. Ellerimle şaşırdığımı belli edecek şekilde ağzımı kapatmıştım. Daha çok ağlamaya başladım.

"Kumsal… dört senemi seninle geçirdim ve bunu ne kadar yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin. Dört sene boyunca bunun hayalini kurdum. Tamamıyla benim olmanın hayalini. Kumsal… Benimle evlenir misin?" deyiverdi bir çırpıda.

Hâlâ ağlamaya devam ederken başımı salladım. Yüzüğü alıp yüzükparmağıma taktı. Ayağa kalktığında tekrar boynuna atladım. Herkes alkışlıyor, ıslık çalıyordu.

"Evet! Evet! EVET!"

Kollarımla daha da sıkı bir şekilde sarıldım. Beni etrafında döndürürken, "Düğün gecemizde de böyle bağıracaksın KARICIĞIM," diye fısıldadı.

Sapıkça düşünceleri bile şu an mutluluğumun önüne geçemezdi.

"Bir kere de sapıklaşma," dedim yine de uyarırcasına.

Kıkırdayıp sanki mümkünmüş gibi daha çok sarıldı. Biliyor musunuz, sonsuza kadar birlikte ve mutlu olacağız.

Bölüm 31

Bir Yıl Sonra

Gelinliğimle aynanın karşısında dikiliyordum. Mağazadaki kadın bana ne kadar yakıştığına dair bir şeyler zırvalıyordu. Bir an gözüm aynada arkamda duran siluete gitti. Gülümseyerek arkamı döndüm. Çakıl iki üç metre arkamda dikilmiş, bana bakıyordu. Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

"Çok güzelsin. Sen… sen," diye gülüp devam etti. "Konuşamıyorum bile."

Ben de onun bu haline güldüm.

"Seni seviyorum."

"Ben de sana âşığım cadı."

Hafifçe geri çekilip dudaklarına uzandım. O da yaklaşıp öptü.

"Gelinliğinizi hazırlayalım mı efendim?"

Bozmasanız olmazdı. Kafamı salladım.

"Evet, lütfen." Çakıl'dan ayrılıp gelinliği çıkarmak için geniş kabine yöneldim.

"İstersen yardım edeyim?" Elimle nah yaparsın işareti yaparak çaktırmadan ona gösterdim.

"Gerdek gecesinde de mi bunu yapacaksın?"

Gelinliğin el verdiği ölçüde hızlıca kabine girip duvara yaslandım. Çakıl'ın gür kahkahasını duyduğumda gözlerimi devirdim. Sapık. Gelinliği çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Kabinden çıkıp gelinliği çalışan kadına verdim.

"Eşiniz kapının dışında hanımefendi. Ödeme yapıldı. Hayırlı olsun."

Gülümseyerek başımı sallayıp mağazadan çıktım. Çakıl duvara yaslanmış, bekliyordu. Gidip sarıldım.

"Hazır mısın?" diye sorunca gülümsedim.

"Hazırım."

Benden ayrılıp elimi tuttu. Arabaya binip bizim eve yöneldik. Evin önüne geldiğimizde arabadan çıkıp kapının önüne gittik. Yengem kapıyı açar açmaz söylenmeye başladı.

"Gelinliği damadın görmesi uğursuzluktur, ama tek gören o nedense!" derken yengeme sarılıp öptüm.

"Sürpriz yengeciğim, sürpriz."

İçeri geçip salona girdim. Dayımla Kaya'ya da sarılıp ikili koltuğa oturdum. Çakıl da onlarla selamlaştıktan sonra yanıma gelip oturdu. Dayım da aynı yengem gibi bizi gelinlik için azarladı. Sanki illa şimdi görmeleri gerekti. Zamanı gelince göreceklerdi işte.

İki Hafta Sonra

Düğün günü geldi çattı. Bir odada İrem, Miray ve ben oturuyorduk. Daha doğrusu onlar oturuyordu. Ben ayakta bir oraya bir buraya gidip geliyordum. Heyecandan ellerim titriyordu. Kapının tıklatılmasıyla dikkatimiz kapıya gitti.

"Kızlar? Gelinlik giyme vakti!" diye seslendi yengem.

Hepimiz aynı anda aynı cevabı verdik. "Tamam!"

Kızların yardımıyla gelinliğimi giydim.

"OHA!" dedi İrem bana bakıp.

"ÇÜŞ!" diye ekledi Miray da.

"O kelimelerin ikisi de hayvanlara söyleniyor, biliyorsunuz değil mi?" diye sorarak kendimden şüphe ettim bir an.

Omuz silkerek, "Sen de hayvansın," dediler hiç umursamadan. Her ikisini de çok seviyordum. Biz böyleydik, her ne olursa olsun, her ne durumda olursak olalım, illa ki kahkaha atacak bir şeyler buluyorduk.

"Otur bakalım. Saçınla makyajının yapılması gerekiyor."

Ben sandalyeye geçerken onlar da kuaförü çağırdı. Kadın gelip saçlarımı dağınık topuz gibi bir şey yapıp çıktı. Güzel görünüyordum. İrem önüme kocaman bir makyaj kutusu atıp bağırdı.

"Makyaj zamanı!"

Sanırım onlar da en az benim kadar heyecanlıydı. Kızlar makyajımla uğraşırken ben de biraz gevşedim. En azından birazcık. Her şey bittiğinde kendime baktım. İrem gerçekten de çok güzel makyaj yapıyordu. İlk tanıştığımız zamanlardan bu yana kendini bu konuda geliştirmişti. Güzel görünüyordum. Kapı tıklatıldı.

"Teslimatı almaya geldim!"

Sandalyeden kalkıp kapıyı açtım. Dayım gözlerini açmış, hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bana bakıyordu. "Allahım, çok güzelsin."

Evet. Dayım ağlamaya başlamıştı.

"Dayı?" dedim.

"Efendim?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

"İyi misin?" diye sordum hafifçe koluna dokunarak.

"İyiyim, iyiyim. Yürü hadi," derken uzattığı koluna girdim. Dayımı hiç bu kadar duygusal görmemiştim.

Yavaş yavaş nikâhın yapılacağı salona doğru yürümeye başladık. Dayım kapının önünde beni Çakıl'a teslim edip bizden önce içeri girdi. Çakıl gülümseyip alnımı öptü. Bu sefer onun koluna girdim. Kapı açıldığında herkes bize döndü. Kocaman salondaki küçücük gözler bize dönmüştü. Yaşı yirmi beşin üstünde olanlar gülümsüyordu. Diğerleriyse "Sen bu

çocukla nasıl evlenirsin? O benim!" bakışı atıyordu. Onları görünce, Çakıl'ın kolunu biraz daha sıktım. Bana dönüp gülümsedi. Nikâh masasına geldiğimizde yerlerimize oturduk. Kaya ve İrem de gelip şahitler için ayrılan yere oturdular. Şahitlerin kim olacağını biz seçmedik. Bizimkiler kendi aralarında kararlaştırmışlardı. Nikâh memuru da geldiğinde kalbim iyice hızlanmıştı. Birkaç şey zırvaladıktan sonra sadede geldi.

"Sen Mert oğlu Çakıl, Kenan kızı Kumsal'ı karılığa kabul ediyor musun?"

"EVET!"

"Sen Kenan kızı…" Hiç çekemeyecektim, direkt bağırdım.

"EVET!"

Nikâh memuru güldü.

"O zaman ben de sizi karıkoca ilan ediyorum."

Çakıl'ın ayağına bastığımda seslice inledi. Ben de kıkırdadım. Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Bekle sen. Gerdeğimizi bekle." Aklı başı hep gerdekteydi.

"Gelini öpebilirsiniz."

Ayağa kalktığımızda Çakıl kollarını belime koyup beni kendine çekti. Yavaşça dudaklarıma yaklaşıp öpmeye başladı. Bakın öptü değil, öpmeye başladı. Ben de ona biraz karşılık verip geri çekildim. Yoksa nikâh salonunda ön sevişme yaşayacaktık. Elimi tutup salonun ortasına getirdi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Tabii ki."

Bir kolunu belime atıp diğeriyle elimi tuttu. Ben de boşta olan elimi boynuna atıp başımı boynuna gömdüm.

"Evlendik."

Güldüm.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, yani… bu benim hayalimdi. İlk defa bir hayalim gerçek oluyor. İçimi saran sıcaklıkla elimi elinden ayırıp boynuna koydum ve ona iyice sokuldum. Sadece daha çok hissetmek istemiştim. Daha yakın olmak. Dans bittiğinde birbirimizden uzaklaştık. Dayım ve Kaya'yla da dans ettikten sonra pastayı kestik. İşte, film ondan sonra koptu. DJ'in, bakın DJ diyorum, DJ'in Ankara'nın Bağları'nı açmasıyla yengem, ben, İrem ve Miray direkt ortaya atladık. Benim böyle bir parçam Ankaralı olduğu için yerimde durmam biraz zor oluyordu. Daha sonra Tavukları Pişirmişem'e geçti. Böyle böyle güzelce kurtlarımızı döktük. Yorgunluktan takatimiz kalmayınca gidip sandalyelerden birine oturdum. Düğünün sonlarına doğru salon neredeyse tamamen boşalmıştı. Sadece biz ve birkaç kişi vardı. Diğerleri de çıkınca artık biz de çıktık. Arabaya bindiğimizde inanılmaz derecede yorgundum.

"Ölüyorum galiba. Çok yoruldum."

"Kaçamazsın."

Kaşlarımı çatıp ne dediğini anlamaya çalıştım. Kafamdaki ampul yandığında bütün yorgunluğum geçti. Buna çok meraklı olduğumdan değildi, yani istiyordum da daha çok heyecanlandığım ve gerildiğim için bütün yorgunluğum gidivermişti. Yaklaşık bir hafta önce alınan evimizin önünde durunca iç çektim. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Çakıl bir anda arabadan fırlayıp yanıma geldi.

"Nereye prenses?" dedikten sonra arabayı kilitleyip beni kucağına aldı. Ben de o an kahkaha attım. O da sırıtıp evin önüne geldi. Kapıyı açınca içeri girdik.

"Sanırım burada bırakabilirsin."

Kafasını iki yana sallayıp diliyle "cık" sesini çıkardı. Ayakkabılarını ayakları yardımıyla çıkarıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Odamıza gelip beni yatağın üstüne bıraktıktan sonra üstüme çıktı. E, oha ama! Bu kadar da meraklı olunmazdı.

"Üstünü değiştir. Bekliyorum," deyip göz kırparak üstümden kalktı. Odadan çıkıp kapıyı kapattı. Hızlıca kalkıp gelinliği üstümden çıkardım. Üstümdeki çamaşırları çıkarıp daha "seksi" bir şeyler giydikten sonra banyoya girdim. Saçlarımdaki tokalarla cebelleşirken bir anda kapı açıldı. Pörtlemiş gözlerle Çakıl'a baktım. Sanırım biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Çakıl yanıma gelip arkamda durdu. Ellerini saçlarıma götürüp tokaları bir bir çıkardı. Saçlarım tamamen serbest kaldığında hepsini sol omzuma atıp bana doğru eğildi. Kollarını belime sarıp omzuma öpücükler kondurmaya başladı. Elimden tutup yatağa götürdü ve gece başladı.

Üç Yıl Sonra

Yatakta yarı uyur yarı uyanık bir şekilde yatarken sinsi kocamın sesini duydum.

"Bak şimdi, seni annenin üstüne koyacağım, sen de onu uyandıracaksın, tamam mı?"

Sonra küçük kızımın meleksi sesini duydum.

"Tamam." Henüz iki yaşında olduğu için tam konuşamıyordu ve sözleri çok şirin çıkıyordu. Ben hareketsiz yatarken üstümde bir ağırlık hissettim. Küçük kızım önce yanağıma öpücük kondurdu. Gülümsemeden edemedim.

"Sanırım hain bir kocam var?" Çakıl'ın kıkırdadığını duydum. Tam gözlerimi açacakken üstümdeki ağırlık yok oldu. Gözlerimi tamamen açtığımda Çakıl, Güneş'i beşiğine koyuyordu. Evet, adı Güneş'ti. Çakıl'ın istediği ismin neredeyse tam tersi. Adını Gece koyacaktık, ama Güneş günün ilk ışıklarında doğmuştu. Kızımızın başını öpüp yatakta üstüme çıktı. Burnunu burnuma sürtüp gülümsedi.

"Günaydın." İç çekerek gülümsedim.

"Günaydın." Dudağıma küçük bir öpücük kondurup kendini üstüme bıraktı.

"Diyordum ki... bu meleği yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi devirdim. Kıkırdayarak, "Evet?" dedim.

"İkincisini ne zaman yola çıkaracağız?"

"Çakıl. Kapa çeneni."

Gülüp üstümden kalktı.

"Kahvaltı hazır."

"Tamam." Yataktan kalkıp küçük kızımı kucağıma aldım.

"Ayye!"

Gülüp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Odadan çıkıp mutfağa girdim.

"Uu, marifetli koca!" Gülümseyip Güneş'i kendi sandalyesine oturttum. Çakıl da geçtikten sonra çayları koyup ben de oturdum. Kahvaltımızı yaptıktan sonra beraber masayı topladık. Ben bulaşıkları makineye koyarken Çakıl, Güneş'le birlikte salona geçti. Ben de her şeyi hallettikten sonra salona yöneldim. Çakıl koltuğa oturmuş, Güneş'i de kucağına almış, "ce ee" oynuyordu. Bir süre kapı pervazından onları izledim. Daha sonra ilerleyip kocamın yanına oturdum. Önce kızımın, daha sonra da kocamın yanağına öpücük kondurdum. Bir süre Güneş'le oyalandıktan sonra kapı çaldı. Gidip kapıyı açtım.

"Ooo, annelik yaramış!" Batı kapıda dikilmiş, bana bakıyordu. Ben de gülüp ona sarıldım. Uzun süredir görüşmüyorduk bizimkilerle. Hepsi tek tek salona geçti. Çakıl, Güneş'i bana verip herkesle selamlaştı. Selamlaşma bitince Miray, Güneş'i elimden aldı ve herkes onunla oynamaya başladı. Biz de koltuğa yerleşip sarılarak onları izledik. Tekrar kapı çaldığında gidip baktım. Kapıda kimse yoktu, ama bir kutu vardı. Kutuyu açtığımda içinde Güneş için bir oyuncak ve bir not gördüm.

Düğününüze gelmiştim. O kadar güzeldin ki! Hiç değişmemiştin. O gelinlikle harika duruyordun. Şimdi onun üstünden

iki yıl geçti ve bir kızın var. Biliyor musun? Ben hâlâ evliyim. Ve bir oğlum oldu. Bu oyuncağa bayılır. O yüzden Güneş'e bunu aldım. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Karım olacak kadından ayrılıp sana gelecektim. Ama buna kalkıştığımda annem büyük zarar gördü. Ben de yapamadım. Çakıl'la olduğunu öğrendiğimde bütün gece ağladım, biliyor musun? Kahroldum. Ama ne seni ne de onu suçladım. O iyi biriydi ve ben seni üzmüştüm. O günler için özür diliyorum. Ama diyeceğim tek bir şey var. Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve seveceğim.

Aras

Aras mı? Gülüp oyuncağı aldım. Şirin bir ayıcıktı. Gülümseyip içeri girdim. Notu çöpe atıp oyuncağı kızıma verdikten sonra tekrar kocamın kollarına girdim. Notu görüp ona koşacağımı sanmıyordunuz herhalde? Nedenini açıklamamı ister misiniz? Biz Çakıl'la çıkarken bir gün Ayaz benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ayaz'la olanları biliyorsunuz, ama ondan sonra her şey süt liman olduktan sonra böyle bir şey istemesi beni işkillendirmişti. Israrla çok önemli olduğunu söylüyordu. Anlatması gerekenler olduğunu, onu yanlış tanımamı istemediğinden bahsediyordu. Bunları kimseye anlatmadım. Buluşmaya karar verdim, söyleyeceklerini merak etmiştim. Beni bir parka götürüp orada anlattı her şeyi.

"Bak Kumsal. Hâlâ Aras için duyguların var mı bilmiyorum, ama varsa da, yoksa da sana bunları söyleyeceğim. O çocuk bir orospu çocuğu. Tüm ilişkiniz boyunca seni kandırdı. Kendini sana âşık gibi gösterdi bence. Sana âşık bile olsa, başına gelecekleri biliyordu, sen yanındayken bile aslında seni kandırdı. Babası Aras ve Akın'a iş veriyordu. Ve ikisinin de işleri belliydi. Anlaşma gününden beri Akın'ın evleneceği kişi

Gözlerimi devirdim. Kıkırdayarak, "Evet?" dedim.

"İkincisini ne zaman yola çıkaracağız?"

"Çakıl. Kapa çeneni."

Gülüp üstümden kalktı.

"Kahvaltı hazır."

"Tamam." Yataktan kalkıp küçük kızımı kucağıma aldım.

"Ayye!"

Gülüp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Odadan çıkıp mutfağa girdim.

"Uu, marifetli koca!" Gülümseyip Güneş'i kendi sandalyesine oturttum. Çakıl da geçtikten sonra çayları koyup ben de oturdum. Kahvaltımızı yaptıktan sonra beraber masayı topladık. Ben bulaşıkları makineye koyarken Çakıl, Güneş'le birlikte salona geçti. Ben de her şeyi hallettikten sonra salona yöneldim. Çakıl koltuğa oturmuş, Güneş'i de kucağına almış, "ce ee" oynuyordu. Bir süre kapı pervazından onları izledim. Daha sonra ilerleyip kocamın yanına oturdum. Önce kızımın, daha sonra da kocamın yanağına öpücük kondurdum. Bir süre Güneş'le oyalandıktan sonra kapı çaldı. Gidip kapıyı açtım.

"Ooo, annelik yaramış!" Batı kapıda dikilmiş, bana bakıyordu. Ben de gülüp ona sarıldım. Uzun süredir görüşmüyorduk bizimkilerle. Hepsi tek tek salona geçti. Çakıl, Güneş'i bana verip herkesle selamlaştı. Selamlaşma bitince Miray, Güneş'i elimden aldı ve herkes onunla oynamaya başladı. Biz de koltuğa yerleşip sarılarak onları izledik. Tekrar kapı çaldığında gidip baktım. Kapıda kimse yoktu, ama bir kutu vardı. Kutuyu açtığımda içinde Güneş için bir oyuncak ve bir not gördüm.

Düğününüze gelmiştim. O kadar güzeldin ki! Hiç değişmemiştin. O gelinlikle harika duruyordun. Şimdi onun üstünden

iki yıl geçti ve bir kızın var. Biliyor musun? Ben hâlâ evliyim. Ve bir oğlum oldu. Bu oyuncağa bayılır. O yüzden Güneş'e bunu aldım. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Karım olacak kadından ayrılıp sana gelecektim. Ama buna kalkıştığımda annem büyük zarar gördü. Ben de yapamadım. Çakıl'la olduğunu öğrendiğimde bütün gece ağladım, biliyor musun? Kahroldum. Ama ne seni ne de onu suçladım. O iyi biriydi ve ben seni üzmüştüm. O günler için özür diliyorum. Ama diyeceğim tek bir şey var. Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve seveceğim.

Aras

Aras mı? Gülüp oyuncağı aldım. Şirin bir ayıcıktı. Gülümseyip içeri girdim. Notu çöpe atıp oyuncağı kızıma verdikten sonra tekrar kocamın kollarına girdim. Notu görüp ona koşacağımı sanmıyordunuz herhalde? Nedenini açıklamamı ister misiniz? Biz Çakıl'la çıkarken bir gün Ayaz benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ayaz'la olanları biliyorsunuz, ama ondan sonra her şey süt liman olduktan sonra böyle bir şey istemesi beni işkillendirmişti. Israrla çok önemli olduğunu söylüyordu. Anlatması gerekenler olduğunu, onu yanlış tanımamı istemediğinden bahsediyordu. Bunları kimseye anlatmadım. Buluşmaya karar verdim, söyleyeceklerini merak etmiştim. Beni bir parka götürüp orada anlattı her şeyi.

"Bak Kumsal. Hâlâ Aras için duyguların var mı bilmiyorum, ama varsa da, yoksa da sana bunları söyleyeceğim. O çocuk bir orospu çocuğu. Tüm ilişkiniz boyunca seni kandırdı. Kendini sana âşık gibi gösterdi bence. Sana âşık bile olsa, başına gelecekleri biliyordu, sen yanındayken bile aslında seni kandırdı. Babası Aras ve Akın'a iş veriyordu. Ve ikisinin de işleri belliydi. Anlaşma gününden beri Akın'ın evleneceği kişi

belliydi. Kiminle evlendirileceği değildi, ama öyle bir durumda kurban o olacaktı. Aras seni parmağında oynatırken aslında bir taraftan da başından atmanın bir yolunu arıyordu. Babası evlendirme işlerinin başındayken bunu duydu. Akın'dan önce evlenme işinden haberi oldu. Bir süre sonra babasına gidip duygu sömürüsü yaptı. Biliyordu çünkü babasının bunu yutacağını. Adam her ne kadar katı olsa ve isteklerini reddetse de ona daha iyi bir yol açmayı umuyordu. Ve böylece Aras, Akın'ın işlerini devraldı ve o kızla evlendi. Şu an da evliler. Mutlu değiller, ama evliler. Yaklaşık on yıllık evlilik sözleşmeleri var. Aynı evde yaşıyorlar, ama her gece farklı insanlarla yatıyorlar. Yani diyorum ki eğer Aras için hiç ağladın veya üzüldüysen üzülme. O sadece bir piçti," dedikten sonra yanımdan kalkıp gitmişti.

O gün tam orada Aras'a karşı içimde kalan en küçük umut kırıntısı da yok oldu. Kararım kesindi. O güvenilmeyecek bir orospu çocuğuydu. Düşüncelerimi bölen ağlama sesi oldu. Dikkatimi önüme verdiğimde Güneş'i ve Ediz'i karşılıklı ağlaşırken gördüm. Ediz ağlıyor numarası yapıyor, benim küçük kızım da o ağlıyor diye ağlıyordu. Güneş, Ediz'e biraz yanıktı da. Batı ve Akın'a da. Herkese âşıktı benim yavrum. Gülerek onları izlemeye devam ettim.

"Yeter Ediz! Kızımı salya sümük ağlatıyorsun bildiğin!" diye sitem ettim. Miray da bana arka çıktı. Miray'la Ediz de evlenmişti daha yeni. Ediz ağlıyor numarasını kesip gülünce bir tokat yedi. Hem de Güneş'ten. Hepimiz ağzımızı açmış, bakıyorduk. Küçük kızım ilk defa aldatıldığını anladı sanırım. İki yaşındayken! Zamane çocuklarının beyni fazla mı çalışıyordu ne? Ediz gülerek Güneş'in yanağına öpücük kondurdu. Ben onları izlerken Çakıl da benim yanağıma bir öpücük kondurdu. İç çekip yerime iyice yayıldım. Dememiş miydim hep mutlu olacağız diye...

ERKEK LİSESİNİN KURALLARI

Erkek lisesine giden bir kız olmak kolay sanıyorsanız yanılıyorsunuz! Evet, taş gibi çocukların arasında olabilirsiniz, tabii ki bu kulağa oldukça güzel geliyor, ama bir erkek lisesindeki tek kız olarak da bazı kuralları bilmenizde yarar var.

KURAL BİR: Asla ama asla kısa etek veya dekolteli kıyafetler giymemek. Evet, okulumdaki herkesin bir üniforması vardı, ama benim parçalarıma uyan bir kıyafet maalesef yoktu. Eğer serbest kıyafetle gitmek zorunda kalırsanız benim gibi, bu tarz kıyafetlerden uzak durmak akıllıca olacak. Neden mi? Bir aynanın gösteremeyeceği hiçbir şey yok da ondan, haberiniz olmadan, sıranızın altına konan bir ayna sizin bütün sırlarınızı ele verir, mesela iç çamaşırı tercihiniz gibi.

KURAL İKİ: Kadın hocalarla mesafeli olmak. Erkek lisesinde derse giren kadın hocalar tek kız öğrenciyseniz size karşı iki şekilde davranırlar: a) Ya size çok yakın olurlar ki bir tür kadın dayanışmasıdır b) ya da tuhaf bir şekilde erkeklerin arasında senin ne işin var diye size takıp erkek öğrencilerin yanında olurlar. Mesela bir sınavda Batı'ya sınav kâğıdımı gösterdim

diye ona beş, bana da sıfır vermişti tarih öğretmenim. Erkeklere belli ki benden daha fazla hayrandı.

KURAL ÜÇ: Size gelecek her türlü yardımı düşünmeden kabul etmemek ve eğer kabul edecekseniz de bir kez daha düşünmek. Mesela bir keresinde kitabımı unutmuştum İngilizce dersinde ve okuma yapılıyordu. Hoca, "Kumsal?" deyince Aras'ın bana uzattığı kitabı alıp okumaya başlamıştım ki kalakaldım. Ağzımdan "Porno starın" sözcükleri çıkarken neyle karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Kitabın arasına bir porno dergisi koymuştu. Bu yüzden biri size yardım etmek istiyorsa iki kere düşünün.

KURAL DÖRT: İçlerinden biri size iltifat ediyorsa bilin ki dikkatli olmalısınız. "Saçların çok güzel olmuş bugün," dediğinde Ediz mutlu olup gülümsemiştim tıpkı her kız gibi, ama ders zili çalıp da koridora çıktığımda herkesin bana güldüğünü görünce tuvalete gitmem çok zamanımı almadı ve ne mi gördüm? Saçlarımın arkasına bir sakız yapıştırmış, sakızın ucuna da renkli kâğıtlardan bir kuyruk yapmıştı. Evet, saçlarım her zamankine göre farklıydı.

KURAL BEŞ: Asla el kol şakalarına izin vermemek. Eğer el kol şakalarına izin verirseniz, tıpkı benim düştüğüm duruma düşebilirsiniz. Ne mi demek istiyorum? Kaya'nın başlarda bana el kol şakalarıyla yaklaşması okulda kısa bir süreliğine de olsa beni "hafif" kız olarak görmelerine, sağda solda, kantinde tuhaf tuhaf erkeklerin bana laf atmasına neden olmuştu ki bu durumdan da yine Kaya sayesinde kurtulduğumu

belirtmemde fayda var. Dolayısıyla yakın olmak illa ki el kol şakası anlamına gelmiyor, mesafeli olmakta fayda var.

KURAL ALTI: Bir argo sözlüğü edinmek. İlk başlarda benim yanımda konuştukları zaman söyledikleri birtakım kelimeleri anlamıyordum, ama zamanla bizimkiler beni kendileri gibi görüp aralarına aldıkça ne demek istediklerini daha kolay anlar olmuştum. Fakat siz yine de işinizi benim gibi şansa bırakmayın derim.

KURAL YEDİ: Kâğıt oyunlarını bilmek. Boş derslerde oynadığımız kâğıt oyunlarının beni aralarına almakta çok etkili olduğunu söylemem yeterli olacaktır diye düşünüyorum.

KURAL SEKİZ: Sabırlı olmak ve alınganlık yapmamak. Sakın yanlış anlamayın, ama erkeklerin kimi zaman ne kadar hödük olabileceğini sanırım hepimiz biliyoruz. Böylesi zamanlarda aldırmayıp trip atmazsanız siz kazançlı çıkarsınız, benden söylemesi.

KURAL DOKUZ: Güvenmek. Ne olursa olsun onlara güvendiğinizi göstermelisiniz, dostluklarına, arkadaşlıklarına güvendiğinizi belli edin. Benim zaten bu şehirde onlardan başka kimsem olmadığı için güvenmek zorunda kalmıştım, ama benim güvenim onların da bana güvenmesini ve her şeylerini açıkça benimle paylaşmalarını sağladı.

KURAL ON: İlgi manyağı olmak için hazır olun.

ERKEK LİSESİ

KİM DEMİŞ ERKEKLERLE YAŞAMAK ZORDUR DİYE!

Anne ve babasının geçirdiği trafik kazasının ardından Kumsal'ın hayatı altüst olur. Zorla halasına verilir. Derken bir gün, hiç görmediği dayısı çıkıp gelir ve Kumsal'ı yanına alır. Dayısının gelişiyle birlikte yaşadığı şehir dahil Kumsal'ın hayatı tamamen değişir. Kumsal orada hiç bilmediği bir dünyayla tanışacaktır: **Erkeklerin dünyası**.

Gittiği okulda tek kız olan Kumsal başlangıçta ne olduğunu anlayamaz. Acaba Kumsal erkeklerin dünyasında bir yabancı olarak mı kalacaktır? Ya da zamanla onların dünyasının bir parçası olmayı başarabilecek midir?